

La sessió es reprèn a tres quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major, el lletrat Ferran Domínguez García i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la llei d'urbanisme, per a l'adopció de mesures de contenció de l'especulació en les zones de mercat residencial tensionat (posposada)

202-00064/15

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els faig avinent que, atesa la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries presentada sobre la proposició de llei de modificació del Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, pel qual s'aprova el text refós de la llei d'urbanisme, per a l'adopció de mesures de contenció de l'especulació en les zones de mercat residencial tensionat, el punt cinquè de l'ordre del dia queda posposat, pendent d'aquest dictamen.

Informe del Síndic de Greuges al Parlament corresponent al 2025

360-00013/15

El vuitè punt de l'ordre del dia és la presentació de l'informe de la síndica de greuges al Parlament corresponent al 2025. Abans de començar, em plau saludar, en nom de la cambra, la síndica de greuges i els membres del seu equip que avui ens acompanyen, i em permet, d'una manera molt concreta..., el senyor Jordi Sànchez Picanyol, amb el qual hem compartit moments excepcionals de les nostres vides.

D'acord amb l'article 181 del Reglament, la síndica de greuges intervindrà tot seguit per exposar un resum general d'aquest informe. Té la paraula la senyora Esther Giménez-Salinas i Colomer.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Bé, molt bona tarda, president Rull. A la Mesa, el meu agraïment, perquè el fet de poder-ho fer avui era per nosaltres molt important. L'any passat ho vam fer al desembre, havia passat quasi un any; li vam demanar molt al president aquesta possibilitat. En soc plenament conscient, que juliol és com si s'acabés el món; per tant, a tota la sala, moltíssimes gràcies pel seu temps i per poder estar aquí, perquè per nosaltres també són temps difícils, juliol i desembre són dos mesos que sembla que ho hem d'acabar tot.

L'informe, que el tenen..., jo en faré un resum, evidentment; si vostès tenen interès en algun apartat específic... És un informe..., està malament que ho digui jo, però és molt complet. I, per tant, cadascú, dintre de l'àmbit de la seva especialitat, pot anar directament a aquelles pàgines que li interessin més. Jo faré un resum de la situació. El títol de l'informe d'enguany és *L'Administració ha de recuperar la seva missió de servei públic. Cal un acord de país per iniciar una nova transició*; no política, evidentment, però sí començar..., perquè creiem que estem en un altre lloc.

Hi ha informes que són com una fotografia, però n'hi ha d'altres que permeten identificar una tendència, un canvi d'època. La gran qüestió d'aquest informe no és el que ha passat el 2025; és lo que aquest informe diu del futur, lo que aquest informe..., planteja com hem de veure..., quines coses hem de canviar. El primer informe que vaig fer a aquesta cambra era l'anàlisi de la Catalunya dels 8 milions, el segon es titulava *La ineficàcia de l'Administració frena el progrés social de Catalunya*, i a aquest demanem un gran acord de país per recuperar la missió de servei públic.

L'Administració catalana va néixer als anys vuitanta per servir una societat molt diferent –ho conec bé, en primera persona–, però aquella Catalunya ja no existeix. El país ha canviat profundament. Som 8 milions de persones amb realitats i necessitats molt diverses. Han aparegut nous reptes, com la dependència, la baixa natalitat, la salut mental, l'emergència climàtica, la manca d'habitatge, les noves tecnologies.

I les estructures administratives no han evolucionat al mateix ritme que la societat. Permetin-me una frase, perquè la dic sovint: la burocràcia defensiva s'ha imposat sobre la lògica del servei públic. I no significa que hagin fallat les persones; ben al contrari, hi ha milers de professionals que sostenen els serveis públics, treballen en condicions complexes i exerceixen la seva vocació de servei amb compromís. Aquest informe també és un reconeixement a tota aquesta gent que treballa tant. El problema fonamental és que l'Administració s'ha allunyat de la seva missió de servei públic i, per tant, aquesta distància cada vegada és més gran i cada vegada és més difícil respondre.

A nosaltres, les queixes que arriben a la institució ens permeten escoltar les persones, entendre les seves dificultats i observar també com responen les administracions. Escoltar milers de persones permet veure allò que les dades aïllades mai mostren.

Hem crescut molt, tenim més actuacions que mai, estem a 25.000 actuacions. Bàsicament, pràcticament la meitat –després ho explicaré més– afecta drets socials. I l'anàlisi els hi deixo també per a la reflexió. Per un costat podem pensar que la situació és pitjor, per un altre costat podem pensar que hi ha més confiança en la institució –seria una possible interpretació– o que també la ciutadania ho té més fàcil perquè fer una queixa amb la IA és bastant més fàcil que quan l'has de fer tu sol, i, per tant, la possibilitat d'una reclamació... Els hi poso aquestes tres coses. No m'atreveixo a puntuar en quin percentatge, però és veritat que la situació és més complicada; és veritat també que ens hem acostat molt perquè hem sortit molt, diguem-ne, fora de l'edifici, anem molt a tota Catalunya, però és veritat que fer una queixa és molt fàcil, te la fan, pràcticament –la IA te la fa–, i, per tant, això també és un nou escenari.

Si analitzem allò dels retards que ens fa tant de mal, el titular és «Més retards que mai». Intervencions quirúrgiques, 148 dies; residències de gent gran, 583; discapacitat a serveis residencials, quasi dos mil dies; malalties mentals en serveis residencials, 1.341; renda garantida, 122; ajuts a la dependència, 277; habitatges d'emergència, més de cinc-cents, i els procediments judicials, en aquest cas penals, més de 361 dies.

I aquí entrem en un tema, i a mi això em fa pensar molt. Estem en un sistema tensionat, tenim moltes necessitats, tenim també més recursos que mai, però els recursos no sempre comporten millores significatives. I això els hi trasllado, que és un tema que ens ha de preocupar molt: tenim més recursos, però si els recursos no comporten millores significatives, el resultat és «què estic fent?» I, per tant, per un costat han augmentat els recursos destinats a salut, serveis socials, educació, polítiques de família, etcètera –l'augment és bastant important–, però quan parles amb els professionals, especialment en el camp de la medicina o en el camp de l'educació, et diuen que el trenta per cent del seu temps el dediquen a la burocràcia. Llavors, qualsevol millora, si el teu trenta per cent l'has de dedicar a la burocràcia..., es fa bastant difícil, aquesta millora. I, en aquest sentit, més inversió no garanteix millors resultats, si les estructures continuen sent tan obsoletes.

Cada expedient té un nom, cada retard té una conseqüència. Quan un dret arriba tard, qui espera no és un expedient, és una persona. Quan algú diu «tenim mil expedients acumulats», en veritat estem dient «tenim mil persones esperant». Jo crec que això és un tema que ens n'oblidem sovint. Els expedients són persones, i quan tu comuniques a una persona que finalment li han concedit el certificat de discapacitat o alguna de les prestacions i la seva dona et contesta «estic enterrant el meu marit», els hi asseguro que no et queden ganes ni de continuar ni de pensar per què aquest retard, perquè no ens manquen els recursos, sinó que ens manca aquesta agilitat.

El seixanta per cent de persones en privació extrema no reben cap ajut. No cal que els hi expliqui, segurament cadascú de nosaltres ho ha patit. En transports, només el cinquanta per cent dels trens compleixen els horaris previstos. En habitatge, malgrat l'esforç que s'ha fet, no hi ha una resposta adequada, amb l'augment de

demanda d'habitatge. El famós tema de finestreta única tampoc s'ha solucionat i no ho tenim encara. I, finalment, un tema que me n'han sentit parlar sempre, la desinstitucionalització, que ja la dic sense entrebancar-me sempre: amb tots els esforços que s'han fet, en infants ha augmentat un quatre per cent, en la població penitenciària, un 4,5, i un dos per cent en la gent gran, quan en tots els casos la solució –hi han alguns casos en que ho veiem i que es fa– no és precisament la institucionalització, sinó al revés, poder viure fora dels llocs.

Els canvis profunds necessiten cicles més llargs, això també ho hem detectat, i a vegades els problemes s'arrossegueuen –disculpin– d'un govern a l'altre, d'una situació a l'altra, i, per tant, caldria pensar quins temes necessiten una trajectòria molt llarga. A mi em ve a la memòria, per exemple –ho explicava fa un moment–, què va fer Alemanya a la llei d'educació, que amb trenta anys era la mateixa..., és a dir, els grans temes de país no es poden plantejar en quatre anys, perquè no s'arriben a fer.

Llavors, la selecció de quins temes han de tenir això..., nosaltres destacàvem, en aquest sentit, educació. Per exemple, l'escola inclusiva, que té un model definit del 2017, encara no té els recursos necessaris per a una correcta implementació; si ara es suprimís, tot el que s'havia fet quedaria... O el suport als infants tutelats; nosaltres hem detectat que potser la meitat podrien –ja m'han sentit dir-ho més d'una vegada, ja saben que si es repeteixen les coses al final potser surten–..., més de la meitat dels desemparaments, si es fes una atenció familiar, es podrien evitar. Llavors, la meua pregunta és: per què no ho fem? És molt més econòmic, té unes possibilitats des del punt de vista d'atenció infinites, però any rere any ho diem i no canvia. Tampoc el tema de les renovables, i ho dic per anar canviant una mica.

Respecte al tema de justícia, que sempre també és un tema que m'agrada especialment, a justícia el tema fonamental és el valor del temps. Si ja parlàvem d'un temps difícil de gestionar..., quan els judicis poden durar deu o dotze anys, la situació de tothom ha canviat. Però també..., jo ho he titulat «Entre mites i realitats», perquè és veritat que tenim una millor situació respecte a la delinqüència, bàsicament la delinqüència comuna –furts, robatoris, etcètera–; poca gent parla dels nous delictes de cibercriminalitat, que han augmentat, no els hi poso la xifra, però han augmentat

espectacularment –si després algú hi està interessat..., encantada de respondre. I també a tot Europa, perquè ho vam estudiar fa poc, també han augmentat molt els delictes d'agressió sexual.

Llavors, l'anàlisi és: els tradicionals baixen; alguns, com les agressions sexuals, que són inadmissibles, pugen molt, no només al nostre país, sinó a tot Europa, i després, finalment, el greu problema seran els delictes informàtics, que, des del punt de vista del sistema penal, el delicte comença a un país, després es trasllada a l'altre i no saps ni qui ha pitjat el botó ni qui arriba, què és el que ha programat... Per tant, jo crec que aquest tema és un tema que presentarà grans dificultats.

I per no fer només les parts més negatives, jo crec que hi ha determinades reformes o algunes coses que es poden citar que són bones, que ens agraden i que les posem com a exemple precisament amb aquesta possibilitat de que si es treballa potser es poden fer. I jo he escollit sis temes, que en podrien ser molt més, però... Per exemple, la formació professional. En dues dècades s'ha més que doblat l'oferta i s'ha reduït més de la meitat l'abandonament escolar prematur. Per tant, si la lluita..., si lo que vols és evitar l'abandonament escolar, i s'ha pogut fer en temes de formació professional, la idea és que es podria traslladar a la resta.

També a partir de la llei de transparència del 2014, doncs, s'han fet avenços molt significatius en temes de transparència.

També un tema que jo estimo molt, que és el tema de justícia juvenil. Durant tot el temps, des de la llei de 2000, l'internament mai ha passat del set per cent, s'ha mantingut estable. Llavors, la pregunta és: si es fa en justícia juvenil, per què no es pot fer en protecció?, quines dificultats...? I per traslladar...

Ai, no he mirat a quina hora havia començat. Sé que tinc mitja hora i no ho he mirat. President...

El president

Sí, porta en aquests moments un quart d'hora.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Quant? Un quart d'hora?

El president

Un quart d'hora. I la previsió era mitja hora, inicialment.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

D'acord, d'acord. Però porto un quart d'hora?

El president

Sí.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

És que això està parat i no ho he mirat.

El president

Sí, perquè no hem posat el temps, perquè no té límit de temps, vostè.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

D'acord, d'acord. Gràcies.

El president

Si vol, li poso el quart d'hora i així...

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Acostumo a ser disciplinada.

El president

...orientativament, i així tindrà una guia.

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Acostumo a ser disciplinada, però..., més o menys per saber quan havia començat. Doncs, en el tema de justícia juvenil, fa poc van venir..., la Universitat de Rotterdam, i volien copiar el sistema català de justícia juvenil, i ens en vam sentir profundament orgullosos, no?

També les cures pal·liatives, que fa uns anys eren impensables, sobretot l'atenció domiciliària. Hi ha cinc mil persones ateses al final de la vida als centres hospitalaris, catorze mil als centres sociosanitaris, però deu mil en el seu domicili. Això no existia

abans i, per tant, doncs, també aquests avenços..., crec que val la pena. L'ajuda a domicili a la gent gran, n'hi ha més de 55.000.

I, finalment, es va fer ja fa bastants anys el pacte contra la segregació escolar, que, analitzat, ha permès un vint-i-cinc per cent de reducció de la segregació escolar.

Poso aquests temes perquè, si en alguns llocs es pot fer bé, no acabem d'entendre que tot això no es pugui aplicar a altres llocs.

Nosaltres pensem que l'Administració ha de fer més seguiment de l'execució dels serveis –també m'ho han sentit moltes vegades–, avaluar-ne els resultats, amb especial atenció a la coherència en l'objectiu que s'estava buscant. Jo també ho aplico a les lleis, periòdicament s'hauria d'avaluar l'eficàcia de les lleis. Per tant, és important tenir dades, però s'han d'avaluar, proposar, presentar i fer-ne l'anàlisi.

Vaig més ràpida. I les democràcies, perdonin que ho digui, també es deterioren quan rebaixen el seu nivell d'exigència. El deteriorament institucional comença el dia que deixem d'indignar-nos davant d'allò que mai hauria de passar. I m'he fet una petita llista de que estem normalitzant situacions inadmissibles –petita, no es preocupin–: 6.700 persones sense llar al conjunt de les nostres ciutats i pobles; al voltant de tres-cents infants tutelats menors de sis anys –ja ho saben– en institucions, quan haurien d'estar en família; cinquanta-quatre joves entre quinze i vint-i-nou anys que es van suïcidar el 2024; un u per cent de joves, només, que reben ajudes per a l'emancipació –i, per tant, la immensa majoria no es pot emancipar–; 167 milions de pagaments indeguts; catorze mesos de tramitació de certificacions de discapacitat. I torno a recordar els trens, no cal que ho digui.

I ara hi ha l'anàlisi de la institució. Tenim 25.000 actuacions, 13.646 queixes –l'any que més, més que a la pandèmia–, onze mil consultes i 213 actuacions d'ofici. Ens agrada molt analitzar algunes dades. Enguany el vuitanta per cent de les persones que han vingut al síndic era la primera vegada que hi venien. Per tant, no és una tradició que qui hi ha anat una vegada repeteix, etcètera, que teníem una mica aquesta sensació, sinó que primaris, per dir-ho d'alguna forma, han estat vuitanta per cent.

Per primera vegada també, l'àrea social ha ocupat més del cinquanta per cent, és la que més ha crescut i ocupa la meitat de les queixes. L'àrea social, que..., increments

destacats: serveis socials, més del seixanta-u per cent; habitatge, cinquanta-dos per cent; salut, quaranta-tres per cent; infància i adolescència, quaranta per cent, i educació, dinou per cent. També ha estat el segon any que més expedients s'han finalitzat.

Però això que critico cap enfora ho critico també a casa nostra: el temps de tramitació per nosaltres de mitjana és 154 dies. És molt, és moltíssim. Això s'hauria de reduir a la meitat. No sé com ho farem. Em faria molta il·lusió l'any vinent poder explicar que hem reduït el temps de tramitació. De moment, això està situat d'aquesta forma.

Més del noranta-dos per cent de les recomanacions formulades han estat acceptades, senceres o parcials, per l'Administració. Les administracions comparteixen en la immensa majoria dels casos la voluntat de millorar, això està clar. Això és bo, però jo em pregunto: i per què ja no es canvia de bon inici? Per què, quan arriba la queixa i ens donen la raó, allò no es canvia? Perquè la nostra voluntat no és que jo vingui l'any vinent i els hi digui: «I ara tinc el doble més de queixes.» A mi m'agradaria –no crec que pugui ser, però m'agradaria, ho vaig dir quan vaig arribar– acabar el meu mandat amb la meitat de queixes, perquè significaria que allò estructural s'ha pogut canviar. Si les administracions ens responen i parcialment ho accepten, en el noranta-dos per cent, significa que és raonable. Llavors, la pregunta és: per què no podem canviar-ho?, per què, si ho acceptem, no es pot canviar? Els hi deixo també una...

I n'hi ha una també de molt clàssica i que a mi m'encanta i que continua: arriben igual homes que dones a la institució, aproximadament cinquanta-cinc, quaranta-cinc, però les dones ens queixem de polítiques socials. Encara la cura de moltes coses està en les nostres mans; per tant, és molt significatiu que sigui el seixanta-cinc per cent de les queixes de dones i el trenta-quatre per cent dels homes. I, quan ens n'anem a l'altre costat, en tributs o situacions més econòmiques la xifra és a la inversa: són els homes, que ocupen el seixanta-cinc per cent, i les dones, el trenta-cinc per cent. És igual que l'any passat, però a mi em costa acceptar-ho. Lamento traslladar-ho així, però em resulta difícil, perquè significa que moltes coses no canvien.

I potser la que més mal fa és allò que en diem «principi i final de la vida», que és que els joves no venen, no arriben. Fins que tenen trenta anys, pràcticament no tenim queixes, tenim un tres per cent, és quasi inexistent. Trenta, eh? Als vint-i-cinc comencen, algunes, i, per tant, en tota l'etapa anterior significa que no fan servir la institució o que no hi ha queixes. I a partir del moment que es compleixen setanta-cinc anys també es deixen de presentar queixes. La gent ja entra en una etapa on tu ja no tens la teva voluntat..., on tu ja depens molt de la teva família, no vols conflicte. I quan ho veig em fa mal, perquè penso que són xifres que no ajuden.

Població migrant, també és molt poca: el deu per cent de queixes presentades per persones nascudes a l'estranger.

I, finalment, com es valora la institució. La institució està ben valorada: setanta-cinc per cent..., setanta-sis, vaja, per ser exacta, contesten a l'enquesta que estan satisfets, però, quan arriba el temps, el cinquanta per cent de les persones que arriben consideren, i amb raó, que el temps de tramitació és massa llarg i, per tant, no estan tan contentes.

Els serveis socials, com els hi he dit, és la matèria més important. Funció pública també ha augmentat, un quaranta-dos per cent, en particular sobre les queixes de la convocatòria 824.

I hi ha un augment en salut molt significatiu. Ens hem posat quasi a temps de pandèmia. I quina és la principal queixa? Drets i deures del pacient continua sent el primer motiu, però ha augmentat també el tema de les llistes d'espera.

També en habitatge, i ho coneixen bé, arriben moltes queixes. Per tant, no és el resultat d'un any, no és el resultat ni conseqüència d'un únic govern; és un dèficit estructural acumulat durant dècades. El que passa és que el problema ha crescut més de pressa que les possibles solucions.

En infància i adolescència també han crescut de forma important les queixes. La gran assignatura pendent –i els hi torno a demanar, i no hi hauria cosa que em faria més il·lusió que acabar el meu mandat amb una llei que ho prohibeixi–..., la institucionalització dels infants de zero a sis anys. Els nens han de créixer en família, no poden créixer en institucions. Ho arrossegueu al llarg de la vida. No tinc temps d'explicar les històries d'aquests infants. Ho vaig demanar fa dos anys. L'any passat

més o menys algú em va contestar que sí, i ho torno a demanar..., com a màxima insistència, perquè a aquest país, si no és per llei, no ho complim. Llavors, les lleis ens ajuden a complir-ho. Doncs fem una llei, que no és tan difícil.

En educació, l'admissió continua sent la principal demanda. I, després, en l'àmbit de justícia ja els hi he explicat una mica les diferents situacions, i tampoc no cal que expliqui avui els problemes d'amnistia, la dificultat d'aplicar..., fins i tot amb les sancions administratives, quan ja està clar, quan ha d'haver-hi un retorn, i això no es fa.

I arribo, president, quasi quasi a temps. També, finalment, saben que hem incorporat, dintre de les respostes, la justícia restaurativa a la institució. Com que jo soc una gran entusiasta de la justícia restaurativa, vam rebre uns aspirants a jutges alemanys i els hi vam explicar que l'Administració treballava amb justícia restaurativa. Em van respondre que a Alemanya seria impossible, i a mi el somriure, de veritat..., perquè sempre hem anat a Alemanya, almenys els juristes, a aprendre moltes coses, i quan t'arriben de fora i et diuen «això seria impensable al nostre país», doncs, et reconforta una mica, no?

Nosaltres en àmbit de justícia restaurativa tenim, en tres anys, cinc-cents expedients, dels quals 350 tenen recomanacions restauratives i 320 s'han complert íntegrament. Quines destaquen? Doncs la més important, la més simbòlica i la que costa més, la que se'n diu «reparació simbòlica», que és demanar disculpes. No hi ha molt problema molt sovint, i amb el tema econòmic... Després estan repartides també en restitució, rehabilitació, indemnització, garanties de no-repetició... Tot això està ben distribuït, però a l'Administració li costa molt demanar disculpes. És com si demanar disculpes fos un sentiment de culpa, quan en realitat econòmicament no té... I hi ha també una mesura restitutòria, que és la devolució; és aquesta sensació més propera, no? Ho apunto, perquè crec que val la pena.

El 90,2 de les recomanacions restauratives s'han complert, i hem calculat més o menys que l'impacte econòmic fins ara era de 130.000 euros –no està malament.

També hem impulsat amb força els MASCS. I, a més a més, després de la nova llei la institució ha començat a treballar en processos de conciliació, mediació, composició de controvèrsies, diàleg i processos o trobades restauratives, i s'han

impulsat al voltant de trenta procediments. Algú de vosaltres alguna vegada ho ha conegut. Es tracta d'oferir, doncs, un espai segur, imparcial, confidencial i amb totes les garanties per a totes les parts.

I recupero la idea inicial –i, per tant, amb això finalitzo–, que la gran qüestió d'aquest informe no és tant el que ha passat el 2025, sinó el futur del nostre país. L'Administració ha d'escoltar, ha de comprendre i ha de respondre, ha d'actuar amb agilitat, eficàcia i empatia, i ho ha de fer amb la mirada posada en la ciutadania, que és l'única seva raó de ser.

Permetin-me que traslladi que penso que Catalunya té les eines, els professionals i el diagnòstic; ara calen la decisió política i el compromís.

Res més. I exactament a un quart.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, síndica. A continuació, per fixar la seva posició, obrirem un torn de paraules als grups parlamentaris. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Bona tarda, consellers, conselleres, diputats i diputades. Síndica, en primer lloc, agrair-li la presentació d'aquest informe, la feina de tot l'equip de la institució i, especialment, la voluntat d'escoltar aquelles persones que moltes vegades no han trobat resposta en l'Administració.

I les dades d'aquest informe són prou contundents: l'any 2025 s'han superat les 25.000 actuacions, amb 13.600 queixes aproximadament, gairebé un vint-i-dos per cent més que l'anualitat anterior; a més, al 43,3 per cent dels casos finalitzats s'han detectat irregularitats o aspectes que caldria millorar. Per tant, l'augment de queixes pot reflectir més coneixement i confiança en la institució, però també està dient que hi ha massa serveis públics que no funcionen com haurien de funcionar.

Compartim la necessitat d'una administració més àgil, més empàtica i més orientada a les persones, però aquesta transformació només serà real si va més enllà de crear nous organismes, nous plans o més procediments. Catalunya no necessita més burocràcia per gestionar la burocràcia; necessita simplificar, executar, avaluar i assumir responsabilitats. Els drets no es garanteixen amb anuncis, sinó amb serveis públics que funcionen: una sanitat que respongui, una plaça residencial quan cal, un suport educatiu necessari i un transport públic eficient. Però l'informe evidencia que les queixes continuen augmentant en salut, habitatge, educació, rodalies, drets socials, i això ens obliga a preguntar-nos de què serveix reconèixer drets si l'Administració no és capaç de fer-los efectius.

Voldria aturar-me especialment en l'apartat d'educació, perquè l'educació és puntal, l'educació és el futur del país. L'informe assenyala encertadament que, malgrat l'augment de recursos, els aprenentatges no milloren. Les proves de competències demostren retrocessos en diversos àmbits, i Catalunya se situa per sota de les mitjanes estatal i europea en competències bàsiques.

Al mateix temps, l'informe valora positivament la reducció de l'abandonament escolar i atribueix una part molt important d'aquesta evolució al creixement de l'oferta de formació professional. Però des de Junts creiem que cal anar una mica més enllà de la dada: no n'hi ha prou amb preguntar-nos quants joves continuen matriculats; hem de saber què hi fan, què hi aprenen, si progressen, si acaben els estudis i si la formació que reben els permet incorporar-se al món laboral o continuar formant-se. Estar matriculat no és necessàriament estar aprenent. Reduir estadísticament l'abandonament no pot consistir simplement en traslladar alumnat desmotivats de l'ESO a un cicle formatiu sense orientació, sense acompanyament i sense una vocació mínimament definida.

Cal dir que els cicles formatius de grau mitjà són estudis postobligatoris, per tant, avui no hi ha una obligació legal general de cursar-los, però sí que existeix una pressió institucional comprensible perquè els adolescents continuen dintre del sistema. Aquesta continuïtat serà positiva només quan ofereixi un itinerari adequat a cada jove, no quan es converteixi en una simple permanència administrativa. La formació professional no pot ser concebuda com un espai on derivar tot aquell

alumnat que no encaixa en l'ESO o que no vol cursar el batxillerat. La formació professional és una opció de primer nivell, exigent, vinculada a oficis, professions i sectors productius que necessiten persones qualificades.

I aquí hem d'escoltar el que ens expliquen molts docents. En determinats cicles conviuen alumnes que hi han accedit perquè volen formar-se en una professió i altres alumnes que hi arriben sense motivació, sense una orientació adequada o simplement perquè no tenen cap altra alternativa. Quan aquesta situació no va acompanyada dels recursos necessaris, apareixen problemes de convivència, disruptions constants i pèrdua de temps lectiu, i això acaba vulnerant el dret dels alumnes que sí que volen estudiar, avançar i obtenir una qualificació. No es tracta d'estigmatitzar cap adolescent ni de deixar ningú enrere; al contrari, es tracta de no enganyar-los. Un jove desmotivats no necessita simplement una cadira dins d'una aula; necessita orientació, seguiment, itineraris flexibles, formació pràctica, programes de segona oportunitat i, en alguns casos, acompanyament social o emocional específic.

El mateix informe reconeix que la complexitat de les aules és percebuda per part del professorat com a «desbordant» i que les dificultats en la gestió de l'alumnat contribueixen al malestar docent. També defensa plantilles multidisciplinàries, amb professionals socials i sanitaris, especialment en els centres més complexos. Aquesta preocupació no és una intuïció: l'OCDE constata que a les aules amb un millor clima disciplinari s'ofereixen més oportunitats d'ensenyament i aprenentatge, el professorat pot dedicar més temps al currículum i l'alumnat es pot concentrar millor. També assenyala una associació positiva entre un bon clima a l'aula i el rendiment acadèmic. Les dades del Talis indiquen, a més, que quan un deu per cent de l'alumnat presenta problemes de conducta potencialment disruptiva, el professorat pot arribar a dedicar gairebé el doble de temps a mantenir l'ordre a la classe.

Per tant, defensar la convivència, l'autoritat pedagògica del docent i el dret a aprendre no és defensar una educació menys inclusiva; és defensar que una inclusió funcioni de veritat. No és inclusió posar a tothom a la mateixa aula sense els recursos necessaris i esperar que el professorat ho resolga tot; no és inclusió que l'alumne

amb dificultats no rebi l'atenció específica que necessita, i tampoc és inclusió que aquell que vol aprendre no pugui avançar perquè una part considerable de la classe es destina permanentment a gestionar conflictes. Per això proposem que, a més de mesurar la taxa d'abandonament, s'avaluen la continuïtat real, la graduació, l'assistència efectiva, les competències assolides, la inserció laboral i el clima de convivència en els cicles formatius.

Però encara hi afegiríem tres indicadors més. En primer lloc, quin nivell competencial tenen aquests alumnes quan acaben l'ESO i accedeixen a la formació professional. Perquè si hi arriben sense haver assolit els aprenentatges mínims difícilment podran seguir amb èxit els estudis, i això augmenta el risc que abandonen en poc temps. En segon lloc, cal avaluar també el nivell de coneixement de català que adquireixen durant la formació professional, perquè és una competència imprescindible tant per garantir la igualtat d'oportunitats com per donar resposta a les necessitats del nostre teixit productiu. I, finalment, hem de mesurar la capacitat real d'inserció laboral dels cicles formatius, perquè l'èxit de la formació professional no es pot valorar només pel nombre de matrícules o de titulacions, sinó també per la seva capacitat d'obrir portes a una ocupació estable i de qualitat, que per a això van néixer.

L'informe mateix aporta una dada que obliga a no caure en triomfalismes: en els cicles de grau mitjà, la continuïtat entre un curs i el següent va decaient cada any que passa. És una evolució positiva, però encara hi ha una part important de l'alumnat que no continua i no acaba els seus estudis.

També hi ha 4.113 joves que havien sol·licitat un cicle de grau mitjà, no van obtenir plaça i no constaven matriculats en cap altre ensenyament. I més d'una quarta part de les persones que demanen plaça en un programa de formació i inserció no s'hi poden matricular. Aquí és on s'ha de concentrar la política educativa: orientació dels primers cursos d'ESO, PFIs suficients, centres de segona oportunitat, formació dual de qualitat, vinculació amb el teixit empresarial, suport psicològic i social, i eines efectives perquè els centres puguin garantir la convivència.

Síndica, compartim la seva crida a una administració més humana, propera i eficaç, però aquest informe no pot quedar en un diagnòstic; ha de servir perquè el Govern actue, perquè el Parlament fiscalitze i les administracions compleixen. Des de Junts

continuarem defensant uns serveis públics de qualitat a tot el territori, una educació exigent i inclusiva, una formació professional de prestigi i una administració al servei de les persones.

Per acabar, gràcies per la feina feta i per donar veu als greuges de tots els ciutadans. La síndica avui ens ha relatat la trista realitat del país. Amb l'infrafinançament que patim i amb un govern que només fa discursos triomfalistes, això no s'arregla. President –ara mateix no hi és–, l'emplaço a que prengui bona nota de l'informe de la síndica i comenci a posar-hi remei, perquè governar és això, no vendre el millor relat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Moltes gràcies, senyor president. Síndica i els seus adjunts i la resta de l'equip que l'acompanya, agrair-los, com sempre, la presentació de l'informe. Les afirmacions que ha fet la síndica en la seva intervenció que no figuren en l'informe estrictament..., i després en farà algun comentari, perquè són també una invitació a l'esperança i que el progrés és possible, i no és menor quan afrontem els problemes que l'informe posa damunt de la taula... Els informes de la sindicatura, inevitablement, sempre el que posen en evidència és allò que no funciona; no tenen com a objectiu posar en valor allò que funciona, i per això ens serveixen, però avui la síndica ens ha recordat també que en altres moments hem estat capaços, com a societat i com a Generalitat de Catalunya i com a administracions locals, de resoldre alguns dels grans problemes que tenia el país, no? I, per tant, l'hi agraeixo.

La síndica, seguint l'estela dels anteriors informes, posa l'accent en aquesta necessitat d'adaptar el conjunt del sector públic de Catalunya, singularment la Generalitat de Catalunya, als reptes de la nova societat, d'aquesta societat, d'aquest país que supera els 8 milions de catalans i catalanes; de fer efectiu l'exercici dels drets dels ciutadans. I reclamava en la seva intervenció que aquesta transformació,

aquesta nova transició, necessita grans acords polítics. I, per tant, també interpel·la..., no només el Govern de la Generalitat, sinó que ens interpel·la al conjunt dels grups parlamentaris perquè propiciem aquests acords polítics que permetin fer aquestes transformacions.

I la síndica defensa algunes idees que van en les línies de fons que defensem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, no?: la defensa d'uns serveis públics forts, però que han de ser reformats; la necessitat de simplificar l'Administració per tal de garantir drets; l'aposta per la prevenció més que per la reparació, i el reclam d'una Generalitat amb capacitat institucional efectiva per afrontar els grans reptes que tenim.

Com a idees centrals de l'informe, a nosaltres ens agradaria destacar que, efectivament, és en l'àmbit social on es concentra el gruix de les queixes que rep la síndica, amb augments significatius: en serveis socials, més d'un seixanta-u per cent; en habitatge, més d'un cinquanta-dos per cent; en salut, més d'un quaranta-tres per cent; en infància, més d'un quaranta per cent; en educació, més d'un dinou per cent; en rodalies i mobilitat, més d'un cinquanta-u per cent. És un missatge molt contundent.

La síndica ens recorda que el problema no és només pressupostari. En els darrers anys de recuperació econòmica, la Generalitat ha augmentat els seus pressupostos –al que vam aprovar fa uns pocs dies ens acostem als 50.000 milions d'euros–, però aquest major nombre de recursos mobilitzats no estan sent suficients per donar resposta als problemes identificats. I aquests fets tenen a veure probablement amb la burocràcia, amb la complexitat dels nous problemes que estem afrontant; també amb la sensació de desbordament dels professionals, tant del sector públic com d'aquells serveis que col·laboren i cooperen amb la Generalitat. I, per tant, és també la defensa de que necessitem un estat del benestar més eficaç.

La síndica també ens diu que les reformes anunciades van en la bona direcció, però tenen dificultats efectives per tal d'implementar-se. I en podríem citar algunes: la reforma de la renda garantida, que continua en tràmit en el Parlament; el desplegament efectiu de la finestra única; la necessitat, doncs, de fer efectiu el traspàs de l'ingrés mínim vital per fer una gestió conjunta del conjunt de les

prestacions socials que reben els ciutadans de Catalunya quan el necessiten; el desplegament de les renovables, que continuem estant a la cua –avui apareixien algunes informacions rellevants en aquest sentit–; la dificultat per desplegar les polítiques de nou habitatge social, etcètera, etcètera.

Reformes anunciades, però el cert és que no estan implementant-se amb la celeritat i l'eficàcia que la dimensió dels problemes demana i que la ciutadania ens exigeix. I ens recorda que tan rellevant és aprovar les lleis com tindre les capacitats operatives i les voluntats polítiques per tal d'aplicar-les.

L'informe també situa l'emergència al voltant de l'habitatge com la principal qüestió, va en la línia també del que altres informes ens han recordat. I posa també el focus en aquestes més de 6.700 persones que continuen vivint al carrer al nostre país, que són l'expressió més radical de la crisi d'habitatge que estem vivint.

La síndica també ens recorda que tenim una administració configurada, dissenyada i pensada per al segle xx. Una administració molt poc dissenyada per afrontar els reptes del segle xxi. I, per tant, reclama aquesta simplificació de procediments, aquesta reducció de la burocràcia, aquesta millora de la interoperabilitat dels sistemes d'informació del conjunt de les administracions, la necessitat d'impulsar la justícia restaurativa i la convicció que la tecnologia, sense perdre humanitat, ha de ser un instrument per adaptar l'Administració catalana als reptes de l'època que ens toca viure.

La síndica insisteix en les polítiques de desinstitucionalització. I, síndica, en la línia del compromís que des d'aquesta tribuna expressàvem en el darrer informe, espero que en el proper període de sessions puguem registrar la proposició de llei que prohibeixi la institucionalització dels menors de sis anys en el nostre sistema de protecció. La síndica ens ho recorda, som un país llatí i potser determinats canvis demanen que tinguin un reconeixement explícit a les lleis; doncs aquí el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana recull la seva proposta i esperem això, aquest setembre poder registrar aquesta iniciativa.

Tenim molt clar que aquest procés de desinstitucionalització no ens ha de fer perdre mai de vista que les persones amb necessitats molt intenses de suport necessiten recursos molt intensos, molt especialitzats, i que sovint, per molt que ens hi

esforcem, potser tothom no podrà viure a casa seva, per molts recursos que els hi puguem garantir. Per tant, determinades institucions segurament hauran de continuar jugant un paper molt rellevant, especialment en les últimes fases de la vida, en el cas, per exemple, de les persones grans.

La síndica també ens recorda, doncs, la realitat de la feblesa d'una de les nostres polítiques socials menys desenvolupades en aquests quaranta anys, que són les polítiques de suport a les famílies, que tenen moltes derivades: aquestes baixíssimes taxes de fecunditat que té el nostre el nostre país, aquest retard inacceptable de l'emancipació dels nostres joves. I ens posa de manifest que necessitem polítiques sòlides en aquest camp.

I aquí també, com a Esquerra Republicana de Catalunya, recordar la nostra demanda durant tota aquesta legislatura, que interpel·la més el Govern de l'Estat segurament que el Govern de la Generalitat pels límits financers que té la pròpia Generalitat, però que és la necessitat de tindre una prestació universal per a la criança de fills, per acompanyar les famílies en els costos de la cura de la canalla petita. Una realitat que en tota l'Europa avançada està consolidada des de fa anys i que en el nostre cas continua sent una qüestió pendent i absent.

La síndica també posa l'accent en una de les qüestions que nosaltres hem estat batallant tant quan hem governat com ara quan estem aquí a l'oposició, que és la necessitat d'avançar en l'atenció integrada, social i sanitària, que ens ha de permetre una major eficàcia del conjunt de les polítiques en l'àmbit de la salut i de la sanitat. El Parlament ja va fer la seva feina, que va ser l'aprovació de la creació de l'Agència d'Atenció Integrada; ara la responsabilitat està en mans del Govern. I el que és cert és que els terminis legals per aprovar, per exemple, els estatuts de l'agència ja han passat i no ens consta que el Govern hagi aprovat aquests estatuts. Esperem també, en el proper període de sessions, poder interpel·lar el Govern amb relació al desplegament de l'atenció integrada social i sanitària.

La síndica també focalitza de manera molt contundent els problemes vinculats a la renda garantida. Aquí, amb la senyora Driouech estem treballant perquè la reforma de la llei de la renda garantida s'aprovi al més aviat possible. El Govern té pendent, doncs, l'assumpció del traspàs de l'ingrés mínim vital. Li hem de recordar que

aquesta qüestió la vàrem acordar en els darrers mesos del Govern del president Aragonès i portem ja dos anys pendents d'aquest traspàs efectiu que es feia.

Però deia la síndica: «Hem tingut altres problemes i els hem pogut resoldre.» I, per tant, aquesta invitació a creure que aquests problemes que tenim no són insolubles, no són problemes ontològicament que no tinguin resposta, sinó que dependran de les capacitats del conjunt de les administracions catalanes i també de les voluntats polítiques que tingui aquest Parlament. I, en aquest sentit, prenem nota de la seva afirmació, no?, algunes de les reformes necessiten grans acords polítics.

Al nostre grup parlamentari, en aquesta reforma de l'Administració catalana, en aquest estat del benestar més sòlid, més fort, més eficaç, en aquestes polítiques públiques que siguin capaces d'afrontar els reptes de futur i de present que té plantejat el nostre país, ens hi podran trobar. El seu informe sempre ens servirà d'inspiració.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Gràcies, síndica, especialment per aquest exhaustiu informe que ens ha presentat. Vostè ha dit molt bé que té més de cinc-centes pàgines. I la realitat és que llegir aquest informe et fa tenir una visió molt concreta del que passa a Catalunya. I li he de dir que el seu informe em permetrà tornar a parlar, com faig sempre, de com els successius governs de la Generalitat, sobretot el Govern de Salvador Illa, s'estan carregant el nostre estat del benestar. Però aquest cop – gràcies, síndica– crec que no em podran dir ni «ultra» ni «radical», bàsicament perquè l'informe és demolidor, a no ser que els diputats de l'esquerra l'afegeixin avui a vostè també en aquesta urna dels radicals i els ultres; en aquest cas, ja em solidaritzo amb vostè per avançar.

Como decía, hoy venimos a hablar del informe anual de la síndica, esa institución que tiene la misión de supervisar nuestra Administración y de defender los derechos

de los ciudadanos frente a ella. Y la conclusión a la que llega este informe es muy preocupante: afirma que la Administración catalana está tensionada, que es lenta y que ya no responde adecuadamente a las necesidades de los ciudadanos y que, además, ha perdido la capacidad de impulsar transformaciones, esas transformaciones que tanto necesita Cataluña.

Y esto ya sería grave, pero lo verdaderamente preocupante del informe es que demuestra que esa desconexión de la Administración no es una percepción, sino una realidad que cada vez sufren más catalanes. El 2025 ha sido el año con mayor actividad de toda la historia del *síndic*: más de 25.000 actuaciones, más de 13.600 quejas y un incremento del 21,7 por ciento respecto al año pasado. Y eso, como bien ha explicado la síndica, no son números; son miles de ciudadanos que han llegado a la conclusión de que la Administración, en lugar de resolverles sus problemas, se ha convertido en uno de ellos, muchas veces en el mayor de ellos.

Y hay un dato que resume perfectamente el momento que vive Cataluña. Por primera vez, más de la mitad de las quejas que recibe la síndica tienen que ver con derechos esenciales, es decir, derechos sociales: la sanidad, los servicios sociales, la vivienda, la infancia o la educación. Las reclamaciones en servicios sociales han aumentado casi un sesenta y dos por ciento; en vivienda, casi un cincuenta y tres por ciento, y en infancia, más de un cuarenta por ciento. ¿Se dan cuenta de lo que esto significa? Significa que el problema del ciudadano ya no es que tarde demasiado en obtener una licencia o que tarde mucho en resolverse un expediente; el problema es que cada vez cuesta más acceder a derechos básicos.

Y, mientras la realidad les dice eso, el Govern sigue instalado en un relato completamente distinto. Nos hablan constantemente de esos presupuestos históricos, de unas inversiones récord que nunca llegan a las clases medias y bajas y de una inexistente prosperidad compartida.

Pero hay una pregunta muy sencilla que deberían responder: si cada año gastan más, ¿cómo es que cada año aumentan más las quejas? Si cada año destinan más recursos a los servicios públicos, ¿por qué cada año es más difícil acceder a ellos? Porque aquí radica una de las grandes mentiras de la izquierda, y es intentar hacer creer a la gente que gastar más significa gestionar mejor. Y eso no es verdad, y lo

demuestran ustedes allí donde gobiernan. Esto es lo que nos ha dicho precisamente la síndica, que gastar más no significa gestionar mejor. El dinero por sí solo no reduce una lista de espera, no construye una vivienda, no concede una prestación social y no mejora el aprendizaje de nuestros alumnos. Lo que hace falta es gestión, y eso es precisamente lo que les falta a ustedes.

Y precisamente de eso hablamos, y vamos a ponerles algunos ejemplos. En sanidad, la síndica constata que las listas de espera siguen aumentando: cientos de miles de catalanes que esperan una consulta, una prueba diagnóstica o una intervención quirúrgica. Detrás de todas esas cifras hay personas que viven con dolor durante meses, familias pendientes de un diagnóstico o pacientes cuya calidad de vida depende de una llamada que nunca llega. La realidad es que un ciudadano no mide la calidad de la sanidad por el dinero que aparece en una partida presupuestaria; la mide por el tiempo que tarda en ser atendido cuando está enfermo.

Pero si hay un apartado donde deberíamos reflexionar es la dependencia. La síndica denuncia esperas de más de un año y medio para acceder a una residencia de mayores y de casi seis años a una plaza residencial destinada a una persona con discapacidad. Indica que hay ciudadanos que fallecen antes de recibir un euro pese a tener ayudas concedidas. Díganme, señores del Govern, ¿qué prosperidad compartida puede existir cuando una ayuda llega después de que la persona que la necesita haya fallecido?

Lo mismo sucede con la vivienda. Llevamos años escuchando anuncios grandilocuentes, miles de viviendas prometidas y titulares. Sin embargo, la síndica describe una realidad muy distinta: decenas de miles de personas inscritas esperando una vivienda protegida y familias con resoluciones favorables que siguen sin recibir una alternativa habitacional. Esa es la diferencia entre gobernar para el titular y gobernar para resolver los problemas: el titular dura un día; la lista de espera que sufren las familias dura años.

Podemos hablar también de la educación, donde el informe reconoce efectivamente el incremento de la inversión, pero también reconoce que no se ha traducido en una mejora de los resultados y que Cataluña mantiene esa tendencia negativa que nos

dicen todos los informes. Otra vez el mismo patrón: más recursos, peores resultados. Porque el problema nunca ha sido únicamente cuánto se gasta, el problema sigue siendo cómo se gestiona.

Y todo esto nos lleva a una reflexión que va mucho más allá de este informe. La síndica está describiendo una Cataluña donde la Administración ha dejado de girar en torno al ciudadano y ha pasado a girar sobre sí misma. Una administración que pide paciencia cuando la gente necesita soluciones, que responde con procedimientos cuando los ciudadanos necesitan respuestas y que multiplica la burocracia mientras la realidad se deteriora.

Y esa desconexión entre quienes gobiernan y la gente es cada vez más el día a día de los ciudadanos. Se aprecia en ese joven que encadena contratos temporales y descubre que independizarse ya no es una realidad para él. Se aprecia en una pareja que lleva años apuntada en un registro de vivienda protegida sin recibir una llamada. Se aprecia en el autónomo que dedica más tiempo a rellenar formularios que a sacar adelante su negocio. Y se aprecia en ese hijo que ve como su padre espera meses para una prueba médica o años para una residencia. Y, evidentemente, también se aprecia en aquella gente que tiene que coger cada mañana *rodalies* sin saber si llegará a tiempo a su trabajo, o en todas esas familias que cada vez pagan más impuestos mientras los servicios públicos que ofrece el Govern de la Generalitat son cada vez peores.

Y esa es la Cataluña que existe fuera de este Parlament, la Cataluña que ustedes han dejado de escuchar. Han dejado de escuchar, por ejemplo, a gente como la que hoy nos acompaña desde la tribuna, a usuarios del *servei d'atenció domiciliària* que ven como la Administración hace cambios sin contar con ellos, sin pensar en la consecuencia que tiene para su vida diaria cada acción que se toma y sin pensar que ellos no son un número y son personas que merecen vivir con respeto y dignidad.

De todo esto ha hablado la síndica. Y realmente tengo que decir que me siento orgulloso del informe de la síndica, porque sin ningún tipo de apriorismo y sin pensar en quedar bien habla de todo, de aquello que gusta y de aquello que no gusta.

Hablamos también de la pobreza infantil, ese 36,5 por ciento de niños que viven en una pobreza en nuestra comunidad, casi medio millón de niños que viven casi al borde de la pobreza. Y, como ha dicho, las democracias se debilitan cuando dejamos de indignarnos. Y realmente yo creo que la indignación, señora síndica, por desgracia está más fuera de estas paredes que dentro de estas paredes; la indignación de pensar que el Govern no piensa en la gente más que..., solo para usarlo como titular.

Y ese es el fondo de este informe. No estamos ante un fallo puntual de un departamento en concreto, estamos ante un modelo agotado. Por eso este debate va de una pregunta que el ciudadano entiende perfectamente: ¿cómo es posible que una comunidad que cada año recauda más sangrando al ciudadano, que cada año gasta más, pero sin pensar en el ciudadano, consiga que cada año haya más ciudadanos quejándose del funcionamiento de los servicios públicos? Esa pregunta merece una respuesta.

Porque un derecho que llega cinco años tarde deja de ser un derecho, una vivienda que nunca llega no es una política de vivienda, una prestación social que se concede cuando la persona ya ha fallecido no es una prestación social y una administración que deja de resolver los problemas de la gente deja de cumplir el motor básico por el que existe.

Y esa pregunta tiene una respuesta, y para mí es más que evidente: para salvar nuestro estado del bienestar, primero hay que echarles a ustedes.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Síndica, una vez más, agradecerle su sinceridad en este informe. Un año más, la Sindicatura de Greuges nos presenta en este Parlament el informe anual, correspondiente al año 2025, donde se recogen los agravios y quejas por parte de los ciudadanos y se busca información, respuestas, correcciones y

propuestas ante las situaciones en las cuales la Administración ha podido actuar con desdén, poca diligencia o de manera irregular.

El informe, demoledor, trata de señalar y poner en el epicentro todo aquello que no va bien, lo que no funciona en la relación existente entre la Administración y el administrado, sin olvidar que es la Administración la que debe estar al servicio del ciudadano y no al revés.

El presente y extenso informe pretende elaborarse como motor de cambio. Detectados, detallados y analizados los problemas, el objetivo de este informe es incentivar la forma de arreglarlos y conseguir una administración más competente, empática y eficiente para con el ciudadano. ¡Qué bonito todo sobre el papel, pero qué triste la realidad de lo que se ha expuesto!

Resulta que muchos de los problemas que se reflejan en este informe son recurrentes y los vamos repitiendo informe tras informe, comisión tras comisión y pleno tras pleno. El problema es que, lejos de solucionarse, han empeorado de forma alarmante. Y es que, como ya se advertía en el informe del año 2023 elaborado por esta sindicatura, la Administración no está suficientemente preparada para la Cataluña de los 8 millones. Ahora, muy pocos quieren la Cataluña de los 10 millones ni las regularizaciones masivas ni los fraudes de ley ni regalar la nacionalidad a cualquiera.

Ya que dice en el informe que el análisis nos lo deja para nosotros, para la reflexión, esta es nuestra reflexión: la gran mayoría de las cuestiones y problemas tratados en ese informe no se entienden sin la inmigración masiva, irregular y descontrolada (*alguns aplaudiments*), que, en definitiva, se traduce en un inmenso colapso de los servicios públicos.

Usted dulcifica la palabra y habla de una administración catalana «tensionada». Nosotros entendemos que la Administración se encuentra absolutamente colapsada. Dice el informe que «actualmente» –transcribo– «convivimos con una nueva realidad demográfica y social que hace cuatro décadas no existía». Como si la inmigración masiva se explicase por generación espontánea y no por una política deliberada y sostenida de fronteras abiertas.

Se ha producido un incremento extraordinario de población que no ha ido acompañado con una mejora e incremento de los servicios básicos de la Administración, así como tampoco con la materialización y ejecución de medidas inmediatas, urgentes y necesarias en temas tan esenciales como son la sanidad, educación, justicia, seguridad ciudadana y, ¿cómo no?, vivienda.

La consecuencia de todo ello ha sido el caos, el desplome y el colapso total de los servicios y, por tanto, el malestar generalizado de la ciudadanía. «Pérdida de ilusión colectiva», como dice en su informe; nosotros diríamos «cabreo, desafección y desconfianza» hacia una administración que, en muchas ocasiones, cuando llega lo hace tarde y mal, hasta el extremo de que incide de forma esencial en el futuro de las personas. Pensemos en temas tan importantes como la salud, en intervenciones quirúrgicas donde las listas de espera aumentan y se eternizan, retrasos en ayudas a la dependencia, transporte –ha hablado de que solo un cincuenta por ciento de los trenes llegan en los horarios previstos–, movilidad, educación, infancia, adolescencia, inseguridad ciudadana –ha señalado un incremento de los delitos de agresión sexual de forma alarmante– o colapso judicial –ha hablado de juicios que pueden durar o han llegado a durar entre diez y doce años, que afecta, por tanto, al principio de tutela judicial efectiva. Y, ¿cómo no?, la falta de vivienda, que impide a muchos jóvenes emanciparse y poder iniciar un proyecto de familia o futuro mejor.

Es el propio informe el que reconoce la grave situación, y nos habla –dice literalmente, transcribo– de «un final de ciclo y la necesidad de una nueva transición ante la nueva y compleja realidad de Cataluña».

Pero resulta que el informe oculta, porque el relato oficial así lo exige, que la nueva y compleja realidad de Cataluña está ocasionada por el extraordinario crecimiento de la población a consecuencia de la inmigración masiva y descontrolada. Inmigración que ha transformado por completo nuestros barrios, afectando de forma singular en materia de vivienda, exclusión social, seguridad ciudadana y colapso generalizado.

La situación es alarmante hasta el extremo de que el propio informe reconoce – vuelvo a transcribir– que «estamos ante una administración pública desbordada y cada día más alejada de las personas a las cuales tiene la obligación de servir».

Ante la inoperancia, colapso y carencia de recursos de la Administración, se utiliza en muchas ocasiones de forma abusiva y excesiva, como ha señalado, la burocracia como argucia para dilatar y retrasar legítimas peticiones de los ciudadanos. Y es que hasta el propio informe habla de «burocracia defensiva»: «s'ha imposat sobre la lògica del servei públic», ha dicho, y esto ya lo dice todo.

Se han producido más quejas que nunca, lo que demuestra que vamos de mal en peor. Se recoge en el informe, así, la grave problemática referente a la insuficiencia del parque de vivienda social, así como la existencia de un precio medio de alquiler que supera el crecimiento del salario medio, de forma que casi el cincuenta por ciento del salario neto se destina al pago del alquiler.

En materia de educación, ha hablado de escuela inclusiva, pero la educación ha empeorado y el sistema de aprendizaje en la educación básica todavía va a peor. El sistema educativo presenta enormes dificultades a la hora de poder atender el incremento de las necesidades sociales y educativas a causa de la transformación sociodemográfica con alumnos de diversos orígenes. Las ratios en las aulas siguen siendo elevadas, y todos hemos sido testigos de las recientes y multitudinarias manifestaciones de todo el personal y del sector docente. Al menos, la reducción del abandono escolar parece una cuestión, que se ha señalado en el informe, de la cual debemos congratularnos.

También se refiere, el informe, a las demoras excesivas en la emergencia residencial, con tiempos de espera prolongados una vez obtenida la resolución favorable para la adjudicación de una vivienda social.

Destacamos también del mismo informe la insuficiente cobertura de las prestaciones sociales, ya que los sistemas de apoyo económico no logran cubrir gran parte de la población necesitada —«brecha de cobertura», se llama—, que reduce la eficacia como medida para combatir la pobreza.

Se estima que más de la mitad de la población en situación de privación material económica severa no percibe ingresos ni de la renta garantizada ni del ingreso mínimo vital, y que se ha producido un importante incremento de personas en situación de gran vulnerabilidad que vive en las calles. Cataluña se enfrenta así a una crisis de sinhogarismo sin precedentes, aumenta la presencia de asentimientos

con personas sin alternativa de vivienda que ocupan el espacio público y viven en condiciones de extrema precariedad.

Los servicios sociales continúan estando en el ámbito de la intervención principal de esta sindicatura y representan un incremento de más del sesenta y uno por ciento, siendo la materia donde más quejas se han formulado. Las quejas por emergencia residencial se han incrementado un ochenta y dos respecto del año anterior. En diez años, la población nacida en el extranjero ha aumentado casi un setenta y tres por ciento.

Antes, con un solo sueldo se podía vivir e ir tirando, como se decía frecuentemente. Ahora ni con pluriempleo se llega a fin de mes. La clase media, que era *el pal de paller*, se encuentra atrapada entre salarios estancados y costes disparatados a consecuencia de la inflación.

Gravísimo problema es la carencia de vivienda, que sigue siendo la principal preocupación de los catalanes. Uno de los factores es la desestabilización del mercado por la retirada de la oferta de los pisos de alquiler debido a la inseguridad jurídica, incrementada por la tolerancia e incluso incentivo y connivencia a la ocupación por parte de las instituciones públicas, lo cual demuestra las grietas de un sistema que beneficia a los delincuentes y castiga a los propietarios. Cada vez son más los jóvenes que no alcanzan para poder adquirir o alquilar una vivienda, y ello implica no poder formar una familia. Si formar un hogar era el punto de partida natural de los jóvenes, ahora ha pasado a convertirse en un lujo inalcanzable que condena a una generación al letargo existencial, ya que quien no puede independizarse difícilmente podrá hacer planes de futuro y tener hijos.

Mientras se dilapida el dinero público, la realidad es que en las grandes ciudades de Cataluña la desigualdad y la degradación de los barrios no han dejado de crecer. Exportamos talento que emigra atraído por países que ofrecen lo que aquí se niega e importamos problemas con una inmigración masiva y descontrolada.

La realidad es la que es. Ningún estado de bienestar puede sostenerse si una parte creciente de sus habitantes recibe más de lo que aporta. Es pura aritmética.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellers, conselleres... Volem aprofitar també per saludar la síndica de greuges i tot el seu equip que està aquí per presentar l'informe. I també una mica felicitar-nos totes plegades, perquè hem aconseguit fer-ho abans que ho vam fer amb el darrer. Crec que fer-ho cinc mesos abans ja ens situa en un bon camí, i que puguem parlar d'aquest informe sense que estiguem ja pràcticament acabant l'informe d'aquest any.

Volem aprofitar també per agrair justament la tasca feta per la síndica i tot el seu equip. Creiem que ens dona una eina imprescindible per analitzar el grau de compliment dels drets de la ciutadania. I, a més a més, s'han caracteritzat per ser capaços de fer propostes de política pública per garantir aquest acompliment. De fet, no podem oblidar que moltes de les recomanacions o propostes de canvis normatius que proposa la síndica en realitat estan relacionades amb la implementació correcta de convenis internacionals que són de directa aplicació a Catalunya, així com també es corresponen amb recomanacions emeses per organismes internacionals.

No deixa de cridar una mica l'atenció, escoltant alguna de les intervencions, com aparentment grups que estem com una mica a les antípodes a l'hora d'entendre per què els drets vulnerats a Catalunya i, sobretot, a l'hora de plantejar les respostes que s'han de fer i les polítiques que s'han de fer per donar resposta a aquesta vulneració de drets, doncs..., sembla que a tots ens ha agradat l'informe de la síndica. Jo no sé si és que alguns no se l'han llegit sencer o no han anat a l'arrel d'algunes de les qüestions que es plantegen, però crec que l'informe planteja qüestions que van molt encaminades a transformar les maneres en que s'han fet les coses fins ara.

Per nosaltres, en aquest informe del 2025... No podrem entrar en tots els temes perquè, evidentment, no tenim el mateix temps que té la síndica, i ens centrarem en algunes de les qüestions. I, com saben, doncs, pel Grup Parlamentari dels Comuns

és fonamental l'habitatge i el dret d'accés a un habitatge digne, que, tal com diu l'informe, efectivament, encara estem molt lluny de poder garantir. Tot i que hi ha hagut alguna lleu millora en algunes de les xifres, no?, com, per exemple, l'augment de la proporció d'habitatge social per habitant del cinc al 5,1 per cent, és evident –i la síndica també ho ha exposat en la seva intervenció– que seguim amb problemes molt importants d'accés a aquest habitatge quan tenim moltíssima gent en situació de sensellarisme sense capacitat de donar-los resposta o quan Catalunya segueix liderant les dades de desnonaments, amb més de 6.800 el 2025. I recordem que cada desnonament és una família que es queda al carrer perquè no ha pogut pagar aquest habitatge i perquè no ha pogut accedir a un altre habitatge.

Per tant, crec que, efectivament, el drama està sobre la taula. A nosaltres ens agrada i celebrem que l'informe de la síndica valori positivament algunes de les mesures que s'han implementat justament impulsades pel nostre grup parlamentari, com, per exemple, la possibilitat de l'Administració d'ampliar aquest exercici del dret de tanteig i retracte a les zones de mercat tensionat a tots els habitatges que provinguin de grans tenidors, o, per exemple, també l'obligació de que la qualificació dels habitatges de protecció oficial sigui permanent, especialment en aquelles zones de mercat tensionat. Crec que són mesures que van encaminades a reforçar aquest accés a l'habitatge.

Una de les qüestions que també posa de manifest l'informe de la síndica justament té a veure amb els portals immobiliaris, amb els fraus i l'incompliment de la llei que veiem cada dia als portals immobiliaris, per exemple, oferint habitatges que no compleixen les condicions mínimes d'habitabilitat o que, per exemple, no són clars amb la informació sobre els contractes, sobre el preu o sobre els drets que tenen els llogaters i les llogateres. La síndica ho demana, i nosaltres ens hi afegim una vegada més demanant a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i a l'Agència Catalana del Consum que siguin contundents a l'hora d'aplicar la legislació en habitatge i que reforcin la capacitat inspectora i sancionadora. Són qüestions que nosaltres hem posat repetides vegades en tots els acords que hem treballat amb aquest Govern i que hi seguirem insistint.

Celebrem que per fi s'anuncii que es posarà una multa, que sigui de veritat una sanció dissuasiva, com la que s'ha anunciat a New Amsterdam Developers, però esperem que passi d'un anunci a un expedient tramitat i a una sanció efectiva imposada, perquè a vegades, com ha dit algú –també hi podríem coincidir–, el Govern es queda molt en els titulars i els anuncis i poc en la pràctica.

Catalunya segueix estant només a un u per cent d'habitatge social, una xifra clarament per sota de la mitjana estatal, el dos per cent, i de l'europea, el nou per cent. Per assolir els nivells que té la Unió Europea caldria disposar de 300.000 habitatges socials nous. També quan parlem de la necessitat de tenir més habitatge, d'augmentar l'oferta d'habitatge, hem de precisar que del que s'està parlant aquí..., són habitatges accessibles, no qualsevol habitatge, no urbanitzacions de luxe als afores de les ciutats; estem parlant d'habitatges socials i habitatges accessibles. I si d'aquests en calen 300.000, potser que ens posem a treballar per aconseguir primer aquests i després la resta.

Una altra de les qüestions que volíem entrar a parlar, i la síndica també ho ha posat a la seva exposició, és la protecció de la infància, i més després del debat que hem tingut aquest matí arran de les conclusions de la comissió d'investigació de la DGAIA. Jo volia aprofitar per demanar-li a la síndica, si és possible, que en la seva resposta..., si ens pot fer..., si ha pogut tenir l'oportunitat una mica d'estudiar aquestes conclusions; sabem que les hem aprovat aquest matí, però el dictamen ja feia uns dies que estava sobre la taula. I, si no, una mica quines serien les recomanacions en concret de com aquesta DGAIA ha de ser realment l'espai institucional que treballi per garantir els drets de la infància, i no més aviat per vigilar i per tutelar, però des d'una distància en l'acompliment dels drets.

La desinstitucionalització fa molt de temps que està sobre la taula, fa molt de temps que la síndica ho posa sobre la taula. No pot ser que la primera resposta quan hi ha un nen en una situació de vulnerabilitat sigui parlar de treure la custòdia o d'allunyar-lo de la seva família. No pot ser que la primera resposta no sigui com acompanyem aquesta família perquè li pugui garantir l'atenció. I ens trobem moltes vegades situacions fins i tot –i ho denuncia en aquest cas l'Observatori de Violències

Institucionals Masclistes— amb racisme institucional en aquestes retirades de custòdia.

Si hi ha un problema d'accés d'habitatge a una família perquè no pot pagar el lloguer i perquè està en risc de perdre l'habitatge, el que no pot ser és que la intervenció que es faci des de Drets Socials sigui treure el nen i no garantir l'habitatge a aquest nen o a aquesta nena. No pot ser que quan els menors perden un habitatge no se'ls hi garanteixi que poden continuar estudiant al lloc on estudien i que hagin de refer la seva vida lluny o que estiguin mesos i mesos en pensions. I quan no es pot garantir aquest habitatge digne, llavors el que diem és que, com que el nen està en una situació de desprotecció, la família no se'n pot fer càrrec.

El que ha d'haver-hi és aquest sistema d'acompanyament i de garantia dels drets dels infants sempre que sigui possible i, evidentment, no hi hagin situacions de maltractament o situacions de perill dintre de la seva pròpia família. I si això no és possible i ha d'haver-hi realment aquesta retirada de la custòdia del seu entorn familiar o no hi ha un entorn familiar que se'n pugui fer càrrec, és evident que la protecció ha de ser que segueixi estant acollit en un entorn familiar.

I aquí també sabem, i s'ha denunciat moltes vegades, que hi ha molta desprotecció de les famílies acollidores, moltes dificultats per poder-ho fer, molt poc acompanyament. El nou conseller diu que no amb el cap, però crec que és una qüestió que..., només cal llegir l'informe de la síndica i escoltar les famílies acollidores que ho intenten ser. Si no garantim que hi ha més famílies en condicions d'acollir, serà impossible que puguem prohibir que hi hagi institucionalització dels menors de tres anys o dels de sis anys. Com ho fem, si no hi han prou famílies per acollir? I si no hi han prou famílies per acollir, ens hem de plantejar per què no n'hi ha. Perquè potser el que se'ls hi està demanant no és assumible, potser de la manera que se les està tractant no és assumible, i potser no està havent-hi realment una política des del Govern que fomenti aquesta xarxa de famílies acollidores.

Nosaltres ens comprometem en aquesta modificació legislativa per prohibir la institucionalització dels menors de tres anys, per reduir la institucionalització dels menors de sis anys, però per fer-ho ha d'haver-hi tota una xarxa de famílies acollidores que els puguin atendre.

I, finalment, seguiré amb altres qüestions ràpidament, en el temps que em queda. Crec que un altre dels temes que diu l'informe de la síndica i que ens agradaria posar sobre la taula és l'accés a la renda garantida de ciutadania. Novament no arriba a totes les persones que la necessiten. Un altre any es constata que el que hauria de ser una eina real de lluita contra la pobresa, i especialment contra la pobresa infantil, i per això és important també el complement per infant..., això segueix sense assolir-se. Continua havent-hi barreres d'accés i continua sense estar adaptada a la situació de vulnerabilitat que viuen moltes famílies.

Nosaltres compartim les recomanacions que fa la síndica en el seu informe –espero que els altres grups que diuen que s'han llegit l'informe i han dit que els hi agrada l'informe també les comparteixin–, com, per exemple, flexibilitzar els requisits de residència i empadronament, fer compatible la prestació amb els ingressos del treball per afavorir la inclusió laboral, adequar les quanties a la realitat de les llars amb infants i persones amb discapacitat, i evitar interpretacions injustes que penalitzen ingressos puntuals que no reflecteixen la situació econòmica real de les famílies.

L'informe posa el focus en el que la síndica ha dit, i a mi m'ha agradat el concepte –crec que ens l'apropriarem– de «burocràcia defensiva». No pot ser que la burocràcia sigui un obstacle en l'accés a drets. Evidentment, el personal tècnic i els funcionaris han de garantir que les polítiques es fan bé i que els programes es fan bé i que tot es fa bé, però el que no pot ser és que tinguem una actitud que acaba revertint en una reducció de drets per a les persones.

Deixaré..., després hi han altres intervencions, però ens agradarà parlar també dels endarreriments a la justícia, uns endarreriments que provoquen claríssimament una revictimització de les víctimes. No hi ha un acompanyament tampoc sòlid a les víctimes dels delictes.

I sí que vull aprofitar, per tancar la intervenció..., denunciant el que diuen les informacions que s'estan fent públiques sobre el desemparament que va patir la Kim abans de ser assassinada pel seu maltractador. Creiem que és una qüestió que ens ha de fer pensar a totes, que no pot ser que una dona que ha denunciat violència, que està en risc de mort i que a més a més el seu agressor surt de la comissaria

dient que la matarà, no tingui les mesures cautelars necessàries i no s'activin tots els recursos d'aquest sistema per protegir-la.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; gràcies, president, síndica i també tots els treballadors de la sindicatura que l'acompanyen. Gràcies per l'informe i per la feina que feu. És cert que hi ha un nombre significatiu d'increment de queixes, i és una cosa que crida molt l'atenció per les raons que vostè mateixa ha explicat, però crec que..., una de les coses que més m'agrada d'aquest informe no són només les queixes, sinó també les actuacions d'ofici, perquè aquí la síndica identifica i investiga aquestes vulneracions de drets que són especialment greus o estructurals, a vegades, i que no parteixen d'una reclamació concreta. I aquesta capacitat per observar el país d'una manera activa crec que és una de les grans aportacions de la sindicatura que nosaltres agraïm molt, totes aquestes actuacions d'ofici.

I per això creiem que aquest informe té també una funció que va més enllà d'aquest balanç anual, perquè llegit en conjunt ens dona una imatge, un retrat, un dels més complets que creiem que podem tenir avui mateix Catalunya, des de la perspectiva dels drets. Ens mostra on es vulneren aquests drets, però també ens permet identificar quins són els patrons que es repeteixen i quines són les persones que acaben suportant una vegada i una altra les principals mancances del sistema públic, qui ho acaba suportant.

Sí que..., si aquest informe és un retrat del país, crec que una de les primeres realitats que hi apareix és aquesta, no?, dels drets que són reconeguts però que no aconseguixen protegir les persones que més ho necessiten, parlant d'aquestes llistes d'espera tan brutals que apareixen reflectides a l'informe. Perquè quan les persones han d'esperar –l'exemple més bèstia– aquests cinc anys i mig per un recurs residencial per a persones amb discapacitat, no és un problema només de

l·listes d'espera, és un problema d'un dret que a la pràctica deixa d'existir: no tens dret a un recurs assistencial, si t'has d'esperar cinc anys i mig perquè te'n donin.

I, a més a més, quan això es va repetint any darrere any, aquesta llista d'espera no hi ha manera que s'escurci, ja no hem de parlar d'incidències administratives, sinó d'un fenomen que clarament és estructural. I per això aquest informe no parla només de la gestió, sinó que parla també de la capacitat de protegir que tenen avui els nostres serveis públics. Aquí al Parlament elaborem les lleis, les aprovem, però sabem que només amb això no garantim els drets de les persones. Els drets es garanteixen quan l'acció pública desplega aquests drets, desplega les lleis i les dota de recursos, de l'organització, de la prioritat política –això és important– que es necessita perquè arribin a temps. I això, quan no passa, i quan no passa de manera repetida, no és un problema només de l'Administració, que és el que ens ha explicat la síndica en la seva intervenció, no és un problema de funcionament o de gestió; és un problema de quines són les prioritats que han orientat les polítiques públiques al llarg dels anys, en què posem incidència i en què no se'n posa.

L'informe no descriu només aquestes dificultats d'accés a determinades prestacions, no parla només de les persones més vulnerables i de com les protegim. Jo crec que parla també de com s'estan afeblint alguns dels grans mecanismes que durant anys, de manera recurrent, han contribuït a reduir les desigualtats i a garantir oportunitats, i que ara mateix veiem que aquestes eines, aquestes infraestructures d'igualtat, s'estan debilitant.

Un dels exemples més evidents és l'habitatge, amb aquestes més de 120.000 persones que continuen inscrites esperant un habitatge de protecció oficial, o aquesta llista d'espera per accedir a un habitatge d'emergència de 522 dies. L'habitatge, que és una garantia dels drets, evidentment, ara mateix s'ha convertit en un element que el que fa és vulnerar encara més, accentuar encara més la vulnerabilitat.

I amb l'educació passa una cosa similar. L'informe parla de les competències bàsiques, del model inclusiu, que no està dotat, que no disposa dels recursos per desplegar-se que necessitaria. Però, clar, en el moment que aquest sistema educatiu

perd la capacitat que hauria de tenir per compensar les desigualtats d'origen, també es debilita una de les principals eines de cohesió social que tenim al nostre país.

I jo crec que amb la mobilitat podríem dir el mateix. Si només la meitat dels trens arriben a l'hora –bé, la meitat dels trens segons l'informe, jo la percepció que tinc de l'ús és que arriben molt pocs trens a l'hora–, si els serveis públics..., si el transport públic deixa de garantir aquesta igualtat d'accés a la feina, als estudis i als serveis, no podem parlar només de que hi ha un problema d'endarreriment; estem parlant d'un problema d'accedir realment als drets. Tant l'habitatge com l'escola i el transport públic són al final infraestructures que sostenen la igualtat, i si tots es deterioren, si tots es deterioren alhora, no es debilita només la qualitat d'uns serveis públics, sinó que es debilita alhora la capacitat d'aquest país per garantir que les oportunitats no depenen cada vegada més del lloc on has nascut o dels recursos econòmics de que disposes, que al final és el que tenim a la pràctica: molts dels nostres drets depenen dels recursos econòmics que tenim.

Perquè crec que aquest és el tercer element que travessa bona part de l'informe, que les conseqüències d'aquestes mancances del sistema evidentment no es reparteixen de manera uniforme, sinó que es tendeixen a concentrar sempre en les mateixes persones, el mateix tipus de persones. Claríssim en l'àmbit de la infància. N'hem parlat abans i llargament aquest matí amb el tema de la DGAIA. Si el cinquanta-cinc per cent dels infants tutelats ho estan per situacions de negligència o desatenció que es podrien corregir amb un acompanyament adequat a les famílies... Aquesta dada és molt bèstia, no?, perquè estem dient que l'Administració només intervé quan la situació de deteriorament ja ha arribat a un límit en el que l'infant s'ha de separar del seu entorn, en lloc de reforçar aquestes capacitats de la família per cuidar-lo.

O també en temes de pobresa, no? Si prop del seixanta per cent de persones en situació de privacitat material extrema no perceben ni l'ingrés mínim vital ni la renda garantida de ciutadania, estem dient que els instruments que hem creat per protegir les situacions més greus no arriben, no arriben a qui més els necessita.

I, per tant, si fallen les prestacions, si falla l'habitatge perquè és inaccessible, si els serveis residencials acumulen aquestes llistes d'espera, sempre qui acaba suportant

les conseqüències és qui no pot recórrer al mercat perquè no té recursos per fer-ho, és precisament la classe treballadora d'aquest país, que és qui depèn dels serveis públics perquè li garanteixin aquests drets que en teoria haurien de ser universals.

I una de les transformacions més profundes del neoliberalisme no és que desaparegui l'Estat, sinó que canvia la seva funció. L'Estat continua existint, continua actiu, però la seva capacitat política, la seva capacitat administrativa, pressupostària, es concentra no en la capacitat de protegir les persones davant dels riscos quotidians de la vida, sinó que es concentra en garantir l'estabilitat econòmica, el funcionament dels mercats, etcètera. I això és el que estem vivint ara mateix a Catalunya, perquè, si durant anys es cronifiquen tots aquests problemes que van sortint a l'informe de la síndica de manera recurrent, crec que no estem *només* davant d'un problema administratiu o un problema de l'Administració; estem observant les conseqüències d'un model polític que ha anat desplaçant la funció protectora de l'Estat cap a altres prioritats.

I vostè, síndica, conclou el seu informe afirmant que l'Administració ha de recuperar la seva missió de servei públic, que cal un gran acord de país per impulsar una nova transició. Jo crec, la CUP creiem que aquest acord de país ja existeix, però no al Govern i per les administracions, sinó al carrer. La gent no pot quedar-se mirant un país que s'ensorra i no pot quedar-se mirant uns serveis públics que no funcionen.

I això ho estem veient ara mateix al carrer. Quan el personal docent surt a defensar l'escola pública, quan els professionals de la sanitat denuncien que ja no poden garantir una atenció digna, quan les treballadores del sector social acaben de cuidar persones i se'n van a fer cues a Càritas perquè els seus salaris no els permeten arribar a final de mes, quan totes aquestes lluites comencen a trobar-se i a reconèixer-se mútuament, el que està emergint entre elles és aquesta consciència compartida que els serveis públics estan deixant de fer la funció per la qual existeixen.

Els treballadors dels serveis públics no només estan defensant les seves condicions de treball, que també, sinó que estan defensant la possibilitat mateixa que aquests serveis continuïn garantint drets. I, en el fons, estan defensant aquesta funció dels serveis públics que en el seu informe vostè ens demana que recuperem.

«Viure ens costa la vida», coneix aquesta campanya? Els grans àmbits que sostenen la vida s'estan deteriorant al mateix temps. I això no són crisis independents, sinó una mateixa expressió del model. I això està passant ara mateix al carrer. Aquest és el gran acord del país que el Govern socialista no és capaç de construir institucionalment, però que ja està començant a construir la societat des del carrer.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

De l'informe del Síndic de Greuges en podem extreure diverses conclusions. La primera és que l'Administració s'ha allunyat progressivament dels ciutadans i que la burocràcia i modernització administrativa, en comptes de facilitar les tramitacions i l'obtenció de respostes, han fet menys accessible i més complexos, feixucs i llargs els procediments. La desafecció i desconfiança dels vilatans envers les administracions creixen, així com el registre de queixes, consultes i actuacions d'ofici del propi síndic.

La segona és que les disfuncions estructurals que es detecten en l'informe apareixen simultàniament a diferents departaments i àmbits: salut, ensenyament, habitatge, serveis socials, dependència, infraestructures, transport públic, justícia. Per tant, som davant un col·lapse sistèmic i generalitzat, no pas davant una deficiència focalitzada.

La tercera és que l'Administració es limita a gestionar la pobresa en comptes de generar les condicions per superar-la. No s'impulsen polítiques actives d'inserció laboral, de formació o d'autonomia econòmica que redueixin la dependència vers serveis socials, sinó que se n'incrementen les partides per consolidar la política del jaure i subsidi que vostès han implantat. Determinades formacions han trobat en la pobresa crònica un vot garantit. Si el ciutadà depèn de les seves polítiques *woke* per sobreviure, les continuarà votant; un cercle viciós, finançat amb els diners dels qui

sí que volem erradicar la pobresa i els subsidis i reconduir el país cap a la cultura de l'esforç i de l'ascensió social.

La immigració il·legal, massiva i invasiva que patim, sumada a la permissivitat dels governs, fa que les contracomunitats creixin, s'estructurin i s'empoderin. A mesura que es fiancen demogràficament, utilitzen totes les eines a l'abast per ampliar el seu ventall de privilegis. I el Síndic de Greuges no n'és una excepció: gairebé mil de les tretze mil queixes rebudes provenen d'immigrants. A aquesta xifra cal sumar-hi totes les queixes i consultes fetes per empreses *woke* del tercer sector, subvencionades per la Generalitat, que es dediquen a assessorar gratuïtament els immigrants per, alhora, poder justificar els diners públics que reben. Una xarxa clientelar que instrumentalitza el síndic i l'empra com a arma llancívola contra els ajuntaments que fiscalitzem el padró o intentem erradicar astúcies, frau i màfies.

D'aquesta manera, el síndic es converteix, voluntàriament o involuntàriament, en l'altaveu dels qui pretenen abusar del nostre estat del benestar, donant legitimitat i recorregut a unes reclamacions que es basen en tripijocs i enganyifes. Sort n'hi ha que el síndic sols pot recomanar i no pot obligar-nos a cedir davant les pretensions intolerables de qui, en comptes d'integrar-se i aportar a la societat, ha vingut a remodelar-la a imatge seva i a saquejar-la.

L'àmbit sanitari amuntega un percentatge molt important de les queixes. Un sistema sanitari mantingut exclusivament pels contribuents que dona cobertura universal a tothom que arriba per terra, mar i aire disposat a enriure's de nosaltres i del deliri proimmigracionista dels nostres governants. La iaia de Vic que ha cotitzat quaranta anys, que s'espera dotze mesos per saber si li reconeixem o no el grau de dependència. I el fill de la Mercè, que vagi amb les dents tortes tota la vida, que l'ortodòncia no entra per la seguretat social. Els trasplantaments o operacions de canvi de sexe que es venen a fer aquí tota mena de turistes sanitaris sí que hi entren, però les dents dels nostres fills no. Cornuts i pagar el beure.

Mentre el sistema actual condemna els catalans a la indefensió o a llargues llistes d'espera, veiem com els immigrants il·legals utilitzen el nostre servei sanitari a l'engròs sense pagar mai cap factura. Això no és sanitat universal, és el suïcidi assistit i autofinançat del nostre poble.

El síndic parla d'un parc públic d'habitatge insuficient, de la incapacitat de l'Administració de donar resposta a les emergències habitacionals. A aquest hemicicle se n'han fet uns farts, tots vostès, d'aprovar modificacions normatives, limitacions de preus, declaracions de zones tensionades, nous drets de tanteig i retracte, noves obligacions per als tenidors... No han parat en el seu afany d'intervenir el mercat, però mentre el BOE i DOGC s'omplien de normes el preu de lloguer o de compra continuava pujant i l'oferta no s'aturava.

Davant d'aquest balanç, alguns grups parlamentaris insisteixen a reincidir en la recepta que ja s'ha acreditat a bastament que no guareix, sinó que enquistia el problema. Continuen apostant per intervenir el mercat i criminalitzar els promotors, constructors i propietaris. Volen resoldre el problema habitacional que tenim? Doncs apostin per frenar en sec la immigració, per expulsar massivament qui ha entrat de forma il·legal, ha delinquit o viu de subsidis públics, i ja no caldrà ampliar el parc públic ni generar habitatge nou, podem tenir segona residència i tot; no arribarem als nivells de la senyora Eulàlia Reguant o del senyor Iceta, però en tindrem per anar fent.

Pel que fa a l'ensenyament, l'augment constant de les inversions en programes de suport lingüístic, aules d'acollida, reforç escolar i equips d'atenció a la diversitat no és cap èxit pedagògic ni social, com ens volen fer creure, sinó la constatació empírica del col·lapse. Un sistema dissenyat per a una població homogènia i amb un nivell sociocultural coincident no pot absorbir sense degradar-se l'arribada massiva d'alumnes amb greus dèficits lingüístics, culturals i d'adaptació escolar. Les aules s'han convertit en laboratoris de les seves tesis *woke*. La diversitat extrema que ens ha imposat la seva incontinença immigratòria frena el ritme d'aprenentatge dels nostres fills i els priva de bons resultats acadèmics.

Vostès vindiquen l'escola inclusiva com una eina d'igualtat, però a la pràctica l'han convertit en un mecanisme d'anivellació per baix que perjudica greument els interessos i futur de la nostra descendència. No hi ha partida pressupostària capaç d'arreglar el que han espatllat per un excés d'ideologia.

Si parlem de mobilitat, haurem d'enumerar l'escarramell d'incidències ordinàries: retards, cancel·lacions, accidents, saturacions a l'andana, manca de fiabilitat,

informació deficient o inexistent als usuaris, mala planificació, desinversió crònica... Han convertit el dret a la mobilitat en una mera declaració de principis. Una xarxa dissenyada per a 6 milions no pot suportar sense col·lapsar les seves polítiques d'efecte crida ni pot mantenir tampoc la seguretat dins els vagons. Mai havia calgut tenir-hi vigilants; d'ençà que som multiculturals i «openarmistes», sí. Curiós, no troben? Un model que repeteix la lletania de la transició ecològica mentre la xarxa bàsica es desintegra no pot donar servei als catalans que depenen d'aquest mitjà per arribar a la feina, a la universitat o a casa.

L'informe recull nombroses queixes relacionades amb conflictes veïnals, fresses, ocupacions indegudes de l'espai públic i altres situacions que interpel·len la convivència ciutadana. La proliferació de contracomunitats que professen valors distants o fins i tot antagònics als nostres, que s'ensenyoreixen dels carrers com si fossin de la seva propietat, fa miques la convivència i dispara l'incivisme.

Això repercuteix negativament a les arques municipals d'arreu del Principat. Ajuntaments de viles i ciutats ens veiem obligats a incrementar les partides de la policia local per pal·liar els efectes dels deliris proimmigracionistes d'administracions superiors. Ens dotem d'eines de videovigilància, adaptem ordenances, adquirim nova tecnologia..., despeses reactives a les que ens veiem obligats per tal de gestionar el problema que vostès ens generen. Això no hagués passat si haguéssim prioritzat la qualitat i la integració en comptes de la quantitat i la correcció política en termes migratoris.

El caos d'avui no és un problema de recursos, ho reconeixia la pròpia síndica. És un problema de manca de coratge: manca de coratge per redreçar el país i defensar els drets, interessos i llibertats dels catalans i de Catalunya. I no, no és racisme, és seny i ordre.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Síndica de greuges, i a l'equip de la síndica i als adjunts, moltes gràcies per l'informe que fan. Consellers i conselleres, diputats i diputades, gràcies per assistir a la presentació d'aquest informe.

Faig una prèvia. Senyora Orriols, col·lapsada crec que ho deu estar potser vostè, que no té temps d'anar a les comissions del síndic. No l'hem vist a cap comissió, no ha anat a cap ni una. La síndica crec que no la deu reconèixer. I per què dic...? L'ànimo a no estar tan col·lapsada o tan preocupada pel col·lapse i a anar més a fer alguna proposta, que a això encara l'hi esperem. *(Aplaudiments.)*

Bé, la institució del Síndic de Greuges, com sabem, és una peça central de l'autogovern. Garanteix drets, millora serveis i enforteix la qualitat democràtica. El diagnòstic que es fa per part de la síndica és clar, no? S'assenyalen procediments diversos, hiperregulació, burocràcia que s'ha anomenat com a «defensiva»... És una lògica diferent de l'època dels anys vuitanta. S'han assenyalat també aquestes diferències respecte d'aquests anys vuitanta i noranta amb l'envelliment, la baixa natalitat, la dependència que existeix, la necessitat de cohesió social, la manca d'habitatge assequible, la tecnologia, etcètera, etcètera, no? Ens hem d'adaptar i hem d'anar millorant.

I, en aquest sentit, li agraim els informes, perquè mentre alguns grups agafen aquest informe d'una manera destructiva o per dir «veus que el Govern no governa?» o «veus que no funciona res?, veus...?» o per assenyalar la problemàtica o ficar el focus en el problema, encara no he sentit cap proposta d'aquests grups que han fet això en aquest faristol. Mentre ells fan això, nosaltres ho prenem com..., un sentit constructiu, un sentit lògic de detecció d'aquestes problemàtiques, d'aquestes necessitats, d'aquests serveis que cal potenciar, que cal afavorir.

I, en aquest sentit, és un motor de transformació. I cal reconèixer-ho, que les recomanacions que sempre fan la síndica i el Síndic de Greuges i tot el seu equip, amb aquesta mirada enfocada en els drets humans, en defensar les desigualtats, doncs, són benvingudes i són una fortalesa per a la nostra societat, perquè d'aquesta manera podem millorar-la i podem fer que tothom es senti integrat en aquesta, no?

I, en aquest sentit, els reptes i recomanacions que interpel·len en aquest informe no deixen de ser..., la majoria són eixos principals de la política de govern en cadascun

dels departaments, en cadascuna de les conselleries i consellers de la Generalitat de Catalunya. I intervindrè diferenciant-hi dos blocs: els reptes que interpel·len aquest país, però, després, ficar en balanç algunes actuacions que des del Govern ja s'han implementat que som conscients que encara queda molt camí, i, en aquest sentit, aquests reptes s'han anomenat per algunes intervencions anteriors en alguns aspectes, no?, i jo volia també centrar-me en diferents.

En aquest sentit, la desinstitucionalització i cohesió social, en el sentit de que cal intentar l'acolliment familiar. Cal atenció domiciliària integral, mesures penals alternatives, programes de justícia restaurativa..., en definitiva, més projectes de comunitat, de vida comunitària.

En pobresa i exclusió residencial, no hem d'oblidar el pla 50.000, el pla 214.000, intentar aquesta construcció d'edificació, aquesta potenciació d'edificacions de titularitat pública. Però no només això, sinó els drets de tanteig i retracte, la limitació del preu de lloguer en àrees residencials tensionades, el pla de barris... Tot això són eines que potencien la lluita contra l'exclusió residencial, i no hem sentit cap proposta des d'altres grups polítics tan crítics com el Partit Popular o VOX o Aliança, no?

I, en aquest sentit, en una altra esfera, en salut i educació, cal guanyar accessibilitat i resolució en l'atenció primària i comunitària i combatre l'abandonament escolar prematur amb orientació i suport socioeducatiu. El Govern hi està treballant. I coincidim amb Junts en el sentit de que l'educació és una prioritat, i el Govern està totalment conscienciat amb aquesta línia d'actuar-hi.

No hem d'oblidar –encara que no s'hi ha fet referència– altres línies, com drets lingüístics, els drets lingüístics, que de moment no s'han mencionat, però que el Govern també està fent passos importants en aquesta línia. O, per exemple, en la transformació de l'Administració, l'informe CETRA, que vam tenir l'ocasió l'any passat de fer-ne la presentació, amb les cinquanta propostes que presentava. Aquest informe marca una orientació i un camí transversal per a tots els departaments, amb una orientació molt clara de futur i horitzó.

Però és que, a més a més, si això ho vinculem amb tota la transformació del tractament i la gestió de dades que hauria de significar la intel·ligència artificial, jo crec que aquí hi ha la gran potència que tenim com a Administració. Si implementem,

si sabem implementar bé aquesta gestió, transformació de les dades amb intel·ligència artificial, podrem passar a ser més àgils en la gestió que ens demana la síndica. I el Govern de la Generalitat està totalment conscienciat i s'estan implementant moltes mesures en aquest sentit, no?

Faig referència a algunes mesures. La reforma operativa amb el projecte CAIROS, per exemple. És un pas endavant en salut i atenció primària. Hi ha vint-i-set centres seleccionats com a centres de salut integral de referència, amb més autonomia, accessibilitat i resolució. La visió del 2030, no?, és clara. Nosaltres entenem que amb aquest horitzó, el 2030, hem de fer una porta d'entrada a la sanitat millor i més resolutiva. També –no ens n'oblidem– amb drets lingüístics dins de la política de salut.

Amb aquesta educació i orientació socioeducativa, amb formació professional, que ho ha ficat en relleu la síndica, i li agraïm que així ho faci. Amb justícia i execució penal, en què, per exemple, estem en la fase final del Centre Obert de Barcelona, que segurament..., se'n preveu l'obertura el tercer trimestre del 2026, i la redacció del nou centre penitenciari de dones, entre altres actuacions. Aquestes infraestructures portaven molts i molts anys esperant i no arribaven, no? Ara nosaltres fem dates concretes i fites concretes. L'agència tributària, per exemple, per parlar d'una altra àrea, ha agafat la seva recomanació de ser una administració més clara i més entenedora per al ciutadà. I amb altres..., milers d'esferes, eh?, no tindrè temps de detallar-ho tot.

Volia fer, simplement, una reflexió. Aquest informe de la síndica de greuges, que li agraïm enormement, crec que hauria de ser de lectura obligatòria per a totes les comissions i tots els diputats i diputades, però no per fer lo que fan alguns partits, no?, de dir «no funciona» i culpabilitzar o assenyalar culpables de forma genèrica, buscant els immigrants, buscant els col·lectius..., que això sí que és racisme; no, sinó en sentit contrari: intentar veure si som capaços de fer propostes perquè el Govern que governa la Generalitat de Catalunya... I el nostre partit, Socialistes i Units per Avançar, és un partit obert, és un govern obert, està obert a totes les propostes que puguin fer. I ho esperem i fem mà estesa per fer aquest acord de país.

I moltes gràcies per l'informe.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, pot intervenir de nou la síndica de greuges. Té la paraula, doncs, la senyora Esther Giménez-Salinas i Colomer. *(Pausa.)* Per uns moments em pensava que s'assemblava a la senyora Paneque, però no, m'he equivocat. Té la paraula la síndica. *(Rialles.)*

La síndica de greuges (Esther Giménez-Salinas i Colomer)

Perdó, que m'equivocava de porta. Bé, en primer lloc, escoltin-me, un agraïment de tot cor, de veritat. És la primera vegada que he tingut la sensació que s'ho han llegit tot, eh? *(Rialles.)* De veritat, eh? I els hi dic una mica amb sentiments..., no sé si «emocionats» és la paraula, però tots vostès han parlat... Jo no els hi respondré les preguntes, perquè no m'han fet preguntes. He recollit algun dels aspectes que destacaven, però no m'han fet unes preguntes en concret, com acostuma a passar a vegades, l'any passat o en comissió. Però, de veritat –de veritat, de veritat– que moltes gràcies.

La segona és que, també, d'alguna manera, cadascú ho expressa a la seva manera –jo no ho diré, cada grup...–, però la idea de «pacte de país» ha estat també transversal, expressada de diferents formes pels diferents grups parlamentaris. Però la necessitat que habitatge, rodalies, educació, salut, energies renovables i infància han de tenir una resposta diferent també ha estat d'alguna manera transversal.

Una altra observació. No sé si algú se'n recorda, però jo, quan vaig arribar, vaig demanar que la institució... A mi el nom de «síndic» no m'entusiasma –m'agrada més «defensoria» o alguna cosa així, perquè la gent t'entén més–, i jo vaig demanar si em deixaven posar, a sota, «la institució que escolta», i no em van deixar, eh? No sé si ara és el moment de demanar-ho –no crec, eh?, no... *(La síndica de greugesriu.)* Nosaltres defensem drets, però una de les coses que la gent més aprecia és l'escolta. Perquè molt sovint un acaba entenent que hi ha coses que no es poden solucionar –que si hi ha una dependència, que si hi ha una situació..., etcètera–, i nosaltres mateixos, quan ho expliquem; però quan tu escoltes o veus una petita llum o veus alguna petita cosa... I, per tant, jo hi insisteixo molt, perquè costa molt escoltar, i costa molt que el nostre sistema que hem muntat vulgui escoltar. Perquè

—i perdonin— als juristes ens encanta fer sentències llarguíssimes, informes, queixes, respostes, però potser ni s'entenen, i ens costa molt escoltar les persones.

Destacaria algunes de les coses que han anat dient. Per exemple, en el tema d'educació, per què no allargar-la? El tema d'educació i formació professional... Al país veí, Portugal, parlen del «miracle portuguès» perquè ha allargat l'escolaritat obligatòria. Per tant, no sembla molt difícil. Però algun tema respecte a l'escolaritat es podia apuntar.

Si, finalment, realment lo de la prohibició de que els infants menors de sis anys..., arriba a ser una proposta de llei, em faran la persona més feliç del món. Espero que sigui possible. S'ha plantejat alguna vegada. No és —no és— ni una idea meua ni una manera d'expressar les coses; és que hi ha milers d'estudis de com nens i nenes que creixen en una institució després no poden desenvolupar la seva vida. Des del punt de vista de la psicologia, no estic dient res de nou.

Jo crec que..., no ho han dit tots els grups, però, d'alguna manera, més recursos no solucionen els problemes. I en això hi ha algú que hi ha insistit molt: més recursos no necessàriament solucionen els problemes. I, per tant, el que és més important és invertir-ho en allò que tu creus..., i que els diners públics siguin quasi com els personals, eh?, que allò que tu estàs fent realment pensis que n'has de treure..., i, doncs, no donar aquesta resposta. Per tant, jo crec que això és un tema molt important i hauríem d'insistir-hi molt més: com es planifica, com es fa, valorar, rendiment de comptes; si s'ha invertit més, doncs, si ha donat els bons resultats, saber exactament quins són els resultats.

Respecte a la immigració, que també ha sortit, en aquests moments és un vint-i-tres per cent de població migrant. Jo els hi haig de dir que són persones, i la institució del síndic ha de garantir els drets de les persones. I, per tant, siguin d'on siguin, això és una part essencial. Si perdem la garantia de vetllar pels drets de les persones i fem distincions —i no vull entrar en més detalls—, si comencem a trobar culpables de les coses que ens passen, la història ens pot portar..., respecte a alguns dels problemes que van succeir en altres països... —ara no és el cas. Els grups col·lectius no són culpables de determinades situacions. Lo que ha d'haver-hi... Jo soc

partidària d'establir determinades regles, de legalitzar moltes coses; tampoc de fer-ho tot d'una forma sense control, però les persones són persones per damunt de tot.

Jo no tinc coneixement de la reunió d'aquest matí. Quan m'han preguntat sobre el tema de drets d'infància, el tema fonamental és que el desamparament es va crear l'any 87. No té control judicial. Aprofito per demanar aquí també..., no ha sortit, aquest tema, però alguna vegada ja els hi trasllado, a vostès. Si els hi pregunten quin càstig seria el càstig més important, i els hi dic, per exemple, doncs, «anar a la presó» o «que et treguin els fills», no sé quina resposta em donarien. Quan ho he preguntat als meus alumnes, la majoria contesten «que et treguin els fills». La sensació que tu tens com a pare o mare –que no tots..., ni som perfectes ni tenim certes...–..., que et puguin treure els fills, i, sobretot, que després et demanin col·laboració.

I aprofito per dir que ajuda i control són incompatibles. És necessària l'ajuda i és imprescindible el control. Jo ho he dit al principi respecte a altres situacions. Ajudar és ajudar i controlar és controlar, i pretendre, com és en el cas del desamparament, que les persones que treballen ajudin i controlin és impossible. Què els hi passa, als pares? Que si t'han tret els fills, tu no tens confiança en aquella persona, i tu potser no la deixaries entrar a casa teva. No ho sé, quan jo era jove deia: «si entressin a casa meva i veiessin la meva nevera, potser resulta que considerarien que els meus aliments no eren...» –veig algunes cares que diuen que sí. I, per tant, aquest control ha de ser un control respecte a les coses molt greus.

I els hi trasllado que el cinquanta per cent dels casos de desamparament, amb alguna ajuda directa seria evitable. I em venen a la memòria uns avis que tenien la custòdia dels fills..., bé, que els hi havien donat perquè havien tret la custòdia..., i, francament, els avis a l'hora de portar-los al lleure i al vespre al futbol estaven molt cansats. I els hi van treure, quan lo més fàcil és buscar una persona que porti en aquell cas els nens a les activitats de lleure a partir de les cinc de la tarda, no?

Jo crec que hem perdut –i perdonin– una humanitat i una racionalitat en moltes coses, que les volem regulades totes, i això és inviable. A nosaltres, quan ens arriben a la sindicatura el nou per cent de queixes de migrants, tenint en compte que la població és del vint-i-tres per cent..., més aviat trobem que és poc, i pensem que

molt sovint potser arribar a una institució oficial, etcètera, més aviat fa por que no..., necessitat d'ajuda. Però, hi insisteixo, nosaltres som una institució que està creada per vetllar pels drets sense distinció de les persones.

Ha sortit també, com no podia ser d'una altra forma, permanentment, el tema d'habitatge. Però, clar, és que fa molts anys que ho portem i, per tant... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja veig que ja m'avisen–, és allò que diem del pacte de país. Jo crec que en alguns temes, i ho trasllado així, alguna cosa es podria fer conjuntament. No és la meva responsabilitat, ho trasllado. I que no tingui una durada de dos anys o d'una legislatura, sinó que tingués aquesta projecció al llarg del temps.

Respecte al tema de mestres, metges, treballadors socials, les seves funcions, etcètera, quan alguna vegada parles amb algun d'aquests col·lectius, per exemple, en el cas dels metges, i et diuen: «Si ens treuen la burocràcia, tornarem a ser metges»... Clar, jo crec que l'anàlisi és quin percentatge els hi estem demanant a aquests col·lectius de tramitació burocràtica. Això s'hauria de fer d'una altra forma. Probablement guanyaríem metges, professors, treballadors socials i moltes de les funcions que hi ha.

I, per acabar (*la síndica de greuges riu*), bé, soc molt sincera, disculpin, eh? Està molt bé la idea del centre obert. Jo no soc partidària de les presons de dones, i ho dic obertament. No perquè quan una persona fa un delicte i és una dona no necessiti una resposta punitiva al seu delicte, però hi ha molts països que, en comptes de fer grans presons de dones, han començat a fer petites residències controlades, que tinguin determinades oportunitats. Mirin, en tot el món –en tot el món–, cap país té una xifra superior al deu per cent de delinqüència femenina. En tot el món, eh?, no estic parlant d'Europa, d'Estats Units –en tot el món. Hauria de venir..., i ara sí que em menjaria el temps.

I, per tant, la resposta al delicte, que ha d'existir, perquè lo que fa mal és la impunitat... I jo demano que defensem sobretot que els delictes no quedin..., lo que fa mal de veritat és la impunitat, no tant el sistema de càstig. Un delicte ha de tenir sempre resposta, però la resposta més eficaç no és sempre la presó. I, en el cas de les dones –no dic totes, perquè també hi ha classificació–, moltes dones tindrien

moltes possibilitats de complir la seva condemna d'una forma diferent que dintre d'una presó.

Disculpin la meua franquesa. Moltes gràcies.

El president

A continuació, poden intervenir de nou els representants dels grups parlamentaris. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Gràcies de nou, president. Síndica, voldria començar aquesta rèplica també per agrair-li la feina que fan a la institució, feina que, pel que s'ha vist, alguns grups parlamentaris de la cambra no coneixen i es limiten a vindre aquí a abocar discursos d'odi.

Un informe com este no només ens identifica problemes, sinó que ens interpel·la com a responsables públics. I si hi ha una idea que al nostre entendre travessa l'informe és que els drets només existeixen plenament quan són accessibles en igualtat de condicions.

Per això, des de Junts insistim en una qüestió que sovint queda en un segon pla: la dimensió territorial. La igualtat de drets no pot dependre del codi postal. No pot ser que viure a les Terres de l'Ebre, al Pirineu o a la Catalunya Central o a qualsevol municipi rural signifiqui esperar més temps per accedir a un especialista, disposar de menys transport públic, haver de recórrer desenes de quilòmetres per fer un tràmit o tenir menys oportunitats educatives. Quan diem que volem posar la persona al centre també ens hem de preguntar on viu aquesta persona, perquè el territori condiona massa sovint l'exercici efectiu dels seus drets.

I això també ens porta a una altra reflexió. És evident que cal modernitzar l'Administració i aportar eines digitals, però la digitalització no pot convertir-se en una nova barrera per a la gent gran, per a les persones vulnerables o per als municipis amb menys recursos. Modernitzar no és només digitalitzar, és garantir que ningú quedi enrere.

També compartim una altra idea que es desprèn de l'informe: cal avaluar millor les polítiques públiques. Durant massa temps hem mesurat les polítiques pels recursos invertits, però massa poques vegades s'han avaluat els resultats obtinguts, com bé la síndica ens ha indicat també aquí. No n'hi ha prou amb aprovar plans, crear serveis o anunciar inversions; cal preguntar-nos si realment millorem la vida de les persones, si reduïm les desigualtats i si els objectius que ens havíem fixat s'han complert. Aquesta cultura d'avaluació hauria de formar part del funcionament ordinari de totes les administracions.

I, finalment, volia insistir en una idea que també apareix de manera transversal en tot l'informe: la confiança de la ciutadania en les institucions no es recupera amb grans discursos; es recupera quan l'Administració resol, acompanya i respon, quan una persona no ha de reclamar diverses vegades el mateix dret, quan un expedient no s'eternitza, quan la proximitat és real i no només un principi teòric. Aquest és el repte que tenim com a país. Per això, des de Junts continuarem defensant una administració més eficient, més propera i més respectuosa amb la realitat de cada territori, perquè la cohesió de Catalunya també es construeix garantint que els serveis públics arriben amb la mateixa qualitat a qualsevol lloc del país.

I, pel que fa a desinstitucionalitzar els menors de zero a sis anys, el nostre grup parlamentari ha presentat a la comissió d'estudi de la DGAIA una d'aquestes propostes que ha estat aprovada. I, per tant, esperem que el Govern, amb aquest mandat parlamentari, pugui tirar endavant també aquesta proposta, que, com vostè ha dit, fa dos anys que li sentim dir en aquest Parlament.

Moltes gràcies per tot.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyora presidenta. Conselleres, consellers... Síndica, agrair-li la seva resposta. Sis comentaris arran de la seva resposta i també alguns comentaris en

relació amb les intervencions dels grups parlamentaris. Crec que el temps no està corrent; per mi, de conya, eh? (*Rialles.*)

Una primera reflexió seria que alguns problemes que tenim avui són també el resultat d'alguns èxits, i valdria la pena que en l'anàlisi que fem dels problemes que tenim plantejats aquesta perspectiva l'acostem, no? Per exemple, en el terreny de l'educació. El fet inèdit en la història col·lectiva del nostre país –en els darrers trenta anys endarrere no passava– d'haver accedit a l'educació universal fins als setze anys tots els nens del nostre país genera problemes que fa trenta o quaranta anys no teníem. Valdria la pena que també aquesta reflexió la féssim, eh? Haver decidit instituir un dret, que és el dret a la cura, el dret a la dependència, ens genera uns problemes que fa trenta o quaranta anys no teníem, perquè no teníem aquest dret garantit. Per tant, també siguem conscients que tenim problemes perquè s'han produït avenços que generen noves necessitats.

En el debat sobre la prevenció per evitar la institucionalització dels infants trobo molt a faltar una referència fonamental, que és el paper que tenen els EAIAs, que els hi recordo que no depenen de la Generalitat directament, que depenen dels ajuntaments i dels consells comarcals. Al final, la DGAIA acaba sent sovint el boc expiatori de molts dels problemes que tenim, però allà on hem d'insistir en la prevenció és en les intervencions que fan els serveis socials dels ajuntaments o dels consells comarcals.

Tres. En la reforma de l'Administració pública i en la defensa que fa la síndica, que és molt rellevant, del paper dels professionals, dels professionals d'atenció de salut a l'atenció primària, dels mestres i dels professors de les escoles o dels instituts, donem també més poder a aquests professionals. Donem més capacitat als professionals de prendre decisions, empoderem els professionals per evitar aquesta càrrega burocràtica que avui pateixen. I molts professionals estan demanant aquest poder de decisió per afrontar les qüestions que tenen plantejades.

Si m'ho permeten, m'ha sobtat la intervenció de la portaveu de l'extrema dreta quan ha defensat una desregulació del mercat immobiliari, no? Si justament en el que ens hem equivocat en aquests darrers quaranta anys és en haver deixat l'accés a la «vivenda» només a la lògica de l'oferta i la demanda. L'absència d'un parc públic

d'habitatge social..., és haver pensat que el mercat per si mateix resoldria aquest problema. Crec que Aliança Catalana a poc a poc va expressant, en la seva concepció ultraliberal, que en general avui arreu d'Europa i arreu del món ha demostrat el seu fracàs absolut per garantir els drets dels ciutadans.

I agraeixo molt que la síndica hagi fet l'afirmació de que, quan es parla de les persones d'origen migrant, estem parlant de *persones* i que l'obligació de la síndica és també protegir-les. Les intervencions d'alguns grups, que no són noves, de l'extrema dreta a mi em recorden més el Ku Klux Klan que Martin Luther King. I en la història s'ha de saber si estàs al costat del Ku Klux Klan o estàs al costat de Martin Luther King. Crec que la majoria de la cambra som en la defensa dels drets fonamentals de totes les persones, que és el que distingeix la societat basada en els valors de la Il·lustració, del progrés i de la democràcia i dels drets humans consagrats el 1948, després de la barbàrie nazi.

La desqualificació dels grups religiosos, ètnics, lingüístics és el que explicava els pogroms. Avui alguns, en lloc de parlar dels jueus, ens parlen de musulmans, però és la mateixa lògica dels pogroms, és la mateixa lògica que va dur Europa a que l'Holocaust es produís. Per tant, efectivament, consellera, són persones, no?

I, finalment, a mi em sobta molt que, en el debat sobre la immigració i de la pressió que els serveis públics reben fruit del canvi demogràfic que hem viscut en aquests darrers vint-i-cinc anys, els dos grups de l'extrema dreta obviïn en la seva reflexió l'infrafinançament de Catalunya. Sorprenent, no? O sigui, per què els serveis públics no estan dimensionats? Una, perquè comptem amb un sistema de finançament caducat des de fa catorze anys i que ara, aquesta tardor, haurem de resoldre, i l'altra, perquè aquest país pateix un infrafinançament crònic.

Seria bo que en la reflexió que fem sobre la pressió que reben els serveis públics de Catalunya hi incorporéssim també la dimensió de les qüestions del finançament, perquè, si no, simplement estem convertint en boc expiatori dels problemes que té el país una part del país. I recordant sempre que aquest fenomen de la immigració no és un fenomen d'aquests darrers dos, tres, cinc anys, sinó que és una realitat d'aquests darrers vint-i-cinc anys. I que també en la descripció de la realitat de la nova Catalunya recordem els empresaris, els emprenedors, els professors

d'universitat, les persones que els seus pares varen néixer a l'estranger i que avui són catalans de ple dret i que estan ajudant que aquest país prosperi. Tampoc ho perdem de vista.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula el diputat Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Síndica, començaré amb dues coses de la seva rèplica. Una en la que coincidim plenament, i l'altra, doncs, que hi tenim una visió diferent, i a veure si la puc convèncer una mica.

La primera és que ha posat vostè l'enfocament ara més concretament en la infància. És cert que l'informe ho fa, però ara vostè ho ha explicat aquí, i nosaltres des del grup l'hi agraïm molt, perquè s'ha de revisar, evidentment, tot el que és el desemparament dels infants i tot el que signifiqui desinstitucionalitzar els infants de zero a sis anys; de fet, el nostre grup parlamentari, amb la diputada Berenguer, hem presentat una iniciativa de llei per tal de promoure els acolliments familiars, i esperem que això tingui un recorregut bo dins d'aquesta cambra.

El que no m'ha agradat tant, perquè jo crec que ha trencat, això, el principi d'igualtat, és quan vostè ha fet referència a això que les presons de dones no li agraden. Darrere de cada delictes, síndica, hi ha una víctima. Darrere de cada delinqüent hi ha una víctima. És igual si el delinqüent és home o dona. I trencar aquest principi d'igualtat és trencar amb una cosa tan fonamental com és la democràcia mateixa. Aquí nosaltres no hi coincidirem. I crec que és important destacar que és evident que la delinqüència s'ha de combatre, que és evident que per desgràcia Catalunya té unes xifres creixents de delinqüència, i que els delinqüents no poden quedar impunes.

I quan dic que hi ha unes xifres creixents de delinqüència..., és perquè vostè sap perfectament quina quantitat de delictes s'han deixat de denunciar. Cada dia es deixen de denunciar molts delictes, bàsicament perquè també l'Administració de

justícia i el fet d'anar a posar una denúncia s'ha torpedinat des de l'Administració, i això fa que els ciutadans percebin també, a l'hora de denunciar, que és massa farragós i que moltes vegades no val la pena. No val la pena si t'han fet una estrebada, no val la pena si t'han robat una cosa de relatiu valor pel carrer, no val la pena moltes vegades perquè saps que t'enfrontes a una administració que no et donarà recolzament.

També és important destacar que vostè aquí ha fet un informe –una síntesi molt breu de l'informe, bàsicament, perquè és el temps que té–, però estaria bé estudiar si vostè podria fer, doncs, uns monogràfics a algunes comissions –jo sé que vostè els pot demanar–, però també algunes comissions amb coses tan importants com drets socials, de les que vostè ha parlat aquí. Perquè després és vostè la síndica de greuges de la Generalitat, però en un fotimer de municipis tenen síndics locals. I aquests síndics..., s'ha de reforçar aquesta figura, perquè moltes vegades hi ha aquesta dèria dels ajuntaments de tractar, al final –agradi o no–, d'influir en les decisions del síndic. El síndic és una figura que s'escull pel Ple i, moltes vegades, està molt polititzat. I vostè, des de la sindicatura, crec que ha de recolzar la figura dels síndics locals, potenciar-la i, sobretot, donar una formació continuada, perquè moltes de les persones que s'hi dediquen tenen uns pressupostos molt acotats i no poden fer grans coses, i amb la figura del Síndic de Greuges de la Generalitat recolzant-los podrien fer molt més.

Sí que és veritat que el portaveu, el diputat del Partit Socialista ha dit que jo he sigut massa crític. Bé, aquest matí hem vist, doncs, el premi: el massatge per part del diputat Pedret al president de la Generalitat. I ara a vostè li hem de donar el premi de l'autocrítica, bàsicament perquè no n'ha fet cap. No ha fet cap autocrítica, perquè el Govern de la Generalitat ho fa tot molt bé. Tot va molt bé, per exemple, en temes delictius. Aquesta delinqüència que baixa, però, ves per on, la síndica ens ha dit el que nosaltres constatem setmana rere setmana: que hi ha delictes molt greus que continuen pujant a Catalunya, com són les agressions sexuals. I aquí és on hem de posar el focus. Perquè és cert que hi ha delictes que baixen: aquells delictes menors, com li dic, molts dels quals ja ni es denuncien perquè els ciutadans han desistit. Però n'hi ha d'altres que creixen, aquells delictes més preocupants: els tirotejos als

nostres carrers, les baralles amb matxets, les agressions sexuals no paren d'augmentar.

Però, com dic –i, al final, a mode de resum–, jo crec, síndica, que el seu informe diu una cosa amb la que jo coincideixo com a conclusió, i és que el principal repte que té ara Catalunya és deixar de semblar el món al revés. Perquè actualment Catalunya sembla, moltes vegades, el món al revés, emparat pel Govern de la Generalitat, emparat i propiciat pel Govern de la Generalitat.

I en poso dos exemples. Fa uns mesos, el nostre diputat per Girona, Jaume Veray, va denunciar la incongruència que era denunciar un pobre home que venia la fruita a una carretera a Girona. I aquesta setmana hem conegut –per posar-li'n un altre exemple– com s'ha multat un veí de Mataró per ser massa cívic: per arreglar un carrer.

Aquesta Administració, que no persegueix el delinqüent real i que sí que persegueix el ciutadà que fa bé la feina, és la Catalunya propiciada pel Partit Socialista i la Catalunya que el meu partit combatrà.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, vicepresidenta. Ha dicho la señora síndica que es muy importante escuchar. Y le recuerdo que el filósofo griego Zenón de Elea, señalado..., y estoy conforme con lo que ha dicho, que la naturaleza nos ha dado dos orejas y una sola boca para enseñarnos que más vale escuchar que hablar. Y parece que alguna cosa no se ha escuchado bien o no la he entendido, sobre todo en cuanto al efecto migratorio, que después me referiré. La pregunta que debemos hacernos es: ¿cómo puede seguir hablando el Govern socialista de defender a la gente si, tal como resulta de su informe, se han saturado los servicios públicos a base de inmigración masiva?

También llama la atención que el informe omita por completo cualquier referencia a las multas por discriminación y persecución lingüística que padecen muchos catalanes en el uso de las lenguas propias, como es el español, a sabiendas que mucha gente no denuncia por temor a represalias, como los conocidos casos de los padres de los niños de Canet de Mar y Balaguer, por denunciar un sistema en el cual se les arrancó su lengua materna, cual es la lengua española.

A la sindicatura tampoco le interesa lo anterior. Silencio total. Pero sí sabe entregarse a la ideología, refiriéndose a cuestiones..., hoy ha hecho referencia a la amnistía, que ha sido el mayor acto de corrupción política de nuestra democracia, al participar los propios beneficiarios en el proceso de elaboración de la ley; un mercadeo, un cambalache, intercambio político de impunidad por poder.

Y también ha hecho referencia al cambio climático. Cambio climático que está en el informe. Emergencia climática que se usa para todo, para distraer, como coartada de todo, para exonerar de culpa a nuestros gobernantes telepredicadores.

Y ahora que estamos en época de incendios, todo es culpa del cambio climático. Pero resulta que la policía detiene a varios cambios climáticos con nombre y apellido, que son pirómanos y negligentes, y que actúan y han quemado nuestros bosques. Y resulta que todo el mundo sabe que la masa forestal ha aumentado como consecuencia del éxodo rural y que el monte tiende a quemarse en verano, cuando sus políticas medioambientalistas no lo limpian en primavera.

Las prisiones, señora síndica, no son *esplais* ni colonias de verano; son necesarias en todo estado de derecho.

Difícil es también resolver los problemas que se reflejan en este informe, donde el Partido Socialista, desde su atalaya, desde lo alto de sus privilegios de clase, se ve envuelto en un nido de corrupción –más casos de corrupción que diputados–, y donde los sindicatos se han convertido en organismos de vividores paralelos a la Administración que los atiborran a base de subvenciones públicas.

Difícil resolver los problemas que se reflejan en este informe, donde los ciudadanos catalanes se sienten cada vez más abandonados por una administración colapsada y un gobierno que niega que la ayuda vaya primero a los de casa. Prioridad nacional: es una cuestión de lógica y es lo que defendemos en VOX. (*Alguns aplaudiments.*)

El desánimo general es tal que muy pocos piensan que sus hijos vayan a tener las mismas oportunidades que ellos han tenido para construir un proyecto vital de autonomía personal, donde el trabajo se precariza, los salarios no llegan, el acceso a la vivienda se hace cada vez más difícil, y donde todos los signos de identidad colectiva se borran bajo el impulso de la globalización cultural y la llegada de masas procedentes de otras latitudes.

Gran parte del programa reflejado en el informe viene después de la agenda globalista, de su agenda neocomunista 2030. En Davos lo expresaron muy bien: «No tendrás nada y serás feliz.» Vamos, una frase genial, como la de Zapatero cuando dijo, el expresidente socialista, que ser socialista es tener muy poco y estar dispuesto a dar mucho.

De la lectura del presente informe, uno podrá interpretar que la inmigración puede ser la solución económica a la baja natalidad y al envejecimiento de la población, y que contribuirá a sostener nuestro estado de bienestar, en particular el sistema de pensiones. Nada más lejos de la realidad. Y eso que decimos –dicen algunos– que vienen a pagarnos las pensiones. Se dice con frecuencia. Cuando existen estudios que demuestran de forma objetiva, con datos y cifras, que la inmigración no cualificada, la recibimos mayoritariamente, tiende a generar mayores gastos a largo plazo y una contribución negativa.

Pero no debemos centrarnos solamente sobre las consideraciones de orden económico. O sea, el dinero no lo es todo y la economía tampoco, sino que hay otros factores de carácter cultural, social, histórico, religioso y político que son más importantes a la hora de estructurar una sociedad equilibrada.

También sabemos que la inmigración, los inmigrantes, como ha sido siempre, señora síndica, efectivamente, son personas. Pero la culpa no es de ellos. La culpa es de sus políticas migratorias del buenismo, sin previsión alguna, que provoca el efecto llamada y que esas personas vengan aquí y sean explotados con contratos vergonzosos. Y señalar también que no se trata de estar a favor o en contra de la inmigración, sino de reconocer que no toda inmigración es igual, y que, por tanto, su impacto depende del perfil educativo, laboral y familiar de quienes llegan.

El precio de estas políticas migratorias ha sido romper la cohesión social, fragilizar la convivencia política, colapsar la Administración, horadar la identidad cultural. Y este precio no lo ha pagado el poder, sino el pueblo. Y como ha dicho señora, síndica, el colapso generalizado supone también un deterioro para nuestra democracia. Cada vez son más los ciudadanos que deciden dejar de ser espectadores indignados y convertirse en protagonistas exigentes.

Por eso no necesitamos, como dice su informe –transcribo–, «una nueva transición ante la nueva y compleja realidad de Cataluña.» Usted se pregunta, y lo ha dicho también, que no podemos cambiar esto. En VOX no nos conformamos con la resignación. Lo que necesitamos es un reinicio. Hay que darle la vuelta a todo, y no duden que así lo haremos.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Gràcies, síndica. De fet, nosaltres li havíem preguntat una qüestió, que jo m'imagino que, com que és tan recent..., que era, una mica, si havien tingut el temps de llegir una mica les... Entenc que no ha pogut ser. Però sí que ens agradaria que, per a una propera trobada que tinguem en comissió ja, en aquest cas... Perquè sí que ens interessa molt tot el que estem parlant de com afecta en els drets de la infància..., si el que hi ha és una comissió d'investigació amb unes conclusions que s'han discutit bastant fortament avui, aquesta refundació del sistema passa molt perquè l'eina que té el Govern, la principal eina, doncs, realment sigui una eina que pugui garantir aquesta transformació i aquesta refundació del sistema d'atenció a la infància.

Jo aprofitaré la seva darrera intervenció per als temes que se m'han quedat a la primera, i, justament, una era parlar de justícia. Efectivament, hem parlat, no?, de les qüestions de l'endarreriment que hi ha a la justícia i com això provoca aquesta doble victimització, aquesta revictimització de moltes de les persones que hi van.

Sabem que des del seu equip s'ha fet un important treball de visites a oficines d'atenció a la víctima, no? Unes oficines que, a més, nosaltres, amb els diferents acords de pressupostos, hem pactat un augment dels recursos per realment poder enfortir aquestes oficines i anar en la línia d'algunes de les recomanacions que vostè planteja i que nosaltres compartim, que són, efectivament, dimensionar el personal de les oficines d'atenció a la víctima; substituir les baixes i les vacants del personal tècnic vinculat; incorporar-hi professionals de la psicologia per poder garantir una intervenció terapèutica en aquest acompanyament, i potenciar l'especialització per atendre de manera adequada i especialitzada els diferents tipus de víctimes: víctimes que siguin dones d'origen estranger, de delictes contra la llibertat sexual, de tràfic d'éssers humans, de delictes d'odi, no?, o del col·lectiu LGTBI.

Nosaltres entenem..., i, a més, també, si han pogut consultar l'informe de l'Observatori de Violències Institucionals Masclistes, el darrer que han fet, justament molt centrat en infància i molt centrat en la violència institucional en el sistema judicial, no?, creuen molt les dades..., i aquest racisme institucional que jo els hi comentava a l'inici. Creuen molt les dades de... Moltes dones, que són dones d'origen migrant o dones racialitzades, pateixen una doble victimització a l'hora d'haver de demostrar que estan capacitades per atendre els seus fills i les seves filles. I molt més encara en casos de violència masclista, on, malauradament, tant el sistema judicial com, a vegades, encara, malauradament, també el sistema de drets socials continua aplicant aquest mal anomenat i inexistent síndrome d'alienació parental. Crec que és una de les qüestions més importants a l'hora de poder treballar amb totes les víctimes de delictes.

I un altre element que volíem aprofitar també en aquest segon torn, que vostè ha col·locat també en la seva segona intervenció, és la situació als centres penitenciaris.

Efectivament, l'informe alerta que hi ha hagut un creixement en les persones privades de llibertat, que han passat de 9.000 a 9.470, i hi ha qui això ho interpreta com un augment dels delictes. Nosaltres ho interpretem com que hi ha hagut un augment de la institucionalització als centres penitenciaris i la privació de llibertat. Sabem que vostès, des de la sindicatura, aposten per la desinstitucionalització, reforçada amb aplicació de mesures penals alternatives. És una proposta que

nosaltres també compartim i que, en el cas d'accedir a un centre penitenciari, es pugui garantir l'aplicació de mesures de règim obert, permisos i de llibertat condicional

L'acompliment de les penes en semilibertat està demostrat en estudis molt rigorosos –o sigui, no en llocs comuns i en vídeos de TikTok, sinó en estudis com el del Centre d'Estudis Jurídics i Formació Especialitzada– que la davallada en l'aplicació d'aquestes mesures, durant el 2025, passa d'una aplicació del tercer grau del 23,1 al 21,7 per cent, que és la xifra més baixa des de l'any 2016.

Aquests estudis demostren que les mesures compensatòries i el compliment de penes en semilibertat afavoreixen la integració de les persones privades de llibertat. I, al final, recordem que el que es busca amb la privació de llibertat després de cometre un delicte és que la persona que ha comès aquest delicte, un cop hagi respost amb la pena que se li ha imposat, estigui en condicions de tornar a la societat, de tornar, evidentment, a no cometre un delicte i que hi hagin també aquests processos de justícia restaurativa que vostè comentava i que moltes vegades les víctimes és una de les qüestions que demanen i que agraeixen, no?, que hi hagi aquest procés de justícia restaurativa, aquest procés de treball, tant amb la persona que ha comès el delicte com amb les víctimes. Evidentment, sempre des del respecte als drets de les víctimes i, sobretot, mai en processos de mediació en casos de violència masclista, però sí buscar aquestes altres vies de poder reduir el nombre de les persones que pateixen privació de llibertat.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies. Síndica, volíem aprofitar aquesta segona intervenció per fer-li algunes reflexions, també, una mica en conjunt. I és que, quan deia que bàsicament és un retrat dels drets, una fotografia de com estan els drets al nostre país; els drets també generen una expectativa col·lectiva, una confiança que, si algun dia tot falla, si la

vida se'ns complica..., si una malaltia, si una discapacitat, si la pèrdua de la feina, si necessitem un habitatge, si tenim dificultats per cuidar un familiar; si ens passa alguna cosa d'aquestes, la societat al final no ens deixarà desemparats. Una expectativa que és una de les bases invisibles de qualsevol democràcia, perquè sosté aquesta convicció que les institucions existeixen abans que res per protegir les persones.

Però l'informe descriu amb rigor una realitat que fa massa anys que es repeteix i que erosiona aquesta confiança elemental. I llavors les persones deixen de preguntar-se si una prestació arribarà a temps, sinó si les institucions seran al seu costat quan facin falta de debò, quan més les necessitem. I és en aquest context, és en situacions com aquestes, on prosperen els discursos de l'extrema dreta; no oferint unes solucions, evidentment, però sí una explicació immediata i senzilla: es desplaça el problema d'una administració que no dona solucions cap a col·lectius més vulnerables, cap a la immigració, i evitant així que aquesta indignació fonamentada es dirigeixi cap a decisions polítiques que són les que han provocat aquesta situació. Per això –per això–, entenem que la millor resposta als que inciten a l'odi no és només combatre aquests discursos que fan, sinó també construir uns serveis públics forts, capaços de protegir de manera efectiva la classe treballadora.

També la diputada de Junts, per exemple, parlava de la desigualtat territorial, no?, d'aquelles vulneracions de drets que a vegades són més difícils de captar i no apareixen aquí. I aquí volia fer incís, també, amb un altre exemple: els drets lingüístics, per exemple, apareixen molt poc destacats al seu informe. Jo crec que, d'una banda, perquè hem normalitzat la seva vulneració. Sabem que tenim el dret a ser atesos en català, però sovint hem acabat assumint que aquest dret no serà sempre respectat, que la vulneració continua existint, però ja no genera aquesta capacitat d'indignació que parlava vostè a la seva primera intervenció.

I també amb les desigualtats estructurals de gènere passa una cosa similar. El problema no és només que són coses que van persistint al llarg del temps. És que, a més a més, les estructures que produeixen aquestes desigualtats les incorporen d'una manera normal. La doble jornada que assumeixen tantes dones ja no es percep com una injustícia extraordinària, sinó que forma part del funcionament

habitual de la societat, d'una manera que aquesta desigualtat ja no només és tolera, sinó que es naturalitza. I potser un dels grans reptes també de la seva institució és ajudar-nos a reconèixer totes aquestes formes de desigualtat que, precisament perquè s'han fet quotidianes, corren el risc de semblar una vulneració.

I acabo. La síndica apel·lava a aquesta Administració més eficaç, més coordinada, més orientada. I nosaltres, hi insistim, creiem que el debat no és només sobre la burocràcia o d'una millor gestió administrativa. Nosaltres creiem que hi ha un problema de fons que és polític. El problema no és només de burocràcia o d'excés de burocràcia, sinó de quines són les prioritats polítiques que es posen al centre del país.

Aquest informe ens diu que avui a Catalunya costa accedir a l'habitatge, costa cuidar, costa arribar a final de mes, costa moure's en transport públic, educar els fills i esperar una prestació que hauria de protegir-nos. I si ara mateix existeix un consens que avui creix fora d'aquest Parlament és precisament aquest: una reivindicació per uns serveis públics forts, que compleixin aquesta funció i que ens facilitin tot això que ens costa tant; una reivindicació que potser estan protagonitzant els treballadors d'aquest sector en un moment determinat, però que compten amb un suport majoritari de la societat. Crec que és important des d'aquí que també defensem aquesta no resignació a la inèrcia, ni a les esperes eternes, ni a dir que tot és impossible i que no arribarà mai. La nostra societat es mereix més que conformisme, i això és lo que està defensant des del carrer amb les lluites que ara mateix hi tenim, defensant uns serveis públics forts i que ens protegeixin de debò.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, el senyor Campuzano ens parlava del Ku Klux Klan, suara. Aquí els únics que s'encaputxen, en aquest cas per destrossar les seus d'Aliança Catalana i agredir la

nostra militància, són els d'aquesta bancada. Per tant, lliçons de democràcia, les justes.

Diu la síndica que la meitat dels menors tutelats es podria evitar fent un treball preventiu amb la família. Segurament. I l'altra meitat es podria evitar retornant els menors immigrants no acompanyats als seus pares, perquè els contribuents catalans ja tenim prou penes i treballs per pujar els nostres fills com per haver d'assumir la manutenció, les ulleres, les colònies o el mòbil de qui, en connivència amb els seus progenitors, ha ideat un pla per estafar el sistema.

Parlava també de l'augment exponencial de les agressions sexuals a tot Europa. Hongria i Eslovàquia no són Europa? Perquè allà no augmenten les agressions sexuals. De fet, tenen un índex d'agressions sexuals vint-i-cinc vegades inferior al de Catalunya. Potser el fet que són països profundament restrictius amb la immigració hi té alguna cosa a veure.

Deia la síndica que no podem normalitzar que hi hagi 7.700 persones sense llar a Catalunya. Totalment d'acord. Un no pot evitar preguntar-se com és que al país del «Volem acollir» hi ha 7.700 persones vivint al carrer. Com és que no han trobat cap acollidor del PSC, d'Esquerra, de Junts, dels Comuns o de la CUP que els aixoplugui a casa seva? Realment és incomprendible.

Finalment, ha parlat de justícia juvenil i de justícia restaurativa. Quina justícia juvenil? La que deixa impunes agressions, violacions o assassinats, perquè l'autor té tretze o catorze anys? La que, sota grans eslògans, imposa penes mínimes que fomenten la reincidència delictiva i generen indefensió a les víctimes? I quan parla de justícia restaurativa, a què es refereix? Als casos en què s'han rebut trucades per part de l'Administració perquè es retiressin denúncies contra els menors no acompanyats que la Generalitat tutela?

Nosaltres creiem en la justícia punitiva, que castiga qui comet un crim o un delictes i allibera i dignifica qui pateix la delinqüència i la criminalitat. I això serveix tant per a homes com per a dones. Qui la fa l'ha de pagar. I no a residències o a albergs com proposa la síndica, no; a la presó. Tanta empatia amb qui roba, agredeix o assassina i tan poca amb les víctimes! Realment vergonyós.

El president

I finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, president. Continuo la meua intervenció anterior fent un decalatge de dades per veure i per ficar en valor que les recomanacions de la síndica i de l'informe que ens fa de l'any 2025 tenen una resposta clara per part del Govern i un alineament amb totes aquestes polítiques públiques que s'implementen en diferents departaments.

En Salut, vint-i-set centres de salut integral de referència; el projecte CAIROS en desplegament; el pla de llengua a Salut en cent centres..., cent per cent de centres amb referència lingüística; un 96,7 per cent del pla de gestió lingüística ja implementat; una capacitació de 1.635 professionals matriculats en el projecte de «Prescriu-te el català» amb vint-i-nou tallers en vint-i-set centres.

En Recerca i Universitat, el pla integral d'estudis de medicina, que implicarà un cinquanta per cent més de places fins al 2031. En diferents altres àmbits, no?... en acreditació hospitalària universitària, també reduïm de tretze a sis mesos aquesta acreditació. Cinc centres acreditats el 2025 i passarà aquest 2026 amb sis centres més.

En tema d'habitatge, ja ho hem comentat amb el tema del pla 50.000, el pla 214.000, el pla de barris, etcètera. Aquesta formulació del tanteig i retracte, una política orientada clarament a dotar-nos d'habitatge públic amb un horitzó clar.

En Justícia i execució penal, ja hem fet referència a alguns aspectes i agraïm les aportacions que fa la síndica. Amb l'estratègia de l'informe CETRA i amb les cinquanta propostes, cinquanta actuacions concretes que es duen a terme. Una revolució. Crec que tothom deu estar d'acord que totes aquestes propostes que s'han fet, amb aquests experts que han treballat tan consensuadament en totes les àrees que han implementat l'informe CETRA..., crec que serà un revulsiu quan es vagi implementant en totes les àrees en el futur.

No cal oblidar que vam implementar el dret a l'error en la modificació de la Llei 26/2010; aquesta conscienciació també que es detallava a l'informe d'anys anteriors.

No ho oblidem: 540 places d'habilitats nacionals. Hem de tenir en compte que, en l'informe del síndic, el cinquanta per cent gairebé de les queixes són de l'àmbit municipal. Però és que l'àmbit municipal té infradotació d'habilitats nacionals, que aquest Govern s'ha ficat en aquesta línia clara de dotar de places d'habilitats nacionals, que en qüestió de mesos, segurament, tindrem ja aquesta dotació per a les administracions municipals, que implicarà una millora clara i contundent.

Així, en diferents àrees, em podria estendre en la millora, però finalitzo amb dues qüestions. Una primera, com expressava en la primera intervenció, que aquest informe l'agafem com un afer constructiu. És conscient, el Govern –i tots els departaments i totes les comissions parlamentàries d'aquest Parlament–, de que totes aquestes recomanacions han de tenir un seguiment i han de tenir un seguiment en polítiques públiques. Hem d'accelerar i millorar.

I crec i hi torno a insistir: la intel·ligència artificial crec que ens pot afavorir molt amb aquest tractament de dades i amb aquesta gestió de dades. Perquè una administració... Crec que podem viure un gran canvi de passar d'una administració que rep informació a una administració proactiva, una administració que va a buscar el ciutadà, que va a buscar aquesta necessitat que té el ciutadà per oferir-li aquella subvenció, aquella beca menjador, aquell recurs. I aquest canvi segurament l'estem vivint ja, però el viurem més intensament amb el temps que queda.

I no m'allargo més. Simplement agrair novament l'informe i la presentació que ha fet la síndica en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Finalitzat el debat, en nom de la cambra, em plau agrair a la síndica de greuges i als membres del seu equip la seva assistència i, sobretot, el rigor amb què han elaborat aquest informe, que és una eina extraordinàriament valuosa per als representants i les representants del poble de Catalunya.

Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre les modificacions en la composició del Govern

350-00009/15

Hi ha un nou punt de l'ordre del dia, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus, que és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per donar compte de les modificacions en la composició del Govern.

D'acord amb l'article 172 del Reglament i l'article 23.3 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat de comparèixer davant del Ple per donar compte de les modificacions en la composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, senyores conselleres i senyors consellers, senyors diputats i senyores diputades, comparec a petició pròpia per donar compte a la cambra d'un canvi al Govern de Catalunya. El senyor Raúl Moreno Montaña ha estat nomenat conseller de Drets Socials i Inclusió en substitució de la senyora Mónica Martínez Bravo. Ho vaig fer públic aquest dilluns a dos quarts de nou del matí. Es va produir la presa de possessió del conseller Raúl Moreno Montaña el mateix dilluns a dos quarts de cinc de la tarda. El dimarts dia 20, el nou conseller va assistir ja com a conseller a la sessió ordinària del Consell Executiu. I avui dimecres en dono compte davant de tots vostès, davant de la cambra.

Voldria, en primer lloc, agrair a la consellera Mónica Martínez la seva dedicació, la feina feta i que hagi dedicat uns anys de la seva vida al servei públic. Al servei públic, que seria treballar pel bé comú i per l'interès general. Dic amb tota claredat que per mi ha estat un orgull que la senyora Mónica Martínez hagi format part d'un Govern presidit per mi mateix; un orgull, en fi, que vull expressar públicament.

I voldria, en segon lloc, felicitar el conseller Raúl Moreno, el nou conseller. És una persona, com vostès saben, d'una trajectòria àmplia de servei públic, iniciada a l'àmbit municipal –gairebé sempre és una garantia començar l'etapa de servei públic de política al món municipal–, amb una etapa amb una colla d'anys, també, exercint les seves tasques aquí al Parlament de Catalunya. És educador social de formació i de professió i, per tant... I crec que és la primera vegada que un conseller de Drets

Socials i Inclusió ve justament d'aquest àmbit. I fins ara, com vostès saben, era el secretari general del Departament de Drets Socials i Inclusió.

Voldria compartir amb vostès, en tercer lloc, els criteris que he fet servir per prendre la decisió que he pres. Per què he pres aquesta decisió? En quins criteris m'he basat? Són bàsicament els mateixos criteris que vaig tenir presents i que vaig intentar seguir a l'hora de conformar el Govern que m'honoro en presidir. Potser n'hi ha dos o tres que he tingut..., diguem-ne, que he afegit a l'hora de fer aquest canvi que comunico avui a vostès.

El primer criteri és el de la competència personal, és el de la integritat i és el de la trajectòria. Per entendre'ns, al Govern s'hi ve après, no s'hi ve a aprendre. Tots els membres del meu Govern, els consellers i conselleres, són persones de competència personal acreditada, d'integritat acreditada i que tenen trajectòria àmplia. És el cas de la consellera sortint i és el cas del conseller entrant.

El segon criteri és el de la pluralitat, la transversalitat, si vostès volen, del Govern. En primer lloc, de gènere. Amb el canvi que fem, el Govern segueix sent un govern paritari: vuit conselleres, vuit consellers. També pluralitat territorial. El conjunt del territori –som el Govern de tothom, m'ho han sentit dir moltes vegades– pot sentir-se representat territorialment en el Govern. I el tercer, també –i pot sonar una mica estrany; jo no ho veig, però pot haver-hi gent que ho vegi–, de pluralitat també de famílies polítiques. O sigui, aquí no som tots d'un mateix patró, eh? És un govern de persones que comparteixen els valors humanistes totes elles i amb una concepció àmplia –en sentit ampli ho dic– de progrés, de fer avançar, de no estar encallats, de fer avançar. Per tant, crec que això també es manté amb aquest canvi que jo els comunico avui a vostès.

El tercer criteri, per mi molt rellevant, és el de tenir un sentit d'equip –sentit d'equip. Mirin que avui estem en un món de molts individualismes, eh? Sembla que un de sol ho pot fer tot. Jo crec en el treball d'equip, en el sentit d'equip. En una doble dimensió, si m'ho permeten. Primer, com a govern. El Govern és un òrgan col·legiat. Jo m'honoro en presidir-lo. Els membres que en formen part tenen també l'honor de formar-ne part. Però és un òrgan col·legiat i per això ens reunim cada dimarts en sessió ordinària. I quan convé, en sessió extraordinària. I discutim les qüestions i

cada conseller porta els temes que creu que ha de portar i que pertoca portar d'acord amb la direcció del Govern. Però hi ha una discussió col·lectiva, és un òrgan col·legiat, és important tenir sentit d'equip. I el Govern ha funcionat amb aquesta dimensió col·legiada i ho seguirà fent amb la incorporació del senyor Raúl Moreno.

I també l'altra dimensió és els equips i els departaments. Naturalment que cada conseller i cada consellera exerceix una funció directiva del departament, són les seves competències, però hi ha un equip al darrere. Ningú fa res tot sol –ningú fa res tot sol–; tampoc el Govern de Catalunya. Per tant, un equip col·lectiu, un equip, un treball d'equip també a cada departament. El senyor Raúl Moreno era fins ara un membre important d'aquest equip, el secretari general, i ara passa a ser conseller i ha pres ja una decisió, que vam acordar ahir, de confiar la secretaria general que fins ara ell ocupava a una altra persona que hi estava, en aquest equip: el senyor Xema Gil. Per tant, sentit d'equip en aquesta doble dimensió que els hi dic.

I, llavors, dos criteris més que m'han semblat particularment rellevants també en aquest canvi que els comunico avui a vostès. El quart criteri seria el d'estabilitat –estabilitat. Vivim en un món de canvis molt ràpids, molt ràpids, molt accelerats, que genera moltes incerteses a la ciutadania. I jo crec que des de les administracions públiques –és la meva idea, la meva manera d'entendre les coses– el que s'ha de fer és generar el màxim possible de certeses. És a dir, tenir coses estables. Això vol dir ser rígid? No. Hi han circumstàncies personals, hi han circumstàncies de context que poden obligar amb flexibilitat a adaptar-se. Però una cosa és ser flexible i una altra cosa és donar batzegades. De batzegades, al meu Govern, poques. Hi ha un rumb clar, hi ha una direcció clara i, per tant, he apostat, sí, per l'estabilitat dels equips.

I el cinquè criteri és el temps –el temps. La paciència. Jo sé que vivim en un món d'immediatesa, tot ho volem per a ahir i tot ho volem resoldre. I si hi ha un carrer brut, volem que el netegin ara i comencin per aquí. Tot de cop. I això no és possible, senyores i senyors diputats, i vostès ho saben perfectament. Per tant, s'ha de tenir horitzó, s'ha de donar temps, s'ha de tenir un punt de paciència i persistència en les polítiques. I, per tant, també he volgut donar temps als equips que estan liderant aquest departament i aquesta conselleria.

Són els cinc criteris que he seguit: competència, integritat i trajectòria personal; pluralitat del Govern; sentit d'equip; estabilitat i persistència; temps, horitzó, perquè les polítiques donin els seus fruits. Això em porta a dir-los que és un canvi de conseller, no un canvi de polítiques –és un canvi de conseller, no un canvi de polítiques. I això vol dir que aquest departament seguirà tenint una importància molt rellevant en el Govern, com tots. El rumb del Govern és prosperitat compartida. I en l'àmbit de compartir prosperitat, el Departament de Drets Socials i Inclusió té un paper destacadíssim que el seguirà tenint. Per tant, peça fonamental d'aquest esquema. Fixin-se que tres de cada quatre euros del pressupost recentment aprovat per aquesta cambra són una inversió social.

Què hem fet fins ara i haurà de continuar-se desplegant al Departament de Drets Socials i Inclusió? Doncs, tota la reforma de la DGAIA i de la DGPIA; la llei del tercer sector; l'equiparació salarial de 120.000 professionals que treballen en aquest sector; hem creat 3.200 places de les 6.000 que tenim compromeses en residències –portàvem temps que no se'n creaven–; el pla CURA, que per a mi és essencial. Reduir... He sentit la intervenció de la síndica, s'hi ha referit també: reduir els terminis en què els ciutadans que hi tenen dret poden accedir als ajuts de dependència, passant d'una concepció de tràmit administratiu a una concepció assistencial: «Vostè hi té dret, vostè ho té i a vostè se li dona.» No és un canvi fàcil de fer. Si ho fos, ja estaria fet. La condonació dels pagaments indeguts que s'havien fet. I ho dic mirant endavant i dono les gràcies a tots els diputats i diputades que hi van donar suport. Això no ha estat senzill. Vostès ho saben, que desfer coses que s'han complicat és a vegades més difícil que fer-les de nou. I a mi em fa particularment també il·lusió i hi dono importància –alguns poden pensar que és una cosa més anecdòtica, jo crec que és molt important–: l'informe social que va presentar per primera vegada el Govern, elaborat pel departament, perquè és una radiografia, una fotografia, una diagnosi de com estem en política social, és a dir, en compartir la prosperitat, que ens dona una mesura objectiva que a vostès els servirà segur per criticar el Govern, i jo ho prendré sempre com un estímul per seguir millorant, però ens donarà una foto d'on som i ens servirà per veure si estem avançant o no avancem prou ràpid o no van les coses prou bé.

Què ens queda per fer? El conseller tindrà ocasió d'explicar-ho i de debatre-ho amb tots vostès, però naturalment seguim totes aquestes línies de treball, afegint-hi tota la gestió de l'ingrés mínim vital, que haurem d'abordar en els propers mesos. I jo crec que també una revisió de la cartera de serveis –s'haurà de discutir en aquesta cambra– per simplificar-los i per agilitzar-los. Tot lo que fa referència al desplegament de la llei del tercer sector. Constantment el sector hi incideix i demana que això s'ha de fer, per descomptat. El sensellarisme. Hi ha en tramitació en aquesta cambra una llei que serà rellevant i que no pot quedar només amb «mira, ja hem aprovat la llei». S'haurà d'aplicar, s'haurà de gestionar, s'haurà de treballar. Vostès em poden discutir si això és una competència municipal. El Govern ha de ser-hi –el Govern ha de ser-hi. I el Govern hi serà. Per tant, jo, en fi, ja ho teníem treballat amb la consellera Mónica Martínez i n'hem parlat amb el conseller Raúl Moreno en el primer despatx que hem tingut. Aquest és un tema important que hem d'abordar, perquè és el termòmetre moral de la societat catalana, com abordem aquestes qüestions.

I a mi m'agradaria també que els propers mesos –i els asseguro que treballo perquè sigui així– Catalunya pugui assumir més competències en immigració. Aquesta vostès saben que és una iniciativa del Grup de Junts per Catalunya. És així. El meu grup hi dona suport. El Govern i el meu grup hi donen suport. M'agradaria que això pogués passar. I si passa, doncs, també serà un element essencial a treballar prioritàriament des d'aquest departament.

Per tant, de feina n'hi ha. Jo crec que se n'ha fet, però n'hi ha per fer. El rumb del Govern, ja els hi he dit –acabo amb això–: prosperitat compartida, seguirem per aquí, sempre amb vocació d'excel·lència, sempre amb els màxims criteris d'autoexigència, buscant una dècada de prosperitat per a Catalunya i mirant sempre, sempre, sempre endavant i mai endarrere.

Gràcies.

El president

A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de set minuts, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

En primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president Rull. President Illa, deixe'm dir-li des del respecte que vostè s'ha equivocat. Ha perdut una oportunitat per resoldre els problemes que té el seu Govern, per afrontar de cara la crisi que té el seu Govern. S'ha vist obligat a canviar una conselleria quan el que havia de fer era una remodelació profunda. Perquè el problema no és una consellera. El problema tampoc no és una conselleria. El problema és aquest rumb que porta errat el Govern, aquesta incapacitat i aquesta mala gestió.

I li posaré alguns exemples. Cinc. Vostè ha fet servir cinc arguments, jo li posaré cinc exemples, perquè, si no, no acabaria mai, perquè la llista és massa llarga. El conseller Dalmau: conflicte que toca, conflicte que empitjora. Primer els trens, després els mestres i ara també els metges. La consellera Romero, amb un finançament singular que ha acabat sent més cafè per a tothom, però amb una tasa diferent. I ens pregunten sovint quina és la nostra proposta i fins a la sacietat la repetirem sempre que calga: nosaltres apostem pel concert econòmic fins que siguem independents. Amb aquesta proposta farem front comú sempre, aquí, allà o on faça falta, però per menys nosaltres no ens hi posem. La consellera Parlon, que permet que s'infiltrin mossos entre els docents, o la consellera Paneque, amb un macrodepartament que és un niu de macroincompetències. Ara fins i tot ho diuen els seus socis, perquè dilluns la senyora Albiach li va demanar que han de dividir aquest departament. Ja fa temps que sabem que vostè voldria ser consellera d'Habitatge (*rialles*), però també sabem que vostè condiciona des de fa molt de temps aquests experiments en les polítiques d'habitatge que vostè compra sense crítica. (*Aplaudiments.*) I també la consellera Niubó, que començarà el curs de la mateixa manera que l'ha acabat –ja s'han anunciat les vagues–: amb un gran desgavell i també amb un malestar molt gran de la comunitat educativa.

I ara vostè incorpora el conseller Moreno, a qui òbviament li donem la benvinguda i li desitgem sort i encerts. Però vostè ha de saber que nosaltres sabem que no és nou. Vostè no és nou. Ha estat la mà dreta de la consellera Martínez Bravo durant

aquest temps com a secretari general, com ha reconegut el president, i, per tant, vostè és corresponsable de la mala gestió d'aquest departament. Vostè representa la continuïtat d'aquest fracàs de gestió durant aquest temps. No és un canvi de rumb.

I com li deia, paro amb aquests cinc exemples sumat al del conseller Moreno, perquè si hagués d'arribar fins a setze no acabaria mai. Perquè el problema és el conjunt d'aquest Govern. I vostè, president, pot anar fent canvis per fascicles, si vol, però l'únic que aconseguirà és l'agonia d'un govern que està esgotat i també l'agonia de tot un país. Perquè ha de tenir clar que mentre no canvie la seua manera de governar, no canviarà res; continuarà sent aquest desgavell.

I, de fet, no ho diem només des de Junts. No ho diu el principal grup a l'oposició. També ho diu aquest Parlament, que, com sap, ha reprovat i ha aprovat el cessament de les conselleres Paneque, Parlon i Niubó. I també ho diu el carrer, perquè la llista cada dia és més llarga. Ho diuen els docents, els metges, els pagesos, els pescadors, els usuaris de rodalies, els autònoms, els agents rurals, els bibliotecaris i tants altres. Tots aquests col·lectius que han sortit al carrer a manifestar-se i també a demanar la dimissió d'un conseller.

Per tant, vostè pot viure atrapat en aquest relat, però la realitat és tossuda. Durant aquests vint-i-tres mesos, onze col·lectius han convocat vagues i han demanat dimissions. I el Govern no va i vostè ho sap. Per tot això, quan va aprovar els pressupostos amb la crossa d'Esquerra i dels Comuns, que van acceptar les seues concessions i no imposar les seues demandes, ara vostè té uns pressupostos que li permeten arribar al final de la legislatura. I nosaltres en aquell moment ja li vam demanar un canvi de govern, ja li vam demanar una remodelació, perquè ja que esgotarà la legislatura, almenys que no esgote la paciència dels catalans.

Jo mateixa, en una sessió de control, si ho recorda, li vaig demanar un canvi de govern, una remodelació. I vostè, com és habitual, va tirar pilotes fora. Però fins i tot hi ha una cosa que és més sorprenent. La setmana passada, en un esmorzar informatiu, vostè va negar un canvi de govern –va negar un canvi de govern. I avui per què compareix? Per explicar un canvi de govern. I, per tant, durant aquests darrers set dies, què és el que ha canviat? Que la consellera li va comunicar la seua decisió per sorpresa? Que vostè ja ho sabia i va preferir amagar-ho? O que se li va

avançar i vostè no tenia configurat aquest canvi i, per tant, ho ha hagut de fer a cuita-corrents? Siga quina siga la resposta, totes el deixen en una mala posició, perquè ha acabat fent el contrari del que deia fa uns dies.

En qualsevol cas, el resultat és el mateix: un canvi de mínims i també una improvisació. No ha fet una remodelació profunda, no hi ha canvi de rumb i tampoc hi ha cap canvi en les polítiques, com vostè mateix acaba d'afirmar ara, parlant de la conselleria que té al capdavant ara el conseller Moreno. Perquè, si canvia els noms, però no canvia la manera de fer política, el seu Govern ja li he dit que continuarà sense funcionar. I això és el que ha fet avui.

La consellera Martínez Bravo marxa, però les polítiques del Departament de Drets Socials continuaran sent les mateixes. I aquest balanç és el que és. No ha estat a l'altura de la responsabilitat i ho hem de poder dir. I no ha estat a l'altura per disponibilitat i per capacitat. Vostè sap que nosaltres hem analitzat les dades de la consellera Martínez Bravo. Aquest matí la portaveu Ennatu Domingo també ho deia. I, per tant, ha estat la primera consellera que ha exercit el seu càrrec entre Barcelona i Madrid. No sé si això també s'atén a aquesta diversitat territorial que vostè explicava. I per què li ho dic jo això? Perquè assumir una conselleria no és una faena d'un alt directiu ni una faena a temps parcial de dilluns a dijous. És una faena que és acte de servei al país, que és presència, dedicació, proximitat i vocació de servei. I, per tant, només onze de cent quaranta-quatre divendres, dissabtes i diumenges diu molt de la situació.

Hi ha hagut crisi a la DGAIA. Vaig acabant, president. Fa més d'un any que va anunciar una gran reforma del sistema, però ningú sap ben bé què és el que ha d'acabar passant. I ara hem vist també les conclusions d'avui, en què Junts no hem volgut participar d'aquesta decisió que ha pres el tripartit de tapar-se les vergonyes entre ells. I després hi ha tot el tema de la dependència, amb més de 4.300 catalans que han mort en llista d'espera fins al 31 de maig.

Aquesta primera remodelació del Govern se li ha quedat molt curta –molt curta. Ha canviat una consellera perquè s'hi ha vist obligat. No creiem que haja estat una decisió seua personal i ha estat un intent d'una operació estètica. I, per tant, des de Junts, nosaltres, president, sabem que aquest país necessita la independència, però

que vostè ha repetit a tot arreu que no hi creu. I, per tant, ara que vostè podrà acabar la legislatura, almenys faça aquella remodelació profunda que el país necessita i que avui no s'ha atrevit a fer.

Ja acabo, president. Perquè nosaltres estem farts del seu silenci, de la seua supeditació al PSOE, de la seua mala gestió i de la seua desnacionalització sense precedents. I des de Junts, com sap, ho combatrem i ho farem sempre per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Conselleres, consellers, diputades, diputats. Molt honorable president Illa, compareix avui, com és preceptiu, per donar compte al Ple i al conjunt del país d'una remodelació del Govern. Una remodelació que afecta només una sola consellera, que deixa el càrrec, segons ens diuen, per motius personals. Un canvi fet sense deixar passar el darrer Ple d'aquest període de sessions, on, per cert, a la consellera li tocava intervenir. I això l'hi hem de dir: ens sap greu des d'un punt de vista democràtic i de respecte a aquesta institució, perquè ni acomiadar-se del Parlament, ha pogut fer.

L'oportunitat política d'aquest canvi aquesta setmana és, doncs, força qüestionable. Com és qüestionable, des del nostre punt de vista, que avui hagi vingut aquí només a cobrir l'expedient, a explicar-nos un canvi de govern que s'ha vist forçat per una decisió personal; del tot respectable, evidentment, però que no respon a una voluntat de redreçament de l'acció del seu Govern o d'impuls d'una nova etapa del seu executiu.

President, sap que sempre li exigim lideratge i ambició. I ara que té aprovats els seus primers pressupostos, hauríem esperat una acció més decidida i contundent en el sentit d'iniciar una segona part de legislatura amb aires renovats i corregint els errors i mancances de gestió del seu Govern, que n'hi ha, i molts. Amb els pressupostos

aprovats, avui ja té l'eina, té l'instrument per fer front als reptes i als col·lapses que viu el país. Ja no té més excuses. Nosaltres li hem facilitat l'eina. Ara els toca fer-la servir a vostès amb eficàcia i diligència. El dubte és si tenen les persones més adequades per fer-ho.

Per això, president, creiem que ha deixat perdre l'ocasió de fer de la necessitat virtut i aprofitar el canvi forçat per la decisió de la consellera de Drets Socials per afrontar una remodelació més profunda del seu executiu. Malgrat que la lògica ens deia que reservés aquesta oportunitat..., aquesta remodelació per al debat de política general i que anés acompanyada, evidentment, de canvis profunds en les polítiques del seu Govern, avui en tenia una oportunitat. Perquè, president, els relleus de consellers i conselleres, molta gent ja els dona per fets. I ho fa perquè, més enllà de la valoració individual que se'n faci de cadascun d'ells i elles –que allò està per veure– o de la seva incapacitat col·lectiva de liderar el país cap a un futur millor –que també està per veure– o de la sensació d'inestabilitat, per molt que vostè digui, d'un govern amb quaranta-dos diputats, hi ha evidències incontestables sobre la continuïtat d'alguns dels seus membres.

A la insostenibilitat d'una consellera que vivia la meitat dels dies a Madrid i que finalment ha plegat, s'hi ha de sumar la consellera que des del primer dia va explicar que havia acceptat el càrrec només per un any i que fa mesos que li està demanant el relleu. O de la consellera portaveu, que té un ull posat al mes de maig de l'any que ve i, a més a més, tampoc sabem si és l'única que mira de reüll aquest calendari.

Però, president, també hagués pogut aprofitar aquesta remodelació per complir els mandats d'aquest Parlament, que li han exigint en més d'una ocasió el cessament d'algunes de les seves conselleres. Però veiem que tampoc ha volgut fer-ho; ni complir amb les resolucions del Parlament, ni aprofitar per reorganitzar el seu Govern i redreçar-ne el rumb.

Miri, president, per nosaltres calen aquests canvis perquè el seu Govern no funciona. És un govern sense ànima, sense ambició nacional ni social. Un govern que va fent i que no està a l'alçada dels problemes i reptes del país, que fracassa en la gestió, com veiem cada dia. I això, president, evidencia una vegada més la seva manca de lideratge. Vostè està més preocupat de les convocatòries electorals en d'altres

latituds o de tapar i protegir els seus companys de partit a Madrid que de defensar Catalunya i la seva ciutadania.

I miri, president, aprofito ara per demanar-li que traslladi..., per exigir-li que traslladi al seu company i ministre de Transports que quan parla de valentia política, amb declaracions miserables i menyspreables, el primer que hauria de fer, ja que vol donar lliçons de valentia, és aplicar-se-les ell mateix. Ser valent hagués estat donar la cara venint a Catalunya quan els trens van col·lapsar i no enviar un secretari d'Estat. Ser valent seria revertir, d'una vegada per totes, la infrainversió que any rere any l'Estat sotmet a Catalunya, principalment des d'aquell ministeri.

I vostè, president..., el lideratge és denunciar la discriminació sistemàtica que pateix Catalunya, plantar-se i fer tot el que estigui a les seves mans per acabar amb aquesta situació, perquè vostè ho pot fer. *(Aplaudiments.)*

Però tornem al que ens ocupa avui. Fa temps que dèiem que la consellera Martínez Bravo no podia estar al capdavant d'un departament tan important com Drets Socials vivint tants dies a Madrid. El seu relleu era una necessitat imperiosa. Les dades, conseller, de pobresa infantil, increment de les desigualtats i l'augment del cost de la vida, que condemna cada vegada més famílies cap a situacions de vulnerabilitat, ens demostren, president, que no n'hi ha prou amb substituir una persona. El país necessita un canvi de rumb en les polítiques socials. Necessita –ho necessita– canviar les prioritats i posar d'una vegada per totes la justícia social al centre de l'acció de govern. I, per això, discrepem profundament de les seves paraules quan ha explicat aquest relleu. Calien canvis de persones? Sí, evidentment. Però sobretot calen canvis en les polítiques. Si us plau, president, no caigui en aquest cofoisme continuista, perquè s'equivocarà.

Els reptes del nou conseller són enormes i esperem, conseller, que tingui l'encert d'iniciar una nova etapa que comporti també un canvi en el tarannà del seu departament i una nova manera de relacionar-se amb aquesta cambra. Que comparegui quan toca; que escolti les crítiques i suggeriments de la cambra i actuï amb humilitat, una humilitat que avui no hem vist, per exemple, en la sessió de control. També podria començar compareixent a la Comissió de Joventut i demostrar una mínima sensibilitat respecte a aquestes polítiques. Una sensibilitat que la

consellera sortint no va tenir, perquè fa nou mesos que havia de comparèixer i ha marxat sense fer-ho. I un canvi de tarannà, també, respectant allò que es va signar per a la investidura del president Illa. Un respecte que ella tampoc va tenir quan va dissoldre l'oficina del pla pilot de la renda bàsica universal. Revertir aquesta decisió hauria de ser una de les seves primeres decisions.

Res més, president. Només afegir que, malgrat les nostres diferències que han quedat paleses, evidentment, amb la meva intervenció, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana volem agrair sincerament a la consellera Martínez Bravo el servei prestat al país. Ser conseller o consellera de la Generalitat és una responsabilitat enorme, però també és un honor immens. Li agraïm la seva feina i dedicació i li desitgem sort en els seus nous projectes, com desitgem sort i encerts, tots, al nou conseller, a qui donem l'enhorabona pel seu nomenament i ens posem a la seva disposició per treballar plegats en la millora del benestar i la justícia social de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Presidente Illa, debo decirle que no ha acabado usted empezar con buen pie esta intervención. Nos decía: «Comparezco aquí de forma voluntaria.» Hombre, de forma voluntaria, no, porque es que le obliga la ley, la ley 13/2008, a comparecer por este cambio de Gobierno. No ha empezado usted con buen pie.

Y también le digo, ya que tiene tantas ganas de comparecer, pues, llevamos semanas, desde nuestro grupo parlamentario, pidiendo que comparezca por esas dudas sobre presunta corrupción. Y su grupo parlamentario y sus socios, pues, convenientemente nos la tumban una y otra vez. Así que, como veo que tiene usted ganas de comparecer, pues, no escatime más tiempo y venga a explicarnos esto, que tenemos dudas desde la oposición. (*Aplaudiments.*)

Mire, diez minutos, diez minutos es el tiempo que le ha merecido el cambio de *conseller* en el que es probablemente el departamento más sensible, maltrecho y moralmente quebrado del Gobierno. Diez minutos para despachar el fracaso absoluto de sus políticas sociales.

El lunes, con toda la actualidad mediática centrada en la victoria de la selección en el mundial, usted aprovechó para anunciar la dimisión de la *consellera* Martínez Bravo. ¡Qué oportuno y qué casualidad! La versión oficial es que se marcha por motivos personales y, mire, permítame decirle con toda franqueza que esa versión es una tomadura de pelo y que no se la cree absolutamente nadie, como acaba usted de comprobar hace unos minutos.

Mire, el Departamento de Drets Socials lleva meses en el ojo del huracán tras el estallido del escándalo absolutamente vergonzoso de la DGAIA, las demoledoras investigaciones de la Oficina Antifraude y de la Sindicatura de Cuentas sobre las plazas fantasmas, así también como los casos de abusos sexuales contra menores bajo su tutela –tutela de la Generalitat. Constituyeron la comisión de investigación a regañadientes, y una vez constituida la secuestraron junto a sus socios para impedir que la verdad saliera a la luz. Exactamente lo mismo que hacen hoy con este cese.

La *consellera* se va por la puerta de atrás, en silencio y sin dar ni una sola explicación a los catalanes sobre por qué se ha seguido regando con millones de euros públicos a fundaciones salpicadas por presuntos fraudes masivos de millones de euros. ¿Ese dinero no lo va a devolver nadie, señor Illa?

Miren, cambiaron las siglas del organismo para intentar tapar la miseria –ustedes todo lo arreglan igual, se lo decía también esta mañana–, pasaron de DGAIA a DGPPIA y ahora de Martínez a Moreno. Pero es que esto no es un problema de nombres; es un problema de modelo, combinado con una falta total de escrúpulos y una falta de competencia en la gestión absoluta. Y usted nos decía aquí que..., això és un canvi de conseller, però que no és un canvi de polítics. Doncs, miri, ja ens convindria un canvi de polítics, sincerament, i de model –i de model–, perquè el seu model, en aquest sentit, ha fracassat.

Y, mire, en cualquier empresa privada los responsables del Departamento de Derechos Sociales de estos últimos años hubieran sido despedidos de manera

fulminante –de manera fulminante. Porque es que insisto que este modelo que ustedes gestionan no es propio de una democracia avanzada.

Y, mire, lo más grave de todo esto, señor Illa, es que esta huida por la puerta trasera no es una excepción en el Partido Socialista; es la marca de la casa de su proyecto político, es el patrón repetido de la opacidad, la fuga y el encubrimiento. Su *consellera* se marcha sin dar la cara, exactamente igual que hace usted cada vez que la sombra de la corrupción y las irregularidades acorralan a su partido o a su propia trayectoria política, como le decía hace un momento.

¿Dónde están esas explicaciones ante las gravísimas informaciones que apuntan de lleno a la presunta financiación ilegal del Partido Socialista? Callada por respuesta. ¿Dónde están sus explicaciones claras, transparentes e impecables sobre su papel y su responsabilidad directa en el vergonzoso caso de las mascarillas durante lo peor de la pandemia, cuando usted era ministro de Sanidad? Más silencio. Un silencio atronador, señor Illa. Nos pide confianza mientras sigue poniendo la mano en el fuego por Zapatero. El testaferro, Julito Martínez, ha tirado de la manta ante el juez acreditando las comisiones ilegales de Zapatero. Hablamos de confesiones judiciales que destapan cómo el faro moral del PSOE, el defensor del sanchismo, podría haber cobrado mordidas millonarias por rescates aprobados en el Consejo de Ministros, ese Consejo de Ministros del Gobierno del que usted formaba parte. ¿La prosperidad compartida, era esto, señor Illa? ¿Se refería usted a esto, a mordidas sin tasa?

Mire, retire la mano del fuego, porque le sale humo. ¿De verdad pretende que nos creamos algo de lo que usted nos cuenta? Yo creo que usted ha convertido el oscurantismo y la falta de explicaciones en una estrategia sistemática de supervivencia al más puro estilo Pedro Sánchez.

Cuando los escándalos acucian a la DGAIA y la gestión de los menores vulnerables se convierte en un colador de irregularidades, la *consellera* dimite alegando excusas personales para actuar como cortafuegos. Y cuando los tribunales y los informes de auditoría investigan la financiación de su partido o los contratos millonarios otorgados durante la emergencia sanitaria, usted mira para otro lado, se hace el digno y espera que escampe, cobijado bajo Esquerra y los Comunes.

Señor Illa, gobernar exige dar explicaciones, asumir responsabilidades, políticas de verdad y mostrar una transparencia absoluta con cada euro de dinero público de todos los ciudadanos. La protección de los niños y de los jóvenes más vulnerables de nuestra sociedad no se aborda con parches, ni con relevos cosméticos ni con dimisiones enlatadas a mitad de la legislatura. Exigimos hoy aquí que no utilicen el relevo de la *consellera* para echar por tierra las investigaciones pendientes. Deben depurar responsabilidades. Y, de hecho, es que llegan tarde.

Y se lo decía también esta mañana al nuevo *conseller* de Drets Socials: queremos todas las auditorías sobre las entidades colaboradoras de la DGAIA a disposición de este Parlamento. Y queremos también respuestas inmediatas a las sospechas de financiación irregular que pesan sobre su partido.

Hoy su *consellera*, la señora Martínez Bravo, ha sido la primera pieza en caer para intentar salvarle a usted del desgaste. Pero el máximo responsable político de este descontrol, de esta opacidad y de ese silencio intolerable no es otro que usted, señor Illa. Deje de esconderse tras excusas prefabricadas, respete esta cámara, dé la cara de una vez por todas ante el conjunto de los catalanes y, de verdad, no ventile un cambio de gobierno como este en un departamento tan sensible como este con tan solo diez minutos.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señor Illa, la verdad es que se podía haber ahorrado la comparecencia de esta tarde, porque usted ha venido aquí tan solo a comunicar el cambio de nombre de un consejero, algo que todos ya conocíamos por los medios de comunicación y por los boletines oficiales. Y, en definitiva, venía usted aquí a confirmar que, evidentemente, no va a cambiar las políticas, que es lo que a nosotros nos preocupaba.

Pero la realidad es que este cambio en la consejería se ha producido en un momento muy concreto: tras la publicación de un informe de la comisión de investigación de la DGAIA y sobre la publicación de los datos del Observatorio Estatal de Dependencia, en el cual, por cierto, confirman lo que VOX lleva denunciando desde hace mucho tiempo, y es que Cataluña lidera los peores indicadores; es decir, que su Gobierno, señor Illa, es el responsable de que en lo que llevamos de 2026 hayan muerto más de 4.300 personas esperando la ayuda a la dependencia, que su Gobierno, señor Illa, concentra más de un tercio de todas las listas de espera de España. Lo peor es que ustedes esto lo ven como cifras, como estadísticas, y nosotros vemos que, tras cada número, hay una familia que ha sufrido y una familia que está destrozada.

Luego, la primera conclusión de estos dos informes es que ustedes son el mayor peligro para la vida de la gente. Su corrupción mata. Sí, su corrupción mata. Y hoy también podemos afirmar que el Partido Socialista, que la izquierda es el mayor enemigo de los trabajadores y de los servicios públicos. Es decir, que su modelo «de la prosperitat compartida i del Govern de tothom» en realidad es el modelo del desastre social *per a tothom*. Ese es su modelo.

Y no son opiniones ni es la de este portavoz parlamentario, son tan solo tres datos objetivos, porque podría ocupar todo el tiempo relatando la realidad a la que han condenado a la gente humilde en Cataluña. Cataluña es la región en la que más dependientes mueren esperando la ayuda a la dependencia. En Cataluña tenemos más del cuarenta y seis por ciento de hogares que tienen dificultad para llegar a final de mes. Y en Cataluña, sus políticas, señor Illa, han logrado que más del treinta y cuatro por ciento de los menores de dieciséis años estén en riesgo de pobreza.

Esos son sus datos y eso es el resultado de la gestión de aquellos que prometían la *prosperitat compartida*, es decir... Y lo peor de todo, no siendo grave esto, que lo es y mucho, es que mientras abandona a los catalanes, usted sigue financiando a la inmigración masiva y descontrolada y acoge a menores extranjeros no acompañados, destinándoles hasta 4.600 euros por persona; es decir, cincuenta mil euros anuales, mientras hay catalanes que no tienen un pan que llevar a la mesa de sus hogares. (*Aplaudiments.*)

Hoy esperaba también que usted se pronunciara sobre el gran caso de su Gobierno, sobre la gestión de la DGAIA, sobre la corrupción de la DGAIA, porque esta mañana se ha hablado, ¿verdad?, sobre la saturación del sistema y sobre la falta del control en las ayudas. Y, sí, hay sobresaturación, porque ustedes llevan mucho tiempo promoviendo la inmigración masiva y descontrolada y hay falta de control en las ayudas, porque eso es marca de la casa: opacidad, falta de transparencia y corrupción, es decir, modelo PSOE.

Vamos al Consejo de Ministros y la SEPI nos arregla, ¿verdad?, las adjudicaciones para alguna aerolínea y de paso nos llevamos alguna comisión. Algunos eran los del *tres per cent* y ara resulta que algunos son los del *u per cent*. Pero aproveche y, si puede, denos la exclusiva, señor Illa. ¿Quién es su Julito Martínez? ¿Cómo se llama la empresa pantalla del PSC? Porque a lo mejor, y estoy seguro, nos llevamos alguna sorpresa.

Hablemos de corrupción, porque la DGAIA también tiene casos de menores abusados, tiene millones desfalcados. Hablamos de más de 167 millones de euros, que parece que a ustedes les importa muy poco, pero es muy grave. Y, en definitiva, en todo lo que ha rodeado a la consejería de Derechos Sociales podemos hablar de corrupción política, moral, económica y de menores; sí, de menores, porque hay menores desamparados tutelados que han caído en redes de pedófilos y de abusadores sexuales. (*Alguns aplaudiments.*) Y, claro, ante esta realidad, tenemos además que escuchar a la bancada de la izquierda diciendo que, claro, pedir explicaciones sobre la DGAIA es dar alas a la extrema derecha, ¿verdad? Eso lo afirmaba alguna diputada de la bancada. Pues no, pedir explicaciones y exigir responsabilidades es un deber moral. Porque, sí, denunciar una estructura sin control como la que tiene el Gobierno del Partido Socialista, denunciar la duplicidad en la adjudicación de prestaciones y, sí, denunciar la adjudicación de contratos sin fiscalización es la responsabilidad de un líder político responsable.

Quiero recordar que ustedes, además, prometieron la gran promesa de que iban a remodelar la DGAIA. Pues bien, háganlo de verdad, promuevan una auditoría independiente, como ha propuesto nuestra formación política, y restituyan los fondos. Pero, claro, no se lo creen ni ustedes si la gran reforma de la DGAIA es, por

un lado, mantener el modelo de tutela de los jóvenes cediendo, por cierto, a las entidades de los de siempre, sus amigos; no es ningún cambio de modelo si ustedes siguen arrancando a ciertas familias a los menores para meterlos en un ambiente que, cuando menos, es cuestionable. Y no cuela que ustedes pretenden renovar la DGAIA si siguen renovando los contratos a las mismas empresas que, ¡oh sorpresa!, habían defraudado más de 4,7 millones de euros.

Por eso vuelvo a preguntar: ¿quién es el Julito Martínez del Partido Socialista de Cataluña? Porque, como usted ha afirmado, las políticas no van a cambiar –las caras parece que sí–, pero es que ni los colores. Porque las mismas políticas de la *conselleria* de Drets Socials son las mismas que impulsó Esquerra Republicana en su momento, Junts en su momento. En definitiva, porque todos ustedes comparten el mismo objetivo, que es mantener a sus amigos, mantener a las entidades que se lucran de la inmigración masiva e ilegal. Y, en definitiva, es malversar los fondos públicos con los que, con mucho esfuerzo, contribuyen los catalanes a las arcas de la región.

Por eso yo quiero terminar diciéndole que mire a las regiones vecinas e intente copiar el modelo de VOX en aquellos sitios donde ya estamos gobernando: en lugar del dinero para todos, como hacen ustedes, prioridad nacional en ayudas sociales y en viviendas protegidas; en lugar de acoger a todos los MENAs del mundo, garantice y haga pruebas de edad a aquellos que dicen que son menores y son mayores de edad. Y en lugar del descontrol en todas las fundaciones, impulse auditorías, como ha hecho VOX en los gobiernos regionales, y analice de verdad el impacto económico, social y cultural que tiene la inmigración en nuestras calles.

Y, por supuesto, en lugar de seguir mirando hacia otro lado mientras mueren miles de personas esperando la ayuda a la dependencia, deje de tirar el dinero en ayuda, por ejemplo, a la cooperación internacional e impulse un plan de choque para reducir las muertes en nuestra querida región.

Es decir, si se quiere, señor Illa, se pueden cambiar las cosas. Pero como tengo la certeza de que usted no quiere cambiarlas, sino que se quiere perpetuar en el poder, háganos un favor, llame a su jefe, al señor Sánchez, pónganse de acuerdo en el día y convoquen elecciones, que muy pronto les enviaremos a la papelera de la historia.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. President, vostè porta dos anys al capdavant de Catalunya, amb un govern que no acaba d'arrencar i en ple mes de juliol, d'un dia per l'altre, amb tots els informatius parlant de la ressaca del mundial, anuncia i executa el relleu de la consellera de Drets Socials. I, evidentment, el primer que vull fer és desitjar-li sort i encerts al nou conseller Raúl Moreno. Però sí que li he de dir que aquesta situació me porta a dues reflexions.

La primera, el canvi de la conselleria de Drets Socials només tindrà sentit –només tindrà sentit– si serveix per accelerar les transformacions que el país necessita. Perquè vostès porten dos anys al capdavant de la Generalitat i un de cada tres infants està en risc de pobresa, la reforma de la renda garantida encara continua pendent i la dependència continua amb unes llistes que són inacceptables.

Per cert, ara que l'Estat està fent un esforç històric i Catalunya rebrà 567 milions d'euros, sí que li demanem un compromís molt clar, conseller, que és que cada euro que arribe vaja a les persones dependents, a les seues famílies i també a les professionals que les cuiden i, en cap cas, serveixi per substituir recursos que havia d'aportar la Generalitat.

Però és que també des del seu departament han d'accelerar la reforma del sistema de protecció a la infància. Canviar el nom no és canviar el model. Jo crec que després de tot el que s'ha conegut després de la comissió d'investigació, després de tot el que hem escoltat aquest matí, necessitem més prevenció, més capacitat pública, més professionals i menys institucionalització. No ho diem nosaltres; ho diuen les conclusions i ho ha dit abans també la síndica de greuges. I, evidentment, també és urgent desplegar plenament la futura llei de sensellarisme.

Per tant, reptes n'hi han molts. Feina n'hi ha per parar un carro. Però si el president vol canviar el conseller, si així ho considera, el pot canviar. Ara, el que també ha de

canviar de manera urgent és el ritme, és l'ambició i és l'orientació de les seues polítiques.

I la segona reflexió. Aquesta crisi de govern, president, es queda a mig gas. És del tot insuficient amb aquest relleu, que, per cert, jo crec que aquí totes i tots hem intuït que hi ha hagut un gran esforç perquè passés desapercebut. Tenim la sensació que s'està amagant el veritable debat, que és un error estratègic, és un error polític i és, també ho dic, humanament inabastable que els principals reptes que té el país ara mateix estiguen sota el mateix paraigua.

Ho vam dir, per cert, senyora Sales, ja el mes de febrer, quan la crisi de rodalies. Vostès, en aquells moments, no demanaven la reforma del macrodepartament. Nosaltres ja ho fèiem. Per què? Perquè nosaltres pensem que qui molt abraça poc estreny, i en habitatge, energia i trens ens estem jugant el futur del nostre país.

Habitatge. Ha de ser la principal missió de la legislatura i la que li pot donar sentit. A rodalies no s'ha recuperat la normalitat ni de casualitat. Avui mateix, una notícia que hem llegit ara fa poquet, sense trens l'R2, l'R2 nord, l'R11, per l'esfondrament d'un pou a l'obra del soterrament a Montcada. Però és que quan no és un all és una ceba. Desapareixen encara els trens, tenim el doble de trams amb limitacions de velocitat. Per tant, de normalitat res.

I energia. Doncs és ja un capítol apart. El vuitanta-tres per cent de l'energia que consumim continua venint de fora de Catalunya. I, avui mateix, la portada de l'ARA: «Catalunya punxa en renovables i s'allunya dels objectius europeus.» I no és una crítica personal a la consellera Paneque. És una errada política i organitzativa, i és un problema de visió i és un problema de prioritats.

La crisi de govern que el país necessita és dividir habitatge, energia i mobilitat. Donar a cadascuna el rang que li pertoca, el temps, l'espai i els recursos, i no un canvi de cares al Departament de Drets Socials, que, sincerament, jo crec que poc canviaran les coses.

Però seguim mirant la foto. Salut. La pregunta és molt senzilla: estem millor ara que fa dos anys? Molts CAPs continuen sense pediatra i sense ginecòleg. Les llistes d'espera per a visitar un especialista són inacabables; el temps d'espera per visitar la teua metgessa de capçalera, lo mateix, i la salut mental infantil i juvenil viu una

situació de col·lapse. I tot això passa amb el pressupost del Departament de Salut més alt de la història. Per tant, no és només un tema de recursos; és també un tema, i, sobretot, és un tema de model. I la transformació que vostès anunciaven no arriba per enlloc.

Però parlem, si volem, d'educació, perquè tres quartes parts del mateix. Han negociat vostès les condicions salarials dels professionals, però, paral·lelament, ens poden explicar per què estan tancant línies de la pública quan el que necessitem és abaixar ràtios? L'única resposta és que vostès estan afavorint la concertada. Però és que les escoles encara són un forn, l'escola inclusiva no arrenca, i no veiem per enlloc un pla seriós per millorar els resultats educatius i garantir la igualtat d'oportunitats.

Per això Catalunya necessita un debat de país sobre educació, perquè estem en un punt d'inflexió. I si no reaccionen..., i tenim la sensació, els ho he de dir, que estan vostès intentant acabar amb el malestar de la comunitat educativa a l'estil Rajoy, que és en pla desgast per inacció, i s'equivocaran. S'equivocaran, perquè el país no els ho permetrà.

I per això, president, el debat d'avui no és qui entra o qui surt del Govern. El debat és cap a on va aquest Govern i quines són les seues prioritats. Els noms importen relativament. El que veritablement importa són les polítiques. Estem a meitat de la legislatura, i aquesta segona part no pot ser un bis de la primera. Els Comuns hem fet possible que Catalunya tinga pressupostos, i, ara, l'èxit o el fracàs del seu Govern depèn estrictament de vostès. Està a les seves mans, i ara és l'hora de la veritat.

Vostè, president, va arribar al Govern anunciant la tercera gran transformació de Catalunya. I jo li pregunte: ens pot explicar on està aquesta transformació? De quina transformació estem parlant? Què estan fent vostès de nou? Perquè, més enllà d'encunyar termes com «el Govern de tothom» o «prosperitat compartida», que cada vegada estem veient que compartida és entre ben pocs, les transformacions no apareixen.

El seu Govern administra, però no transforma. I no transforma perquè vostè vol fer prosperar Catalunya amb les polítiques dels anys vuitanta i noranta del segle passat.

Així que abandonen les polítiques que ens han portat a aquesta crisi climàtica de desigualtat i d'acaparament de la riquesa i siguen valents.

Saben a on sí que estem començant a posar peu en paret, bastant més lent del que ens agradaria, per cert? En polítiques d'habitatge. Saben qui està marcant les polítiques d'habitatge d'aquest Govern? Doncs, la resposta és òbvia, senyora Sales, és que no ens cal estar al Govern.

Per tant –i acabe–, canvien els noms si volen, però el canvi que Catalunya necessita és un canvi de model, és un canvi de polítiques. El canvi que Catalunya necessita és que vostès abandonen les polítiques del segle passat, que han fracassat, i siguen valents.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, diputats, president. En la seva intervenció, em sembla que hem escoltat moltes «milongues», president –moltes «milongues». Una «milonga» és una excusa llarga i enredada que s'utilitza per justificar alguna cosa. Doncs això ho hem escoltat molt al seu discurs.

Ens hagués agradat escoltar la consellera. A mi em sembla el més normal, no? Quan plega per motius personals, doncs ve aquí al Parlament, fa balanç davant dels diputats que hem treballat amb ella a les comissions, i ens explica la feina feta pel Govern i la feina que deixa a mig acabar. Però vostès han optat per aquest relleu llampec, que el que transmet és que el seu Govern fa aigües. Ara mateix té conselleres de les que s'ha aprovat la dimissió, i aquí continuen.

La consellera Paneque fins i tot acumula no només peticions de dimissió, sinó també reprovacions. Té conselleres a les que ha hagut d'esmenar la plana perquè demanaven incentius per escurçar baixes laborals, i sembla que això era en contra de l'opinió del Govern. Té consellers «floreros» que ni pinten res ni tenen capacitat d'incidència en la resta del Govern. I, en canvi, li dimiteix una consellera que anava

presentant plans, però que no els durà a terme, que inicià la remodelació del departament, però que no la consolidarà, que estava impulsant modificacions al congrés, però que les deixa a mitges. I aquest és el panorama que tenim ara.

En canvi, vostè continua parlant de progrés. Fa un moment, parlava de nou de compartir prosperitat, com si tot anés bé. Però l'inici de curs ja estarà ple de mobilitzacions. Els sindicats educatius ja li han presentat una vaga per al 8 de setembre. I, mentrestant, vostè continua sense modificar les seves prioritats, insistint en polítiques que només reforcen el model actual, un model que està esgotat, que no garanteix l'habitatge, ni el treball digne, ni el transport públic, que no està al servei de la classe treballadora i que no resol les necessitats del país.

El que veiem des d'aquí és un Govern entestat; entestat en fer-nos creure que no passa res, en pacificar i dir que aquí no hi ha conflicte, que no hi ha conflicte ni dins del Govern ni fora, ni al carrer, ni amb l'Estat. Però la realitat és la que és, i els hi explotarà a la cara.

També aprofitem per expressar la sorpresa que ens ha representat escoltar a Esquerra i a Comuns criticar-los i demanar aquest canvi de govern necessari, aquest canvi de model, aquesta remodelació. Però si fa dos dies que els hi han aprovat el pressupost que els hi permet continuar al Govern fins que acabin la temporada! Realment aquesta contradicció ens ha xocat bastant.

Volíem parlar també del departament, en concret dels reptes del departament. Aquest matí, el flamant nou conseller els ha resumit en grans tres reptes. Parlava de les llistes d'espera, dels serveis residencials per a persones amb discapacitat, ens parlava de pobresa infantil i del pagament de prestacions

Clar, tela, no? Si d'aquests reptes no pensa fer absolutament res, doncs estem preparats, perquè són la punta de l'iceberg dels desastres dels drets socials. Només faltaria que en aquests temes no intentés fer alguna cosa.

Fa una estona hem parlat amb la síndica. Les llistes d'espera per accedir a un servei de residència: cinc anys i mig –cinc anys i mig. Un any i mig esperant per a una residència de gent gran ja no sembla tant al costat d'això. La pobresa infantil. La taxa de pobresa infantil a Catalunya és del trenta-sis i mig per cent; són pitjors resultats que Bulgària i que Romania.

Sobre les prestacions, el seixanta per cent de les persones amb privació extrema no reben cap ajut –ni renda garantida ni l'ingrés mínim vital–, i els que sí que la reben, amb uns retards increïbles, no? Si tothom que l'hagués de rebre la rebés, jo no sé, no?, els retards com serien de grans.

En tot cas, només faltaria que no fes res amb aquests reptes que té, perquè els que presenta el departament són infinits. Aquest matí hem repassat els de la DGAIA, que sabem tots que no resultaran, amb aquesta capa de vernís administrativa que li han passat fins ara a la direcció general. Però són molts altres els que vostès tenen endavant: en finançament, en inspeccions, en prestacions, en discapacitat, en gent gran. I també reptes transversals.

Per nosaltres, el repte transversal més important del seu departament és eliminar l'especulació amb les cures. El gran repte és assegurar que els recursos públics serveixin per garantir drets i no per generar negoci, i això implica reforçar la gestió pública directa, reservar el concert social a les entitats sense ànim de lucre, controlar l'ús dels recursos públics, evitar que el model de finançament premiï aquelles solucions que siguin més rendibles en lloc de les que són més adequades a les persones.

Aquesta lliçó l'hem estat parlant molt, la travessa tot el tema de la DGAIA, però també les residències, la discapacitat, les cures domiciliàries, en general, tot el sistema de serveis socials.

I, per tant, per al seu Govern ha de ser primordial, ha de ser el gran repte, reconèixer la importància de les cures i garantir un sistema universal i públic de cures que acompanyi les persones al llarg de tota la vida.

Nosaltres creiem que davant d'aquest panorama que tenia la consellera de Drets Socials, d'uns reptes immensos i d'una manca evident de recursos, perquè no han estat mai la prioritat del Govern, la consellera va optar per obrir el malalt, trobar l'estesa que hi havia, la mala gestió per tot arreu, i tancar el malalt sense operar-lo.

Avui ha caigut la primera peça, però nosaltres ja veiem que aquesta no serà la darrera, perquè el seu Govern fa aigües per tot arreu. Fa aigües a Salut; fa aigües a Educació; fa aigües a Renfe; en mobilitat; en habitatge; fa aigües amb la gestió dels Mossos.

La CUP pronostiquem que aviat tindran nous relleus al davant del seu Govern. I, com avui, segurament ens diran que són per motius personals. Però tots sabem que aquesta mala gestió s'ha estès arreu i està portant el país al caos. I com que no voldran un canvi més profund, com que no voldran un canvi de model, que és el que tocaria, li farà falta gesticular, president, el temps.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

President, vostè ha vingut a explicar una dimissió? No, mentida. Vostè ha vingut a amagar un fracàs. Això no és un cessament; és una fugida. La senyora Martínez Bravo mai va acabar d'estar aquí. Vivia entre Madrid i Barcelona, cobrant 124.000 euros bruts anuals per una dedicació plena. Ha rebutjat el vuitanta-sis per cent dels actes de cap de setmana. De dilluns a dijous, l'agenda plena. Això sí, els divendres cap a Madrid.

Com vol que entengui les cues de la dependència, les famílies esperant una plaça, el patiment d'aquest país, algú que prefereix passar més temps amb la família a Madrid que amb els catalans que li paguen el sou?

Això s'havia de pensar abans d'acceptar el càrrec. No és mala gestió, president; és absentisme remunerat amb diners dels catalans. L'absentisme de la consellera de Drets Socials no és el pitjor. El pitjor és el que amagava l'escàndol d'allò que es deia DGAIA i que han intentat amagar amb un barroer canvi de nom.

La Sindicatura de Comptes ho ha certificat, negre sobre blanc: 167 milions d'euros en pagaments indeguts entre els anys 2016 i 2024. Places fantasma en centres d'acollida; contractes d'emergència abusius i reiterats sense cap justificació; deficiències greus en el sistema de copagament; manca de control en el seguiment dels pagaments de les prestacions als joves extutelats.

La DGAIA no és un error puntual, president. És el símbol del col·lapse administratiu i del fracàs del que es fa dir el Govern de tothom. Sabem que moltes d'aquestes

irregularitats van ser heretades dels governs anteriors, però això no justifica que hagin intentat amagar aquest desgavell per no fer enfadar els seus socis d'investidura.

Encara hi ha alguna altra cosa més a dir. El seu Govern va aprovar decrets per condemnar milions de deutes generats pels seus propis pagaments indeguts, especialment als joves extutelats, i van tenir la santa barra de dir que era justícia social. Doncs no, no és justícia social. Justícia social no és perdonar de la seva Administració, mentre els catalans tornen a ser els cornuts que paguen el beure. Justícia social és recuperar fins a l'últim euro malversat de tots els catalans.

Vostè s'ha atrevit a elogiar la feina de la consellera i ens anuncia l'enviament – l'enviament– d'un mercenari del PSC que garantirà que tot continuï igual. Doncs miri, si ha de continuar tot igual, tenim un problema. Més que no pas un missatge tranquil·litzador, sembla una amenaça. Canvien el nom de la porta, però deixen intacta la casa que cau a trossos: mateixes polítiques, mateixa estructura, mateixes irregularitats amagades i fins al proper informe. No ens vulguin aixecar la camisa. Això és el Parlament de Catalunya, no la festa de la Rosa.

La DGAIA no és un cas aïllat, és el patró del seu Govern: promeses buides que aviat ningú recordarà. Prometen cinquanta mil pisos protegits i els preus continuen ofegant les famílies catalanes. Els usuaris de rodalies vivim un caos crònic que ens humilia cada dia. Sanitat col·lapsada: llista d'esperes eternes. Pressupostos aprovats a última hora, després de mesos de negociacions vergonyoses en què tot s'hi val per seguir aferrats a la poltrona. Vostè va prometre estabilitat i bon govern, i això és tot el que ens ha donat: incompetència disfressada de gestió.

Aliança Catalana no ens conformarem amb un relleu de cara a la galeria. Exigim responsabilitats, i no d'una consellera, de tot el seu Govern. Exigim que es recuperi fins a l'últim euro robat dels pagaments indeguts, de l'habitatge de veritat, no intervencionisme ideològic que espanta la inversió i no aixeca ni un totxo. Exigim ordre a la seguretat i una administració que treballi per als catalans, no que sobrevisqui a còpia de pactes, de silencis i a canvi d'alguns càrrecs més.

President, avui no ens deu una explicació sobre la marxa de la consellera. Ens deu una explicació sobre el perquè el seu Govern no és capaç de resoldre ni un sol

problema –ni un sol problema– dels catalans i encara tenen la barra de seguir prometent un futur millor. Però com volen blindar l'estat del benestar quan estan capficats en garantir el benestar de l'altre Estat? Miri's les enquestes. Als catalans ja no els enganyen. Se'ls ha vist el llautó, els han aixecat la camisa i, tard o d'hora, els passarà factura.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades, consellers i conselleres, president... En primer lloc voldria adreçar-me a la consellera Martínez Bravo per expressar-li l'agraïment del nostre grup parlamentari per haver escomès una tasca que no només era necessària, sinó també urgent i que, sens dubte, és també ingent, com és el d'afrontar les transformacions estructurals que eren necessàries en el camp de les polítiques socials, dels drets socials al nostre país.

He sentit aquí diverses crítiques de grups parlamentaris, alguns dels quals han tingut responsabilitats de govern en aquest àmbit, recentment i també fa unes dècades. I, evidentment, des del grup que dona suport al Govern hem d'entomar aquestes crítiques, si em permeten, amb una certa esportivitat, i també, com a vegades expressar el president, com un estímul per fer millor la nostra tasca. Però ja és una dissort que tota aquesta inspiració i tota aquesta voluntat política els hagi enxampat justament ara que són a l'oposició i no quan estaven al capdavant d'aquest departament. En fi. *(Aplaudiments.)*

Entre les tasques que s'han abordat des de que aquest Govern es va constituir, des de que encapçalava el departament la consellera Martínez Bravo i l'ara conseller Raúl Moreno n'era el secretari general, es compten la refundació i transformació profunda del sistema de protecció a la infància i l'adolescència, que no és un canvi de nom. Si diuen això com a argument fàcil per a una discussió parlamentària, doncs, bé, l'hauem d'entomar com el que és, però saben vostès en el seu fur intern, en les anàlisis que fan per dissenyar les seves polítiques i alternatives ho saben, que no és només un canvi de nom, sinó una transformació que era molt necessària, que era

urgent i que s'ha escomès amb valentia política per part del departament i, per tant, del Govern.

També l'acord històric per a l'equiparació salarial de treballadors i treballadores del sector social, del qual es beneficiaran més de 120.000 professionals. També la transformació del sistema d'atenció a la dependència i la discapacitat, amb el pla CURA, que té com a objectiu principal la reducció de les llistes d'espera. O la millora dels serveis públics, reduint la burocràcia, per caminar cap a un veritable model de garantia d'ingressos on ningú quedi enrere, amb la modificació legislativa de la renda garantida de ciutadania, simplificant processos, unificant programes informàtics per poder compartir dades entre administracions i treballant amb dades interoperables per a una gestió que sigui adaptada al segle XXI per assolir realment un sistema de prestacions i ajudes més accessible i més humà.

Conseller Moreno, el coneixem bé. El nostre grup parlamentari el coneix bé. Coneix les seves conviccions, coneix la seva determinació. Per cert, senyora Soberana: no es diu «mercenari» del PSC, es diu «militant» del PSC i n'estem molt orgullosos. *(Aplaudiments.)* Mercenari és algú que, a canvi d'unes monedes o de la promesa d'unes monedes, canvia de lleialtats i, aparentment, sembla que això és el que omplirà les seves llistes municipals. *(Rialles.)* En fi. *(Aplaudiments.)*

I a més a més, no sé si era amb una voluntat humorística o no, però ha vingut de veritat aquí a parlar-nos de dedicació a la tasca? *(Rialles.)* Han vingut realment a això? Perquè no sé si saben que el Registre es diu així perquè queden registrades les iniciatives de cada grup. I, francament, si les hem de mesurar per volum, doncs, en fi.

Senyor Moreno, com li deia, coneixem les seves conviccions, coneixem les seves capacitats, coneixem la seva trajectòria, coneixem la seva voluntat de diàleg no només amb els altres grups parlamentaris, amb els diferents actors socials i econòmics del país, també amb el conjunt del sector social del país. I, per tant, sabem que esmerçarà tot el millor que té vostè en reduir les desigualtats al país, perquè, en el fons, d'això es tracta.

Davant del fet que les desigualtats existeixen, hi ha dues grans actituds possibles. Aquells que creuen que la desigualtat forma part de l'ordre natural de les coses. I

aquí tenim alguns grups parlamentaris que sempre han expressat polítiques en aquest sentit. I aquells qui creiem –i no es limiten, òbviament, als que ocupen els escons del meu grup parlamentari– que les desigualtats tenen unes causes que es poden combatre, que es poden remoure i que, en tot cas, té uns efectes que sens dubte es poden minorar, es poden mitigar i poden tractar d'erradicar-se.

I vostè es compta entre aquests. Hem tingut moltes converses al llarg dels anys per a aquestes qüestions i, sens dubte, no seran els que es fan fotos amb els de la motoserra que ens donaran lliçons sobre polítiques socials. Perquè, clar, sentir aquí a VOX lamentar-se dels efectes de les polítiques que promouen en els seus programes i que promouen en els governs en els que poden influir o dels que formen part, doncs no deixa de tenir..., això no deixa de ser un punt de cinisme.

Acaben de votar molt recentment, VOX, en contra de la modificació de la Llei de dependència, negant a Catalunya 567 milions d'euros addicionals entre el 2026 i el 2027, que tenien per objectiu reduir les llistes d'espera. I venen aquí els amics de la motoserra a parlar-nos des de no sé quina sensibilitat social, perquè les seves polítiques les coneixem molt bé. Les coneixem de tota la vida. No enganyaran pas a ningú amb això.

I, en fi, el PP, també amb una sensibilitat social descoberta, sembla, només en aquesta cambra. He sentit recentment i he seguit amb molt interès les declaracions i anuncis del senyor Feijóo en matèria social en les darreres setmanes. I no puc deixar de pensar en aquella dita que de manera tan enginyosa els nostres veïns de l'Aragó solen repetir, especialment a l'hivern, aquella de: «¡Glorioso San Sebastián! Si en un tiempo tan crudo os llevan así desnudo, en verano, ¿qué harán?» És a dir, si abans de les eleccions ja ens anuncia les retallades socials, les retallades en drets polítics i civils, què farà si aconsegueix governar de la mà de VOX? En fi, eh? «En verano, ¿qué harán?»

Però, en fi, nosaltres no ens desviarem del nostre objectiu compartit amb el Govern, que és que en aquest país i arreu on els socialistes puguem fer polítiques públiques, seguirem el mandat de l'article 9.2 de la Constitució, del 4.2 de l'Estatut, que és remoure els obstacles per a la igualtat plena i efectiva entre totes les persones.

Gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el president de la Generalitat.

(Remor de veus.)

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Veig que hi ha rumorologia. No ho tenia previst, però almenys, ni que sigui breument, he de fer algunes consideracions. La primera, per mostrar la meva emoció, per sentir el senyor Pedret fer una cita d'un sant. He vist que el senyor Espadaler també s'ha emocionat, eh? *(Rialles.)*

Deixin-me començar agraint les paraules –poques, però justament per això adquireixen mèrit– d'agraïment a la consellera Martínez Bravo, que han fet alguns portaveus per la seva dedicació, i de bons desitjos cap al conseller Moreno. Tinc present qui ho ha dit i ho agraeixo.

Deixin-me dir, en segon lloc, amb tota humilitat, però també amb tota claredat, que la remodelació i composició del Govern és una competència del president. L'exerceixo i la seguiré exercint. Punt.

He explicat els canvis que he fet, que són, efectivament, molt limitats; podrien, fins i tot, passar per un ajust. He explicat els criteris i he dit que les polítiques seguiran sent les mateixes. Vostès poden discrepar, però exerceixo les meves competències i les seguiré exercint. He vist especulacions, probablement fruit de..., no sé si d'onades de calor, de per què he fet el canvi ara. Els hi explico, perquè és bastant senzill. Jo aquest divendres començo un viatge institucional. I he fet el canvi a final de curs per començar el curs amb el conseller havent pres possessió, i he volgut que al darrer Consell Executiu que presidiré jo, hi hagués ja el nou conseller. Per això ho vaig fer dilluns. Mirin què senzill que és.

També he sentit consideracions sobre l'abast. Deixin-me agrair, molt sincerament, els consells que em donen. Els respecto, però també els hi dic –no s'ho prenguin malament–: se'ls poden estalviar. Perquè els faig cas dels consells en proporció directa a la consistència dels arguments que s'utilitzen. I no s'ho prenguin malament, però la consistència dels arguments que sustentaven els seus consells m'han

semblat bastant fluïxos. Per tant, els agraeixo, però seguiré fent el que cregui que he de fer en l'exercici de les meves competències.

I algunes consideracions sobre la manera de fer política que ha traspuat en aquesta compareixença. Primer, sobre el llenguatge –primer, sobre el llenguatge. Encara que els hi sembli mentida a alguns portaveus, es pot dir tot ben dit –es pot dir tot ben dit–, amb un codi de respecte. Vostès deuen saber què fan. Jo no em mouré de dir les coses que penso, a vegades amb vehemència, però no em mouré del respecte. He sentit expressions gruixudes. Vostès deuen saber què fan. Els ciutadans els veuen. Menys política des del faristol per a la xarxa i més política d'argument una mica dens, si pot ser.

Dos, prou d'aquesta política de les insinuacions i dels rumors, a què alguns s'abonen. Qui tingui dubtes o coses a fer, sap on ha d'anar. No fan un bon servei ni a la seva formació política, quan juguen a «li dic i diré i mira i tal i qual». Vagin on han d'anar, aportin les proves que hagin d'aportar. Quan hi han anat, n'han sortit escaldats, els que tenen ofici en els tribunals. Sí senyor, n'han sortit escaldats, aquí a Catalunya. I tinc la llista de les vegades que hi han anat. Prou d'insinuacions i de rumors –prou. No fan cap favor ni a vostès mateixos ni a les institucions.

Tres, agrairia coherència en els plantejaments polítics. Sentir formacions polítiques amb el que han dit sobre els MENAs, de cop, per estar preocupats pel benestar dels menors de Catalunya..., home, molt coherent no és. I amb algunes votacions ben recents, encara més; els mateixos que parlen de prioritat nacional, menys quan es tracta de la selecció espanyola, que allà hi caben tots. Política de la coherència.

Quart. Si pot ser –jo almenys ho intento fer així–, m'agrada més parlar de polítiques que de polítics. Han utilitzat molts arguments *ad hominem*: que si tal conseller, que si tal consellera... En fi, si ens poséssim a parlar de persones en aquesta cambra, en tindríem per estona. Jo no ho faré. M'agrada parlar de polítiques, de què es fa, de com s'avança, de quins projectes hi ha. I alguns, deu ser perquè no tenen res a dir sobre les polítiques, només que si aquesta persona això, que si aquesta persona allò, que si aquesta persona viu aquí, que si aquesta persona viu allà, que si aquesta persona... Vostès ho deuen saber.

Cinquè. Agrairia, jo almenys, política útil, propositiva –propositiva. Perquè tothom ho vol fer tot, ho vol fer tot de cop i tothom ho veu tot molt clar. A vegades, si ho passem pel sedàs del seu bagatge de govern, en fi, la compareixença s'allargaria fins demà al matí. Sense anar més lluny, a l'àmbit de drets socials i inclusió, on el meu Govern està posant ordre a coses que s'ha trobat desordenades –desordenades. I tothom aquí, vinga, va, eh?, sense tenir en compte que estem parlant de persones que són beneficiàries d'aquestes polítiques, que probablement no hi ha una política més difícil que les polítiques dels infants i dels adolescents. Però, vinga, res de política útil, res de política propositiva, res de tenir present què estem fent –res.

Demano també política realista. Quant als objectius, volem..., tot de cop no pot ser. I quant a la força que tenim, jo agraeixo molt al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup dels Comuns el suport que van donar a la meva investidura. Tinc uns acords que estic complint. Tothom té la força que té. A mi no em marca el pas ningú. No, no, ho dic molt seriosament a tothom: no em marca el pas ningú; em marquen el pas els acords que vaig signar i els compliré tots –em marquen el pas els acords que vaig signar i els compliré tots. A partir d'aquí, les competències que tinc les exerceixo i el Govern fa de govern. I vostès em poden retreure un dia si hi ha un acord que jo no compleixo.

Vostè em pot dir: «A mi no m'agrada el Govern què fa.» Ho escolto. Ara, en habitatge, estem fent molt o no? Hi ha algú que faci més a Espanya en matèria d'habitatge? En infraestructures, està millorant o no el país? (*Algú diu: «No».*) I tant que sí! (*Remor de veus.*) En energia –m'ha tret energia–, vol que li doni les dades? Al juliol del 24, en parcs solars hi havien 373 megawatts; al juliol del 25, 421, i al juliol del 26, 704. Efectivament, el 2025, perquè nosaltres no podem controlar la climatologia, si vostè em parla no de la potència, sinó de l'energia/hora, efectivament, hi ha hagut una... (*Veus de fons.*) No, no, però les dades diuen que s'està avançant. I les dades diuen que s'està fent una planificació. Les polítiques avancen. Per tant, realisme quant als objectius i realisme quant a la força que té cadascú.

I, finalment, aquesta febre per la immediatesa, que tothom ho vol tot i tot de cop, i que això jo ja he dit moltes vegades que no pot ser.

Algú ha acabat preguntant si estem millor. Jo he dit que sí –jo he dit que sí. Mirin, sense anar més lluny, en què hem millorat? Mirin, les residències, 3.200 places: a l'Hospitalet; a Girona, Creu de Palau; a la Seu d'Urgell, la primera pedra d'aquest 2026; a Manresa, el Xup; a Reus, el Segle XX; a Sant Boi; a Santa Coloma, a Viladecavalls..., a Viladecans –perdó–; a Barcelona, tres residències; a Badia del Vallès; a Pineda, i a Sant Adrià de Besòs. Saben quantes places s'havien creat els últims quinze anys? Zero.

Però puc seguir per qualsevol membre o per qualsevol departament del Govern i els hi puc exhibir feina feta. Comencem per la dreta, si volen vostès, per la meva dreta. En política lingüística, un pacte nacional per la llengua. Mai hi ha hagut tants recursos i tantes classes de català.

En cultura, doncs miri, no he d'anar massa lluny, la Generalitat no era en el consorci del Mas Miró. Hi hem participat ara. Hi han més recursos que mai. Ens estem apropant al dos per cent.

En esports, hem fet el *grand départ*. Hi ha, per primera vegada en molts anys, ajuts perquè els ajuntaments puguin afrontar equipaments esportius.

Continuo? (*Pausa.*) Continuo? (*Remor de veus.*) No no, en cada departament –en cada departament– hi ha avenços substancials. Així seguirem, el Govern. El rumb és, efectivament, el de la prosperitat compartida.

Moltes gràcies.

El president

En la mesura que ha intervingut el Govern, els grups parlamentaris poden exercir el seu dret de rèplica. I, en virtut de l'article 172 del Reglament, tenen cinc minuts cadascun.

En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. De veritat, president Illa, que estic en xoc. Vostè avui ha vingut a comparèixer aquí perquè ho havia de fer. Vostè ha decidit canviar una consellera

per decisió pròpia i ve aquí al Parlament a renyar els grups parlamentaris. (*Aplaudiments.*) Això és inaudit. A vostè no li correspon fer oposició de l'oposició. No esperem això d'un president de la Generalitat. A vostè li correspon liderar aquest país. A vostè li correspon marcar el rumb d'aquest país. I nosaltres fa molt de temps que li diem que ni rumb ni lideratge ni bona gestió. Vostè no pot venir aquí i fugir d'estudi. La seva obligació és atendre el Parlament. Això és molt poc presidencial, el que ha fet avui, president, aquí.

Vol política realista? La política realista la té al carrer: onze col·lectius en vint-i-tres mesos. Això és política realista. I si vol pot riure, però a mi de gràcia no me'n fa cap, li ben asseguro, perquè aquest país pateix dia sí i dia també.

Ha marxat la consellera Martínez Bravo, però vostè sap que les polítiques del Departament de Drets Socials i Inclusió seran les mateixes. Ho ha dit, ho ha reconegut, no hi haurà cap canvi de rumb. Ho ha dit vostè; no ho he dit jo. I, per tant, nosaltres el que volem aquí és reivindicar la falta de lideratge que té Catalunya. Catalunya necessita lideratge i òbviament que no és el seu.

Ha gosat dir-nos que els arguments són fluixos. A mi m'agradaria dir-li o preguntar-li si parlar d'onze divendres, dissabtes i diumenges de 144 és un argument fluix. Perquè a mi em faria vergonya, president. Perquè aquesta falta de lideratge de la consellera, aquest realisme, aquestes dades que tenim, òbviament, influeixen també en el seu lideratge. I vostè com a president això no ho hauria d'haver permès. Perquè les circumstàncies personals de cadascú són respectables, però quan una persona es posa el barret de servidor públic, aquí no hi ha ni divendres ni dissabtes ni diumenges ni dies de guardar. Aquí es treballa al servei d'un país que es diu Catalunya.

Però, mire, vostè ens renya, però nosaltres seguirem treballant per defensar aquest país; exercint una oposició exigent, sí. Sovint ens diuen que no saben on som. Nosaltres tenim molt clar on som i l'hi vam demostrar, per exemple, amb les més de 1.300 esmenes que vam presentar als pressupostos; uns pressupostos que vostè no va voler ni seure amb Junts per Catalunya. Nosaltres cada dia treballem per una Catalunya que recupere l'autoestima, que l'ha perduda; que torne a confiar en les seues possibilitats, perquè les perd; que deixi enrere aquesta resignació permanent

i que torne a actuar amb una ambició que sempre ha caracteritzat el nostre país. Nosaltres treballem cada dia per recuperar això. Perquè el nostre país, quan creu en ell mateix, ens ha demostrat que fa coses que són imparables i que sap convertir els reptes en oportunitats. I vostè el que fa és convertir els reptes en fracassos, dia sí i dia també.

Nosaltres estem al costat d'aquella Catalunya que emprèn, que innova, que exporta, que investiga i que no demana permís per voler anar més lluny. Nosaltres estem al costat d'aquella Catalunya que somia que un dia serà lliure, i treballarem cada dia per fer-ho possible. Estem al costat d'aquella Catalunya que educa amb excel·lència, que cuida amb cura, que aposta per la cultura i que defensa la seua llengua.

I es pot posar a la boca, president, el pacte nacional per la llengua tots els dies que vulga, però vostè és el primer que el contravé quan en actes públics com a servidor públic fa servir el castellà en intervencions d'actes diversos. I això vostè, president, ho ha de rectificar. Si vostè es vol posar el pacte nacional per la llengua a la boca, vostè ha de rectificar i ha de rectificar també el conseller Vila. *(Aplaudiments.)*

Nosaltres, president, malgrat que vinga aquí a renyar-nos amb aquest to, si m'ho permet, arrogant, continuarem treballant cada dia per aquest país que tant estimem. Perquè volem ser alternativa i la volem construir sempre; una alternativa que es puga basar en la bona gestió i en la defensa dels catalans, amb rigor, amb ambició i, sobretot, amb autoestima; amb autoestima que genera l'esperança que aquest país necessita i que ara ha perdut.

Perquè li recordem que quan hi ha crisi, vostè, president, sol desaparèixer. I això no és lideratge. Això no és el que a nosaltres ens representa. I, per tant, continuarem treballant per recuperar cada dia la millor versió del nostre país, perquè estem convençuts que el nostre país té un gran futur per davant, perquè estem convençuts que la millor eina per resoldre tots els problemes que avui té Catalunya es diu «independència».

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. President Illa, conseller Moreno, reitero la mà estesa d'Esquerra Republicana, com sempre fem. Nosaltres, sense acritud, suggerim, critiquem quan s'ha de criticar, però creiem que la nostra crítica sempre –sempre– és constructiva. Crec que tots i totes plegats hem d'abaixar una mica el to, a banda i banda, a tots els escons. Vostès tenen quaranta-dos diputats, president –quaranta-dos–; per tant, quan els hi demanem tranquil·litat i humilitat ho diem basant-nos en aquests números. Però la resta de forces democràtiques també hem de demostrar responsabilitat i hem de ser útils al conjunt de la ciutadania. Per tant, també demano responsabilitat i utilitat a la resta de forces democràtiques.

Re, vostè ha obert torn, jo només li torno a demanar el que fa dies en sessions de control li demano, el que li he demanat avui a la meva primera intervenció, i és que aprofiti que ara ja té l'eina, que ja té els pressupostos, que pot encarar aquesta segona part de la legislatura amb l'instrument que vostè demanava, que vostès demanaven i que és imprescindible per a un govern per tirar endavant les seves polítiques, però que aprofitin aquesta oportunitat per fer un gir, un gir important en el seu Govern. Remodelin el que calgui remodelar, canviïn les cares que calgui canviar, però impulsin noves polítiques, perquè amb les que estan tirant endavant, per molt que vostè ho digui, no se n'estan sortint.

I sobretot, president, posi Catalunya al centre, planti cara allà on ha de plantar cara. I lideri –lideri. L'hi diem sempre: lideri amb ambició nacional i social i, sobretot, amb avenços en sobirania. Compleixi els acords, no s'amagui i defensi sempre Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. Señor Illa, viene aquí y nos pide respeto. Yo le pido a usted también respeto por nuestras instituciones. Aquí ha hablado usted de insinuaciones y rumores. Mire, insinuaciones y rumores, ninguno; investigaciones de la Oficina Antifraude y el Tribunal de Cuentas, la Sindicatura de Cuentas. Respeto por nuestras instituciones, que están siguiendo líneas de investigación muy graves, con un alertador de la corrupción que tiene información muy grave, grabada incluso, de sus superiores del departamento con amenazas. Insinuaciones y rumores, ningunos.

Y tápese un poquito, que en su partido tienen ya 126 imputados. No está aquí para dar lecciones de ningún tipo. Tápese un poquito.

Nos decía el señor Pedret..., hablaba de lo que pactamos, ¿no?, de lo que pacta el Partido Popular, de los anuncios que hace el presidente de mi partido. Pues, mire, tengo claro que usted no se los lee –no se los lee. Le digo. Hemos pactado la bajada del IRPF, la educación gratuita de cero a tres, que llevan aquí años prometiendo y nada de nada. Hemos pactado también la climatización en las aulas. Hemos pactado también un plan de apoyo a las familias para que aumente la natalidad.

¿Eso a usted le parece retroceso? ¿Dónde está el retroceso, señor Pedret? Mire, retroceso el suyo –el suyo. Con ustedes gobernando, 3,9 por ciento más de pacientes en lista de espera, 148 días para hacerte una intervención quirúrgica. Eso es el retroceso. Quinientos ochenta y tres días de espera para una plaza de residencia, un aumento del 6,9 por ciento, con ustedes gobernando; 277 días para tramitar ayudas a la dependencia –277 días. ¿Usted sabe lo que es eso para los pacientes y para sus familias? Con ustedes gobernando. Eso es el retroceso, señor Pedret.

Y encima se permiten el lujo de perder 167 millones de euros en ayudas e impagos indebidos. Insisto en que lo dice la Sindicatura de Cuentas, que no se lo inventa absolutamente nadie, que está recogido en un informe. Que lo reconocieron ustedes mismos también en un decreto que tuvieron que traer aquí, a este Parlamento, para que todos perdonáramos las deudas de su mala gestión –de su mala gestión.

¿Cuántas plazas de residencia se abren con esos 167 millones? ¿Cuántas camas de hospitales se crean con esos 167 millones? ¿Cuántos barracones podemos

eliminar con esos 167 millones para que los alumnos puedan estudiar en condiciones dignas? El retroceso son ustedes, señor Pedret, el Partido Socialista, que, además, llevan ocho años gobernando allí y dos aquí, que parece que llegaron antes de ayer.

En fin, 4,7 millones también que le pagaron de nuevo a Resilis y a Fontanilles, a pesar de las sospechas de corrupción, 4,7 millones en una prórroga de un contrato. ¿Pero esto qué es? ¿Esto qué es? ¿Que encima de que roban les premian? Me parece una auténtica vergüenza, pero una auténtica vergüenza.

E insisto también con lo del alertador. ¿Qué apoyo le están ofreciendo a esta persona? ¿Qué apoyo? Ninguno –ninguno. Le ha tenido que proteger la Oficina Antifraude. Dijo el señor Illa, el presidente, que a Catalunya qui la fa la paga. Mire, no. En Cataluña los únicos que lo pagan son los ciudadanos honrados y de buena fe. El resto, nada de nada. Así que, por favor, asuma responsabilidades políticas, depure responsabilidades, insisto, dentro del departamento a esos superiores que le dijeron al alertador que mejor se callara la boca, y también asuma un poquito su responsabilidad y menos lecciones.

Gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, senyor president. Señoría, me hubiera gustado verle en el Comité Federal del Partido Socialista, uno de esos fines de semana en los que se reúne la cúpula del Partido Socialista, para saber si el tono que ha utilizado aquí con la oposición era el mismo que utilizaba con Ábalos, con Koldo, con la presidenta de su partido o con el presidente del Gobierno, Pedro Sánchez, cuando se dio cuenta que usted compartía consejo de ministros con una banda de corruptos.

Sobre el tono. Bueno, yo veo que, claro, a usted le preocupa excesivamente que digamos..., o, mejor dicho, que llamemos a las cosas por su nombre, que describamos la realidad. Y la realidad es tozuda. Y, evidentemente, nosotros vamos

a seguir diciendo las cosas bien alto, bien claro. Y la realidad es la que es, señor Illa: El Partido Socialista Obrero Español tiene imputados por tráfico de influencias, cohecho, apropiación indebida, falsedad documental, blanqueo de capitales, contrabando. Ustedes se han convertido en una organización criminal, señor Illa. Y no lo digo yo, lo dice el informe de la UCO. Y la realidad entiendo que es tozuda, pero nosotros vamos a seguir llamando a las cosas por su nombre, le moleste a quien le moleste.

Y la realidad también es que el balance de su gestión es el que le he relatado hace tan solo unos minutos. Su gestión ha provocado 4.300 muertes esperando la ayuda a la dependencia, mientras ustedes, con la otra mano, lanzan el dinero al norte de África, a toda Europa y a todo el mundo, mientras condenan a la miseria a las familias catalanas.

¿Cómo puede salir usted aquí y mirar a la cara a los catalanes cuando hay más del cuarenta y seis por ciento que no llega a final de mes? ¿Cómo puede seguir tirando el dinero de los catalanes mientras han condenado a una generación entera a vivir en zulos a precios de mansiones? ¿Cómo puede seguir mirando a la cara a los catalanes cuando ustedes se llenan la boca de la *prosperitat compartida* y de garantizar la prosperidad de quienes peores lo pasan cuando ustedes son los que más meten la mano en los bolsillos de la gente honrada, provocando que los que menos cobren sean los que más pagan en el IRPF de toda España?

Ese es el balance duro y cruel de su Gobierno. Y, por tanto –y con eso termino–, yo quiero decirle que yo no sé dónde se va el viernes, si es de viaje institucional o de vacaciones, pero lo que sí saben los catalanes es que se ha dejado una parte muy importante de su Gobierno en ese intento de balance.

Se ha olvidado de hablar de la *conselleria* d'Interior, donde ustedes gobiernan la región más insegura de toda España, donde más violaciones se producen y donde más extranjeros tenemos en nuestras prisiones.

Se ha olvidado de relatar, por ejemplo, que, en la consejería de Educación, usted tiene la suerte de gobernar el Gobierno donde hay más profesores durante más tiempo en huelga por la nefasta gestión de la *consellera* d'Educació.

Podemos hablar también de cómo su Gobierno es el líder, y lo he dicho antes, de las muertes esperando a la ayuda a la dependencia. Y podemos hablar de la vivienda, cómo ustedes gobiernan en la región en la que es más caro alquilar una vivienda o es más difícil comprarse una vivienda.

En definitiva, ustedes, señor Illa, han llevado el colapso total a la región. El problema, y lo más importante, es que, a pesar de ustedes, llegará un día en que salga el sol en Cataluña, llegará un nuevo amanecer donde la prosperidad, la libertad y la seguridad sean una realidad para Cataluña, a pesar de todos ustedes.

Muchas gracias.

El president

Per fer la rèplica del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. President, farem un exercici. Repassarem plegats els acords dels Comuns amb el Govern en matèria d'habitatge, en investidura i en pressupostos i en suplementos de crèdit: impost antiespeculació; règim sancionador a qui fa frau en la llei d'habitatge; cent inspectors; unitat antidesnonaments; doblar els ajuts del lloguer; rehabilitar 150.000 habitatges; pla de barris verds; regulació dels lloguers de temporada i d'habitacions; també, per què no, una direcció general de disciplina en habitatge, perquè vostès, a l'hora de posar sancions, arrossegueu els peus.

Me pot dir una sola mesura en polítiques d'habitatge –una– que no estiga aquí i que vostès han impulsat? Una –una. El que estan fent vostès, en matèria d'habitatge, és el que nosaltres hem negociat amb vostès en l'acord d'investidura, en el suplement de crèdit i també en els pressupostos.

Per tant, no s'ofenga tant quan diem que els Comuns estem marcant la política d'habitatge d'aquest Govern, perquè li recorde que, fa dos o tres anys, vostè, en el *Cafè d'idees* de la Gemma Nierga va dir que no creia i que no defensava la regulació dels preus del lloguer, perquè el seu referent en habitatge era el president de la patronal –aquest era el seu referent en habitatge. Per tant..., no se vengui tan arriba.

I la segona cosa que volem dir. «Fem valdre la força de cadascú.» Jo hi estic d'acord, fem valdre la força de cadascú. Però és que els sis diputats i diputades dels Comuns som igual de necessaris que els quaranta-dos diputats i diputades del Partit Socialista per sumar seixanta-vuit. Per tant, tenim exactament el mateix valor.

I la tercera cosa: vostè té la potestat de posar i treure consellers, vostè té la potestat d'impulsar les polítiques que considere, només faltaria, però nosaltres tenim la potestat i la responsabilitat d'opinar i de votar el que considerem. Així que no s'equivoque d'adversari, perquè ha de recordar amb els vots de qui és vostè president i amb els vots de qui vostè té pressupostos.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Molt bé, doncs, president, a nosaltres també ens agrada més parlar de polítiques que no de les persones que fan la política, i és cert que en la primera part de la seva intervenció gairebé no hem parlat de política. Ara sí, en la segona, i ens ha dit que continuaran sent les mateixes.

Doncs ho lamentem profundament. Ho lamentem profundament, perquè les polítiques que estaven tirant endavant des del Departament de Drets Socials no complien el que haurien de cercar, que és acabar amb les desigualtats.

«Sense un finançament suficient.» No, és un departament infradotat econòmicament, i amb unes necessitats increïbles, que s'han de traduir en millors salaris, en qualitat de serveis, i, per tant, aquí ens calen diners i no els tenim.

Cal una inspecció que realment sigui independent, que serveixi pel que ha de fer. Ara mateix el que estem veient és que no s'està inspeccionant, no s'està seguint el que està passant amb els serveis que es lliciten.

Necessitem prestacions econòmiques més automàtiques i accessibles. La renda bàsica universal, que la tenen amagada en un calaix. Necessitem que això també tiri endavant.

Temes de discapacitat. Fer efectiva la vida independent de les persones; no han treballat en absolut en això, ni tampoc han avançat en fer possible envellir a casa. Això és parlar de polítiques de drets socials, i no ho han fet ni abans ni ara.

El que sí que pensem també és que està sent com bastant surrealista aquest debat, en el que estem veient com aquí, poc després d'aprovar uns pressupostos, estan els grups del Govern i els seus socis esbatussant-se en públic. Està sent bastant surrealista.

Primer, ha dit el president que s'ho han trobat tot desordenat. Déu-n'hi-do quin eufemisme per dir el que s'han trobat! Si el que vostès han trobat allà estava desendreçat, com és que no han fet neteja, president? Com és que no han aprofitat per depurar responsabilitats? Com és que no aprofiten per fer una auditoria real pública de totes aquelles empreses que estaven fent negoci, que s'estaven lucrants amb els infants? Per què no han fet això?

Aquest matí hem vist com el que feien era justificar-ho absolutament tot. Com han col·laborat Esquerra i PSC per amagar-ho tot a sota de la catifa. Això és el que hem vist aquest matí.

Realisme. Parla de realisme. El realisme és que vostès tenen quaranta-dos diputats. I també és realisme que el Govern del PSOE a Espanya fa les mateixes polítiques pressupostàries que feia el PP per a Catalunya. Això també és realisme. .

I això és lo que vostès estan fent ara mateix pel país: el mateix que feia el PP. I no és només en política pressupostària, sinó que ho hem vist amb altres temes; amb la llengua, per exemple.

President, nosaltres li demanem, veient com ha acabat la seva intervenció, que no s'emprenyi tant, que no s'emprenyi tant aquí davant nostre amb els diputats, que faci la seva feina.

Nosaltres, després d'aquesta intervenció, sabem dues coses: sabem que un país millor és possible, i sabem del cert que no és de la mà del PSOE ni del PSC que ho aconseguirem.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sí, molt breument, i per respondre-li al senyor Ferran Pedret, que reia quan ens retreia poca activitat parlamentària. Potser seria hora de revisar la seva, d'activitat parlamentària. L'any 2026 ha fet quinze intervencions, i, que sapiguem, vós no sou batlle de cap capital de comarca.

La meva companya Rosa Maria n'ha fet 45, i jo, 154. Ja poden anar rient i aplaudint-se compulsivament com la canalla quan són al pati i encerclen aquell que els hi fa nosa, perquè tant a les enquestes com als carrers vostès reculen i Aliança Catalana avança.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Consellers, conselleres, president, diputats i diputades, no puc negar a cap de les persones que encapçalen els grups de l'oposició la voluntat de presidir algun dia el país. Alguns potser tindran aquesta sort algun dia, altres, ja li ben asseguro, senyora Orriols, que mai, eh? (*Aplaudiments.*)

Però, en qualsevol cas, mentre no presideixin el país i el Govern, doncs, efectivament, la facultat de nomenar, cessar, correspon al president. Això és així.

Hem sentit opinions de diversos grups parlamentaris. Junts ens deia que practicaven una oposició exigent. Això ens sembla molt bé. No ens incomoda en absolut. El cert és que per ser exigents, però, cal disposar d'unes bases ben sòlides, i no tinc gens

clar que sigui el cas. Perquè vostè ens retreia que, a vegades, els diem que no sabem on són –que no sabem, tots, on són vostès–, i m'he de reiterar en aquesta crítica que li faig, perquè, a vegades, costa saber quina és l'orientació estratègica que vol seguir l'espai polític de Junts.

Mirin, jo que fa temps que segueixo la política catalana, he viscut molts anys en què aquest país l'ha governat l'espai polític que, d'una o altra manera, vostès representen avui aquí, i sempre he tingut la sensació que s'han cregut els amos del país. I, de fet, ara, sovint ho expressen quan retreuen a qualsevol altre el fet de que desnacionalitza, que posa la nació en risc, en perill, o la llengua, i creuen que vostès són l'únic garant de que la nació pervisqui o la llengua segueixi usant-se.

No és així. Els ho he intentat dir de la manera més educada possible des del mateix dia en què vam tenir el debat d'investidura. La nació no són vostès. La llengua no la podem convertir en un senyal d'adscripció política o ideològica, perquè és el pitjor favor que li podem fer a la llengua i, sens dubte, el fet de que vostès no governin no posa la nació en risc.

I, a més, els diré: tenen la pell molt fina –la pell molt fina. Vostès ens diuen de tot, de totes les maneres possibles, a vegades amb millors formes, a vegades amb unes formes que són bastant discutibles. I quan se'ls critica a vostès, aleshores la pell molt fina. Això és una característica, un tic molt propi dels que es creuen els amos del país. Acostumin-se, són objecte de crítica, tal com ho és també el Govern, sense cap mena de dubte. I tenim l'esquena ampla, la pell gruixuda i no pensin, no confonguin, diguem-ne, la nostra forma educada i moderada d'expressar-nos amb feblesa. No és això en absolut. Una qüestió, per cert, que adreço també a altres grups parlamentaris.

Ens deia la portaveu en aquest debat del PP, la senyora Roldán, que no ens llegim les propostes del Partit Popular. Sí que les llegim. Vostè ens ha llegit una selecció d'algunes coses que poden sonar bé i després veurem com es practiquen, si és que es practiquen, però veiem el que fan els governs del Partit Popular, els que existeixen ara i els que han existit en el passat. I recordem molt bé quines són les retallades que el PP practica quan governa, per exemple, a Espanya, i quines són

les retallades que el PP aconsella, proposa i pacta, per exemple, amb l'espai de Convergència, quan pot influir. Ho recordem molt bé.

Tant és així que li puc ensenyar barri per barri, començant pel meu, on són encara les cicatrius físiques d'aquestes retallades del Govern d'Artur Mas pactades amb el seu partit. (*Aplaudiments.*) Solar per solar, l'hi puc ensenyar. Residència per residència, li'n puc ensenyar l'absència. Institut per institut; ampliació d'hospital per ampliació d'hospital. Les retallades que van pactar vostès aleshores són encara cicatrius als barris. (*Remor de veus.*) Les polítiques socials i econòmiques que van practicar els seus governs d'Espanya són encara cicatrius en les carreres de cotització de milions de treballadors d'aquest país. (*Aplaudiments.*) Les retallades en la negociació col·lectiva, les polítiques antisindicals, una a una.

I després ve VOX. Després ve VOX i ens dona lliçons de sensibilitat social, els de la serra mecànica, els de la motoserra, (*remor de veus*) quan l'únic que proposen és una visió absolutament al·lucinada, lisèrgica...

El president

Silenci, si us plau, senyories. Silenci.

Ferran Pedret i Santos

...una visió... (*Veus de fons.*) Sí, sí, quan els posen davant del mirall. Una visió al·lucinada, lisèrgica i xenòfoba de les polítiques del Partit Popular; això és el que ens proposa VOX. Miley amb la motoserra; això és el que ens proposa VOX. Aquesta és la seva magnífica sensibilitat social. Preguntin als argentins a peu de carrer, quan han d'agafar el *bondi*, què és el que pensen de Miley.

I, per cert, parlant d'Argentina i per acabar amb una mica..., de manera més desenfadada. Senyora Castillejo, la milonga és també una dansa i un ball típic del Río de la Plata, caracteritzat per un ritme viu i alegre i per moviments precisos i ràpids i directes. Així que, senyor Moreno, més milonga!

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i dos minuts.